Shambala, cea plină de splendoare

Shambala nu este doar o legendă a trecutului, ci o realitate a prezentului. Nu doar misterioşii iniţiaţi tibetani ai secolelor trecute au reuşit să ajungă în Shambala. Un exemplu elocvent în acest sens este pictorul rus **Nicholas Roerich (1874 – 1947), un personaj misterios şi fascinant, despre care apropiaţii săi spun că a fost în Shambala** şi ale cărui scrieri şi picturi inspirate revelează cunoaşterea sa profundă asupra Shambalei. Nicholas Roerich a călătorit şi a trăit timp de aproape 20 de ani în India, Himalaya, Asia Centrală, China, Mongolia şi Tibet, studiind tradiţiile populare, explorând locuri misterioase şi sacre şi având ocazia să întâlnească iniţiaţi care l-au ghidat în căutările sale.

Un dialog plin de înţelepciune

Vom prezenta în continuare câteva fragmente excepţionale dintr-un text scris de Roerich în anul 1928, la Talai-Pho-Brang, în Tibet. Acest text, denumit sugestiv de autor « Shambala, cea plină de splendoare », redă dialogul lui Roerich cu un Lama tibetan, iniţiat în misterele Shambalei, care i-a confirmat autenticitatea cunoştinţelor şi experienţelor sale directe legate de Shambala şi i-a revelat multe aspecte tainice. Din păcate, Roerich a păstrat tăcerea asupra majorităţii acestor revelaţii...

Roerich: „ Lama, când ne aflam în apropiere de Ulan-Davan (în Mongolia) am văzut un imens vultur negru, care zbura la joasă înălţime pe lângă tabăra noastră. El a trecut prin faţa unei sfere luminoase extraordinar de frumoasă, care zbura către sud pe deasupra noastră şi care strălucea în lumina Soarelui."
Lama a tresărit. El ne-a întrebat prompt, cu ochii strălucitori:
„Aţi simţit cumva şi miros de tămâie în deşert?"
„Lama, aşa este: în acel deşert pietros, la câteva zile de mers depărtare de orice localitate, mulţi dintre noi am perceput în acelaşi timp o adiere extrem de parfumată. Acest lucru s-a petrecut în mai multe rânduri. Niciodată nu am mai mirosit un parfum atât de încântător ca acesta" (n.n. această percepţie paranormală confirmă interferenţa cu o lume spirituală subtilă).

„Ah – aceasta înseamnă că eşti protejat de către Shambala. Vulturul negru simbolizează inamicul care doreşte să îţi distrugă rezultatele muncii şi efortului tău, dar forţa protectoare provenind din Shambala, manifestată în forma materială a sferei strălucitoare, te urmează pretutindeni. Această forţă este mereu alături de tine, deşi tu nu o percepi întotdeauna, căci ea se manifestă vizibil doar în anumite momente de cumpănă, pentru a te susţine, conferindu-ţi mai multă forţă lăuntrică şi pentru a te ghida. Ai ţinut minte direcţia în care s-a îndreptat acea sferă? Urmăreşte chiar să îţi continui căutările mergând în direcţia respectivă.

Chemarea Shambalei

Ai spus că ştii faptul că atunci când o fiinţă umană aude cuvântul sacru *Kalagiya,* ea de fapt este chemată în lumea Shambalei, având permisiunea de a pătrunde acolo. **Atunci când auziţi această chemare imperativă, trebuie să ştiţi că drumul Shambalei este**

deschis pentru voi. Trebuie să răspundeţi din tot sufletul acestei chemări şi să ţineţi minte momentul în care aţi perceput-o pentru prima dată, pentru că începând din acel moment, veţi fi pentru totdeauna asistaţi de Binecuvântatul Rege al Shambalei. Oamenii ar trebui să înveţe să recunoască şi să realizeze modul în care primesc ajutor de la entităţile subtile, deoarece deseori, neînţelegând aceste aspecte, au tendinţa să respingă ajutorul care le este oferit".

Desigur, **nu toţi cei chemaţi sunt şi aleşii** care răspund chemării şi primesc astfel această susţinere necondiţionată a forţelor spirituale în tot ceea ce ei întreprind benefic. Mulţi sunt cei chemaţi, dar puţini sunt cei aleşi, şi aici contează desigur modul în care fiinţa umană este capabilă să răspundă acestei chemări cu dăruire şi abnegaţie, abandonându-şi interesele personale, orgoliul şi egoismul, pentru a păşi pe drumul spiritual dificil, dar fascinant care îl conduce către împlinirea menirii sale spirituale proprii.

În ceea ce priveşte existenţa misterioaselor pasaje secrete de trecere către lumea Shambalei, Roerich ne oferă câteva detalii incitante: „Lama, în Tourfan şi în Turkestan am văzut nişte peşteri în care există porţiuni neexplorate, tuneluri despre care se presupune că sunt extrem de lungi. Oare se poate ajunge în Shambala prin aceste tuneluri? Localnicii ne-au povestit că uneori au ieşit din acele tuneluri nişte străini care, venind în oraşele lor, au vrut să cumpere diferite lucruri cu monede vechi, care nu mai erau folosite de foarte mult timp."

„Adevărat, adevărat îţi spun, locuitorii Shambalei vin uneori pe Pământ, mai ales pentru a se întâlni cu fiinţele umane care sunt inspirate şi ghidate de Shambala şi îşi dăruiesc viaţa împlinirii idealurilor divine ale înţelepciunii şi compasiunii. Ei aduc atunci, pentru binele întregii umanităţi, preţioase daruri spirituale şi relicve sfinte. Ţi-aş putea istorisi multe povestiri despre minunate daruri care s-au materializat direct, din spaţiu."

Regele Shambalei se manifestă deseori pe Pământ

În continuare, Lama relatează despre manifestarea directă a Regelui Shambalei în planul fizic. Profeţiile pe care acesta le-a făcut sunt deja în mod evident pentru noi foarte corecte, şi am subliniat aceste aspecte prin scurte precizări adăugate (în paranteze) la textul original:
„Chiar Rigden-jyepo (cu acest nume se referă Lama la Regele Shambalei) însuşi se arată uneori în locurile sacre, în unele mănăstiri, şi în momentele predestinate el rosteşte anumite profeţii.

Noaptea sau dimineaţa devreme, înainte de răsăritul Soarelui, Conducătorul Lumii soseşte în Templu. Atunci când El păşeşte în Templu, toate lămpile se aprind singure, dintr-o dată. Unii dintre cei prezenţi îl recunosc pe Marele Străin şi se pleacă în faţa lui cu profund respect. Ei ascultă cu cea mai mare atenţie profeţiile Regelui Lumii. O epocă măreaţă va sosi în curând (trecerea planetei în Satya Yuga). Conducătorul Lumii este pregătit pentru luptă (referire la lupta finală dintre forţele binelui şi ale răului, Armaghedonul biblic). Focul cosmic se va apropia din nou de Pământ (aceasta poate fi o referire la pericolul lovirii planetei de un asteroid). Planetele vor manifesta o nouă eră.

Dar înainte de noua epocă a prosperităţii, vor surveni multe cataclisme (deja în ultimii ani s-au produs din ce în ce mai multe cutremure, furtuni, uragane, inundaţii, avalanşe, etc.). Din nou şi din nou umanitatea va fi testată, pentru a atinge maturitatea spirituală. Focul subteran încearcă acum să intre în legătură cu periculosul şi misteriosul Akasha, al cincilea element subtil. Dacă forţele benefice de pe planetă nu se vor manifesta toate la unison, în mod unitar, catacismele cutremurătoare sunt inevitabile. (Aici este indicată foarte calr importanţa angrenării la unison, care, aşa cum ştim, amplifică foarte mult eficienţa unor acţiuni şi tehnici spirituale.)

Există şi povestiri care relatează manifestarea binecuvântatului Rigden-jyepo, Regele Shambalei, pentru a transmite direct anumite indicaţii mesagerilor săi: de exemplu, apariţia puternicului Rege pe drumul către Ladak, pe o stâncă neagră. Din toate părţile au venit atunci mesageri călare care s-au apropiat de el şi i-au ascultat cuvintele cu un respect profund, iar apoi s-au răspândit în cele patru zări pentru a împlini cu promptitudine poruncile sale pline de înţelepciune."

Orice cale spirituală autentică trece prin Shambala

Shambala, ca tărâm spiritual care guvernează şi inspiră umanitatea şi planeta noastră, este în ultimă instanţă sursa tuturor învăţăturilor şi căilor spirituale autentice. Fie că noi ştim sau nu aceste lucruri, fie că le înţelegem sau nu, fie că le percepem direct sau nu, realitatea Shambalei este incontestabilă. Putem spune chiar că orice cale spirituală autentică „trece prin Shambala". Fiecare şcoală spirituală autentică este inspirată şi susţinută prin intermediul lumii tainice a Shambalei şi fiecare aspirant spiritual sincer este susţinut şi ghidat la rândul său de forţa tainică a înţelepţilor Shambalei şi a Regelui Lumii. Prin urmare, dacă vom conştientiza aceste aspecte, dacă vom apela sincer şi frenetic ajutorul şi ghidarea acestora, vom atinge mult mai rapid succesul atât în practica spirituală, cât şi în toate acţiunile noastre benefic orientate. „Adresându-te direct Binecuvîntatului Rege al Shambalei poţi atinge succesul," spune Lama.

„Când se spune că **cea mai scurtă cale spirituală trece prin Shambala, trebuie să înţelegem că mesajul esenţial al Shambalei este acela că realizarea spirituală supremă, eliberarea spirituală ultimă, nu este un scop abstract, de neatins, ci poate fi obţinut prin aspiraţie sinceră şi efort spiritual susţinut chiar aici, pe acest Pământ, chiar în această viaţă.** Aceasta este învăţătura Shambalei. Cu adevărat, orice fiinţă poate atinge realizarea spirituală. Cu adevărat, orice fiinţă poate auzi chemarea sacră, *Kalagiya*!

Iniţiaţii care sunt mesagerii Shambalei pot avea aparenţă de oameni simpli

Dar nu este suficient să auzi chemarea Shambalei. Aceia care sunt chemaţi trebuie să se dăruiască cu toată fiinţa lor căutării spirituale şi servirii umanităţii şi a semenilor lor. Cei care lucrează în această lume sub inspiraţia şi ghidarea Shambalei, iniţiaţii şi mesagerii Shambalei, nu trăiesc retraşi, izolaţi departe de lume. Din contră, ei călătoresc pretutindeni. Adeseori oamenii nu îi recunosc şi nu ştiu cine sunt ei, şi uneori ei nu se cunosc nici între ei. Dar ceea ce aceste fiinţe excepţionale au în comun este faptul că ele îşi îndeplinesc menirea spirituală proprie, realizând anumite acţiuni benefice nu pentru ei

înşişi, ci pentru Glorioasa Shambala; şi ei toţi cunosc şi manifestă marele simbol al anonimatului. Uneori ei pot părea bogaţi, dar în realitate ei nu posedă nimic. Li se oferă totul, dar ei nu iau niciodată nimic pentru ei înşişi. Prin urmare, atunci când vă dăruiţi cu abnegaţie Lumii Shambalei, în acelaşi timp vi se ia totul şi vi se dă totul. Dacă aveţi regrete, atunci veţi fi înfrânţi; dacă dăruiţi totul cu bucurie, vă veţi simţi îmbogăţiţi."

Aici este exprimată foarte clar valoarea iniţiatică magică a renunţării şi detaşării, cunoscută în sistemul yoga ca aparigraha (a nu acumula bunuri materiale), unul din cele 10 principii etice şi morale care fundamentează practica yoghină. Renunţarea la ataşamentele şi interesele materiale atrage după sine o veritabilă îmbogăţire spirituală. Mai mult decât atât, acela care urmăreşte să se manifeste ca un veritabil releu divin, pentru a dărui lumina divină, iubirea divină şi ajutorul spiritual celorlalte fiinţe umane, primeşte la rândul său, direct de la Dumnezeu, exact acele energii benefice care se manifestă atunci prin fiinţa sa.

„La modul esenţial, învăţătura Shambalei este aceea că aceste lucruri, aceste realităţi despre care vă vorbesc acum, nu sunt nici depărtate sau imposibile, nici ţinute ascunse. Prin urmare, este suficient să ştiţi că Shambala există şi se manifestă aici pe Pământ; veţi înţelege astfel că cele mai înalte realizări spirituale sunt posibile aici, pe Pământ, şi că toate eforturile voastre vor fi recompensate aici, pe Pământ. Răspunsul plin de graţie al Shambalei va recompensa din plin eforturile voastre spirituale. Învăţătura spirituală a Shambalei este de o importanţă vitală, inspiraţia şi susţinerea sa vă vor ajuta în toate acţiunile benefic orientate, vă vor pregăti pentru a fi capabili să vă împliniţi menirea spirituală, vă vor deschide sufletul pentru a accepta tot ceea ce se manifestă pentru voi ca venind de la Dumnezeu.

Adevărat, adevărat vă spun, prin intermediul Shambalei şi cu ajutorul Shambalei, practicând Kalachakra Tantra, puteţi atinge foarte rapid perfecţiunea şi starea de îndumnezeire.
Kalagiya, Kalagiya, Kalagiya! Veniţi în Shambala!"

Zone de proiecţie ale Shambalei

Shambala, tărâmul subtil care este totodată centrul spiritual al planetei noastre, este precum un Soare spiritual în jurul căruia gravitează întreaga înţelepciune planetară: toate marile religii, toate marile tradiţii iniţiatice, curentele esoterice divin inspirate, toate şcolile şi căile spirituale autentice sunt inspirate de Shambala.

În fiecare epocă istorică, dintre toate şcolile şi curentele spirituale, se poate delimita o anumită zonă (chiar geografică) de maximă înflorire spirituală, principalul focar spiritual al planetei în acea perioadă, unde tradiţia spirituală este vie, unde trăiesc foarte mulţi înţelepţi şi în general foarte multe fiinţe umane încarnate în acea perioadă în zona respectivă sunt preocupate de spiritualitate. În mod firesc, prin intermediul aspiraţiilor spirituale ale fiinţelor umane, legătura subtilă telepatică (afectivă şi mentală) cu lumea Shambalei este acolo foarte puternică. Acolo, fiinţele umane sunt direct inspirate de lumea Shambalei şi – conform tradiţiei – sunt chiar încarnate fiinţe care au trăit în Shambala.

Astfel, în fiecare epocă istorică, principalul focar spiritual planetar este considerat a fi Proiecţia Shambalei pe Pământ, ceea ce înseamnă nu numai că legătura sa cu Shambala este foarte puternică, ci şi că Shambala acţionează direct, pentru a impulsiona evoluţia spirituală planetară, prin intermediul fiinţelor umane care au privilegiul de a face parte din grupările spirituale respective. Din aceste motive, Proiecţia Shambalei pe Pământ poate fi considerată chiar ca o manifestare directă a ei, ca o extindere a Shambalei în planul fizic. Dar chiar mai mult decât atât, în zonele de proiecţie a Shambalei pe Pământ există anumite pasaje speciale secrete de trecere între aceste două lumi (de exemplu, tunele), fapt atestat de legendele care povestesc călătoria unor fiinţe umane către Shambala. **Există profeţii celebre (precum cele ale lui Sundar Singh şi Serafim de Sarov) care afirmă că România va deveni în viitor focarul spiritual principal al planetei noastre şi diferite surse iniţiatice atestă faptul că, deja din această perioadă, zona de proiecţie a Shambalei în planul fizic este România**.

Deoarece este evident că în perioada imediat anterioară a istoriei planetare locul privilegiat, zona de maximă înflorire a spiritualităţii planetare s-a aflat în Tibet, tot în Tibet s-a aflat şi proiecţia Shambalei. Şi de aceea cele mai autentice şi consistente informaţii despre Shambala pot fi găsite în tradiţia spirituală tibetană.

Dar cu trecerea timpului, mergând înapoi pe firul veacurilor, descoperim că nu întotdeauna Tibetul a fost focarul spiritual cel mai puternic al planetei. În fiecare perioadă, acolo unde se afla acest focar (în Egipt, în Grecia, în India, în Dacia, în Irlanda, în America de Sud etc.), acolo se afla şi zona de proiecţie în planul fizic a Shambalei. Şi deşi aproape toate vechile tradiţii spirituale sunt de mult uitate, impregnarea spirituală specială a locurilor respective se păstrează: rezonanţa cu lumea Shambalei este încă puternică în toate aceste locuri, lucru care poate fi cu uşurinţă perceput de către fiinţele care au percepţii extrasenzoriale. La fel cum este mult mai uşor să trăieşti o stare de comuniune cu Dumnezeu într-o biserică sau în natură – şi nu într-un bar sau într-un magazin – în acelaşi mod, impregnarea subtilă a acestor locuri misterioase şi privilegiate

care au fost, chiar oricât de departe în timp, în legătură directă cu Shambala, trezeşte în orice fiinţă umană pură şi armonios receptivă o fascinaţie specială, un fior mistic sub care se ascunde, de multe ori nebănuită, influenţa spirituală elevantă a lumii Shambalei. Dincolo de atracţia turistică a Muntelui Kailasa din Tibet, a Sfinxului din Egipt, a Piramidei Soarelui (Mexic) sau a templului lui Apollo din Delfi (Grecia) se ascunde cu siguranţă şi fascinaţia exercitată de forţa spirituală a Shambalei.

Analizând legendele legate de marile locuri sacre ale planetei noastre, dar mai ales vizitându-le pentru a le putea percepe direct măreţia, descoperim de multe ori elemente comune. Iar aceste elemente comune, fie că este vorba de tradiţia tibetană, mayaşă, greacă, egipteană, gaelică etc., ne conduc către acelaşi focar comun care le-a inspirat pe toate: lumea Shambalei.

Foarte mulţi căutători ai Shambalei au încercat să localizeze şi să găsească Shambala chiar pe Pământ, mai ales în vastele ţinuturi misterioase şi neexplorate din Asia Centrală. Dar Shambala este un tărâm imens, locuit de milioane de fiinţe, şi este imposibil ca ea să fi putut rămâne ascunsă dacă ar fi fost undeva pe planeta noastră. Deoarece în descrierea tradiţională a Shambalei se precizează faptul că ea este înconjurată de munţi foarte înalţi, şi deoarece în tradiţia tibetană există anumite texte care descriu drumul către Shambala pornind din Tibet, mulţi occidentali îşi imaginează, în mod eronat, că Shambala se află în Tibet. Mai mult chiar, interdicţia accesului occidentalilor în Tibet a sporit fascinaţia pentru această ţară misterioasă. Deşi Shambala nu este acolo, totuşi este adevărat că Tibetul a fost în secolele anterioare zona de proiecţie a Shambalei pe Pământ.

În ceea ce priveşte capitala Tibetului, Lhassa, restricţiile accesului erau şi mai severe: ea putea fi vizitată numai de către budişti. Dificultatea accesului în Lhassa, precum şi faptul că se cunoşteau practic foarte puţine lucruri despre acest oraş (inclusiv despre localizarea sa - nu se ştia precis până în 1866 unde este Lhassa) au făcut ca Lhassa să fie supranumită "Oraşul Pierdut" sau "Oraşul Interzis". În Lhassa se află Palatul Potala, care era sediul tradiţional al lui Dalai Lama (conducătorul spiritual al budiştilor tibetani). Ceea ce este foarte interesant pentru noi este faptul că palatul Potala, construit în secolul al XVII-lea, seamănă foarte mult cu Casa Poporului (actualmente Palatul Parlamentului) din Bucureşti, deşi este puţin probabil ca arhitecţii acesteia din urmă să se fi inspirat după arhitectura palatului tibetan. Această sincronicitate este remarcabilă şi foarte semnificativă în sensul confirmării profeţiilor care afirmă că Bucureştiul va deveni în scurt timp Noul Ierusalim, adică principalul oraş sacru al planetei. Trebuie menţionat în acest context că celebrele profeţii ale lui Sundar Singh – referitoare la misiunea spirituală planetară a poporului român – au prezis corect construirea Casei Poporului, precum şi a canalului Dunăre - Marea Neagră, încă de pe vremea când nimeni nu şi le-ar fi imaginat.

Un alt loc sacru al Tibetului (atât pentru budişti cât şi pentru hinduşi) este muntele Kailasa, un vârf izolat, de formă piramidală, situat în sudul Tibetului, într-un lanţ muntos paralel cu Himalaya. Accesul europenilor nu era permis în această zonă, primul european care a reuşit să întreprindă pelerinajul în jurul muntelui Kailasa fiind Hevin Sven Anders (exploratorul care a realizat primele hărţi ale Tibetului), în anul 1907. Muntele sacru Kailasa este identificat atât de tradiţia budistă şi cât şi de tradiţia hindusă cu Muntele

Meru, “Axa Lumii”, şi se spune că realizarea de 108 ori a pelerinajului în jurul acestui munte, pe un traseu de 50 de km, aflat la 5000 de metri altitudine, asigură atingerea eliberării spirituale.

Este interesat de remarcat că şi în alte locuri în care a fost, cu mult timp în urmă, proiecţia Shambalei pe Pământ, tradiţia locală asociază locul respectiv cu “centrul lumii”: de exemplu la Delfi, în Grecia, exista o piatră denumită “omphalos” (buricul pământului) care marca precis locul unde credeau grecii că se află acest centru al lumii. Despre Sfinxul şi Piramidele de la Gizeh, Egipt, se afirmă de asemenea că sunt plasate în centrul suprafeţei Pământului: meridianul şi paralela care trec prin Gizeh împart globul în câte două părţi, fiecare conţinând aceeaşi suprafaţă terestră (de “uscat”).

Despre zeul Apollo, al cărui templu este inima sanctuarului de la Delfi, tradiţia spune că era “hiperborean”, venit din mistica Hiperboreea, tărâmul legendar aflat “dincolo de vântul de nord”, a cărui legendă este în strânsă legătură cu Shambala. În Insula Şerpilor (Insula Albă) din Marea Neagră exista de asemenea un măreţ templu al lui Apollo, şi tradiţia populară leagă această “Insulă Albă” de mitul Shambalei.

Este extrem de semnificativ faptul că, în tradiţii complet diferite, în locuri diferite de pe Pământ, iniţiaţii din vechime au construit locuri sacre frapant de asemănătoare, în condiţiile în care se presupune (probabil eronat) că în acele vremuri nu existau mijloace de transport şi astfel aceste culturi s-au dezvoltat complet independent. Fără îndoială că există totuşi o sursă comună de inspiraţie, şi aceasta este şi rămâne Shambala, misteriosul centru spiritual al planetei noastre. Iniţiaţii afirmă că în această perioadă Proiecţia Shambalei pe Pământ este în România, şi probabil că vom asista în curând la apariţia unor noi locuri sacre, în propria noastră ţară.

Piramidele din Egipt

Un alt loc celebru asociat cu Shambala este complexul de la Gizeh, lângă Cairo (Egipt). Nenumărate sunt tainele care înconjoară Piramidele şi Sfinxul de la Gizeh.

Misterioasele energii care impregnează acele locuri, datorate în mare parte şi efectului de piramidă, fac ca aceste vestigii istorice să se sustragă multor cercetări ştiinţifice realizate cu aparate ultramoderne. Astfel, rezultatele investigaţiilor diferă în mod inexplicabil pentru oamenii de ştiinţă în funcţie de fazele lunii; în anumite zile aparatele nici măcar nu funcţionează. Piloţii evită să zboare pe deasupra piramidelor, deoarece aparatele de bord sunt complet dereglate de fluxul energetic emanat de acestea. Teoriile istoricilor legate de modul în care au fost construite Piramidele şi Sfinxul sunt foarte şubrede, la fel ca şi datarea lor şi presupusa lor destinaţie (de monumente funerare). Mult mai coerente sunt teoriile esoterice, care afirmă că în perioada de maximă înflorire a spiritualităţii egiptene, acestea erau folosite pentru iniţierea adepţilor în anumite tehnici spirituale. Istoricii greci menţionează că Pitagora ar fi fost iniţiat în Egipt (şi se presupune că şi Zamolxis ar fi primit anumite iniţieri tainice aici). Dar cel mai interesant, din perspectiva corelaţiilor cu Shambala, este faptul că sub Sfinxul de la Gizeh au fost descoperite anumite tunele şi încăperi tainice; clarvăzătorii afirmă chiar că există aici şi tunele care conduc în lumea Shambalei.

Piramidele de la Teotihuacan

Misterioasa cultură Maya, în perioada sa de glorie, era axată pe cultul solar pe care iniţiaţii îl corelează cu Shambala, centrul spiritual planetar. Una dintre capodoperele acestei culturi, complexul de la Teotihuacan, se numără printre cele mai grandioase locuri sacre ale planetei noastre. Despre complexul de la Gizeh s-a descoperit că este construit după modelul constelaţiei Orion. Complexul de la Teotihuacan este construit după modelul sistemului solar. Cele două piramide impresionante, denumite Piramida Soarelui şi Piramida Lunii, a căror destinaţie iniţială este un mister pentru istorici, şi-au păstrat peste veacuri forţa spirituală tainică de înălţare şi transfigurare a sufletului uman. Teotihuacan înseamnă, în traducere, "locul unde se nasc zeii", ceea ce probabil că se referă la faptul că aici exista pe vremuri un puternic centru iniţiatic în cadrul căruia adepţii puteau atinge condiţia existenţială divină.

Trei aspecte ale Shambalei

de Monica Dascălu

În tradiţia spirituală planetară, Shambala apare deopotrivă ca început şi sfârşit, ca sursă a înţelepciunii şi orizont al speranţelor umanităţii. Toate culturile, toate legendele, toate marile mituri converg şi revelează o viziune comună, conform căreia există un tărâm tainic, locuit de înţelepţi şi înzestrat cu o neasemuită frumuseţe şi bogăţie. Acesta este denumit în tradiţia indiană, tibetană şi mongolă Shambala.

Shambala este locul de unde au pornit toate învăţăturile înţelepciunii şi de aceea este unanim considerată „centrul" spiritual al planetei Pământ. Deşi tradiţiile menţionează şi alte nume pentru acest focar tainic al spiritualităţii umane, suntem îndreptăţiţi să considerăm că este vorba de acelaşi tărâm al spiritelor foarte elevate, căci „înţelepţii au o lume comună". Centrul spiritual al planetei veghează permanent, în taină, asupra noastră. În Shambala este păstrat nealterat tezaurul universal de spiritualitate.

În perioadele dificile ale istoriei, când predomină pe planetă influenţa forţelor demoniace şi satanice - necredinţa, dizarmonia, conflictele, viciile, violenţa, întunericul etc. - centrul spiritual al planetei este ocultat, ascuns. Însă înţelepţii din Shambala şi mai ales Regele Shambalei continuă să vegheze asupra oamenilor, să inspire căutarea sufletelor elevate,

dornice de adevărata cunoaştere şi iubitoare de Dumnezeu. Tot Shambala este cea care ne aduce speranţa pentru un viitor spiritual al umanităţii; pentru că din Shambala - se spune - vor porni armatele Luminii în confruntarea finală dintre Bine şi Rău, prevestită şi de Apocalipsa Sfântului Ioan. Cel care este acum Regele Shambalei va conduce lupta împotriva forţelor demoniace şi satanice pe care le va înfrânge. Astfel va reîncepe Vârsta de Aur a omenirii.

Prin urmare, regăsim în mitul Shambalei, analogic, cele trei aspecte ale trinităţii hinduse: Brahma, Vishnu şi Rudra Shiva, Divinul în aspectele sale de Creator, Menţinător şi Distrugător al Universului. Brahma este ipostaza lui Dumnezeu care dă naştere întregii manifestări, ca stăpân al Vieţii şi al forţei creatoare. Vishnu este aspectul divin care menţine viaţa şi, potrivit tradiţiei hinduse, se manifestă periodic pe Pământ, pentru a ajuta oamenii să depăşească momentele de răscruce sau pentru a revigora spiritualitatea şi credinţa în Dumnezeu. Al treilea aspect, Rudra Shiva este asociat ipostazei terifiante a Divinului, care distruge răul şi pune capăt unei anumite manifestări pentru a începe o nouă creaţie.

Shambala manifestă aceleaşi trei faţete. Prima faţetă reprezintă sursa, izvorul, originea creatoare a înţelepciunii. A doua - tărâmul protector şi inspirator care menţine vie tradiţia spirituală. Iar a treia este faţeta către care se îndreaptă speranţele omenirii pentru renaşterea sa spirituală.

Prin forţa sa tainică provenită de la Dumnezeu, Shambala luptă cu succes împotriva răului care tinde să acapareze acum Pământul. Neîntâmplător, cel care este acum Regele Shambalei este numit Rudra Chakrin, Teribilul Purtător al Roţii. El este chiar acel Rege prin care se va manifesta pedeapsă divină pentru forţele satanice şi demoniace care caută să ia în stăpânire planeta noastră.

Shambala este reală (I)

Regele Shambala-ei este Regele Planetei noastre

de Monica Dascălu

Shambala este un tărâm vast, tainic, subteran şi binecuvântat care există într-o dimensiune subtilă paralelă. Deoarece conducătorul său este în mod tradiţional apelat cu titlul de Rege, acest ţinut de o neasemuită frumuseţe este deseori denumit Regatul Shambala-ei.

Imaginaţi-vă un tărâm vast, binecuvântat cu un cadru natural feeric şi o climă blândă, cu munţi majestuoşi, păduri misterioase, câmpii roditoare, râuri unduitoare, cascade năvalnice. Un tărâm cu o organizare perfectă, cu temple splendide şi oraşe frumoase în care trăiesc fiinţe umane care împărtăşesc aceleaşi aspiraţii spirituale sublime şi o arzătoare dragoste de Dumnezeu. Astfel este Shambala şi totodată ea este mult mai mult decât ne putem noi imagina, înainte de ajunge noi înşine acolo.

Deoarece viziunea paradisiacă prezentată mai sus este uzual asociată cu contemplaţia, este bine să precizăm de la început că în acest tărâm paradisiac se desfăşoară permanent o activitate frenetică şi această activitate, închinată cu dragoste şi dăruire lui Dumnezeu, are o foarte mare legătură cu planeta Pământ.

Dintotdeauna, multe fiinţe umane, aflând de existenţa acestui tărâm sublim unde înfloreşte spiritualitatea autentică, au aspirat să ajungă în Shambala. Mulţi au reuşit, mulţi s-au întors de acolo cu darul înţelepciunii, iar din fascinantele legende care se întreţes misterios despre faptele acestor extraordinare fiinţe umane răzbate foarte clar mesajul lor: Shambala este reală. Şi noi, la rândul nostru, putem ajunge acolo. Pentru aceasta, trebuie să vrem şi să ştim cum să vrem. Deşi Shambala este numai una dintre nenumăratele lumi paralele subtile ale Macrocosmosului, ea este o lume care are pentru noi, fiinţele umane care trăim pe Pământ, o semnificaţie cu totul specială. Shambala este o lume elevată al cărei principal rol (sau menire) este de a guverna, din plan subtil, destinul planetei noastre: atât destinul său spiritual, cât şi evoluţia concretă a evenimentelor care se desfăşoară pe Pământ. Din acest motiv, Regele Shambala-ei este, în sensul cel mai direct, Regele planetei noastre.

În mod firesc, lumea Shambala-ei, care a inspirat de-a lungul timpului spiritualitatea planetară, iar în anumite situaţii, conform voinţei divine, a intervenit activ în rezolvarea unor situaţii dificile pe Pământ, a fost şi este cunoscută de către iniţiaţii planetei noastre. Dar chiar mai mult decât atât, mitul existenţei unui preafericit tărâm al înţelepţilor, care guvernează în mod nebănuit Pământul, se regăseşte în toate tradiţiile populare, deşi i se dau nume diferite, precum Tula, Insula Albă, Tărâmul Preafericiţilor, Pământul Sfânt, Pământul Zeilor Vii. În tradiţia orientală, acest tărâm este denumit Shambala, nume care înseamnă, în limba sanscrită „Izvorul fericirii divine" sau, mai precis, „Ceea ce ne oferă accesul la izvorul de fericire pură şi de bucurie nesfârşită". Datorită rolului său, Shambala mai este supranumită şi Centrul Spiritual al Planetei. Acest centru sacru nu este totuşi localizat în planul fizic, deci propriu-zis pe Pământ, ci într-o dimensiune subtilă paralelă, mai precis în planul eteric, care coexistă în simultaneitate cu universul fizic. Acest aşa-numit plan eteric este dimensiunea subtilă cea mai apropiată ca frecvenţă de vibraţie de planul fizic şi astfel se explică faptul că fiinţele din Shambala pot acţiona instantaneu, cu o mare putere şi un foarte mare impact în planul fizic. Planul eteric poate fi considerat ca aflându-se la limita inferioară (ca frecvenţă de vibraţie) a universului astral şi este acea dimensiune intermediară care face legătura dintre planul fizic şi universul astral.

Denumirea de Centru Spiritual Planetar reflectă faptul că în Shambala este „tezaurizată" în imense arhive întreaga înţelepciune şi istorie planetară. În plus, lumea Shambala-ei şi fiinţele excepţionale care trăiesc acolo sunt cele care inspiră permanent şi continuu toate tradiţiile spirituale autentice de pe Pământ. În fiecare epocă istorică, dintre toate şcolile şi curentele esoterice, se poate delimita o anumită zonă (chiar geografică) de maximă înflorire spirituală, unde tradiţia sacră este vie, unde trăiesc foarte mulţi înţelepţi şi, în general, foarte multe fiinţe umane încarnate în acea perioadă în zona respectivă sunt preocupate de spiritualitate. În mod firesc, prin intermediul aspiraţiilor elevate ale fiinţelor umane, legătura subtilă telepatică (afectivă şi mentală) cu lumea Shambala-ei este acolo foarte puternică. Fiinţele umane din acea zonă sunt direct inspirate de lumea Shambala-ei şi – conform tradiţiei – sunt chiar încarnate fiinţe care au trăit în Shambala.

Există porţi secrete de acces în această lume

Astfel, principalul focar spiritual planetar este considerat a fi Proiecţia Shambala-ei pe Pământ, ceea ce înseamnă nu numai că legătura sa cu Shambala este foarte puternică, ci şi că Shambala acţionează direct, pentru a impulsiona evoluţia spirituală planetară, prin intermediul fiinţelor umane care au privilegiul de a face parte din grupările spirituale respective. Din aceste motive, Proiecţia Shambala-ei pe Pământ poate fi considerată chiar ca o manifestare directă a ei, ca o extensie (extindere) a Shambala-ei în planul fizic. Dar chiar mai mult decât atât, în zonele de proiecţie a Shambala-ei pe Pământ există anumite pasaje speciale secrete de trecere între cele două lumi (de exemplu, tunele), fapt atestat de legendele care povestesc călătoria unor fiinţe umane către Shambala.

Deoarece este evident că în perioada imediat anterioară a istoriei planetare locul privilegiat, focarul spiritual al planetei s-a aflat în Tibet, tot acolo s-a aflat şi proiecţia Shambala-ei. Şi de aceea cele mai autentice şi consistente informaţii despre Shambala pot fi găsite în tradiţia spirituală tibetană.

Dar, cu trecerea timpului, mergând înapoi pe firul veacurilor, descoperim că nu întotdeauna Tibetul a fost centrul spiritual cel mai puternic al Planetei. În fiecare perioadă, acolo unde se afla acest focar (în Egipt, în Grecia, în India, în Dacia, în Irlanda, în America de Sud etc.), acolo se afla şi zona de proiecţie în planul fizic a Shambala-ei. Şi, chiar dacă aproape toate vechile tradiţii sunt de mult uitate, impregnarea spirituală specială a locurilor respective se păstrează: rezonanţa cu lumea Shambala-ei este încă puternică în toate aceste locuri, lucru care poate fi uşor descoperit, prin meditaţie, de către yoghini. La fel cum este mult mai uşor să trăieşti o stare de comuniune cu Dumnezeu într-o biserică sau în natură – şi nu într-un bar sau într-un magazin – în acelaşi mod, impregnarea subtilă a acestor locuri misterioase şi privilegiate care au fost, chiar oricât de departe în timp, în legătură directă cu Shambala, trezeşte în orice fiinţă umană pură şi armonios receptivă o fascinaţie specială, un fior mistic sub care se ascunde, de multe ori nebănuită, influenţa spirituală elevantă a lumii Shambala-ei. Dincolo de atracţia turistică a Sfinxului din Egipt, a Piramidei Soarelui (Mexic) sau a templului lui Apolo din Delphi (Grecia) se ascunde cu siguranţă şi fascinaţia exercitată de forţa spirituală a Shambala-ei.

Istoria „oficială" face parte din KALI YUGA

Este necesară o precizare: în viziunea înţelepciunii orientale, istoria este mult mai „lungă" decât am învăţat noi la şcoală. Dacă istoria oficială se întinde pe câteva zeci, poate sute de mii de ani, în schimb perspectiva spiritualităţii este tulburător de vastă, aproape de neînţeles pentru mintea umană obişnuită. De exemplu, tratatul de istorie religioasă tibetană *Analele Albastre*, scris în sec. al XV-lea şi tradus pentru prima oară în Occident de George Roerich în 1949, începe prin evocarea istoriei neamului SAKYA (din care a descins Buddha Gautama). Se menţionează astfel că, după distrugerea universală imediat anterioară ciclului cosmic în care trăim noi acum, a urmat o nouă creaţie. În prima perioadă după creaţie, viaţa fiinţelor umane dura mai multe miliarde de ani. După această primă perioadă, este detaliat un şir de nu mai puţin de 1,2 milioane de regi (se precizează că există şi alte variante istorice, conform cărora ar fi fost de fapt „numai" 880.000 de regi) înainte de naşterea lui Buddha. Astfel, civilizaţia umană ar avea o vechime de miliarde de ani. Tradiţia hindusă afirmă la rândul ei că viaţa Universului şi a planetei Pământ este împărţită în cicluri de evoluţie calculate precis, cicluri referitoare atât la evoluţia Universului în general, cât şi la umanitate. Într-o prezentare simplificată, fiecare ciclu al dezvoltării speciei umane durează mai mult de 4 milioane de ani planetari, iar după un număr precis de cicluri specia umană dispare, pentru a fi apoi din nou manifestată – conform voinţei divine. Un ciclu evolutiv planetar începe cu o perioadă de maximă înflorire spirituală (SATYA YUGA sau Epoca de aur), după care urmează un declin spiritual, o decădere lentă. Trecând prin alte două epoci intermediare (TRETA YUGA şi DVAPARA YUGA, Epoca de Argint, respectiv de Bronz), urmează aşa-numita Epocă întunecată sau Epoca de Fier, KALI YUGA, perioadă caracterizată de o maximă

decădere spirituală a umanităţii, alterarea valorilor morale şi un materialism exacerbat. Este epoca pe care o trăim noi acum şi aproape întreaga istorie „oficială” face parte din Kali Yuga, deşi unele tradiţii (de exemplu cea indiană, cea greacă, cea mayaşă şi mitologia egipteană străveche) mai păstrează unele amintiri ale Epocii de Bronz, în care fiinţele umane puteau intra în contact direct cu Zeii şi aveau acces în lumile paralele spirituale.

La rândul ei tradiţia mayaşă împarte evoluţia planetară în cicluri ale rasei umane şi afirmă că sfârşitul fiecărui ciclu este marcat de un cataclism. Conform acestei istoriografii, noi trăim acum în perioada celui de-al cincilea soare, al cărei sfârşit este preconizat a avea loc în anul 2012, prin modificarea axei globului pământesc. Aceleaşi cicluri „solare” se regăsesc cu uimitoare similitudini şi în tradiţia iraniană ... Am putea continua această trecere în revistă cu toate vechile tradiţii care mai sunt cunoscute. De aceea, dacă ne întrebăm cum este posibil ca vechile tradiţii de pe întreaga suprafaţă a Pământului să fie atât de asemănătoare (mai ales că se presupune că pe atunci oamenii nu aveau posibilitatea de a călători), răspunsul cel mai probabil este că toate tradiţiile sunt inspirate de o sursă comună: adevărul. Şi ele afirmă lucruri similare pur şi simplu pentru că aceasta este realitatea.

Shambala este reală (II)

Dumnezeu a dăruit acestei planete un tărâm spiritual care să o protejeze şi să o ghideze spiritual

de Monica Dascălu

Imaginaţi-vă un tărâm vast, binecuvântat cu un cadru natural feeric şi o climă blândă, cu munţi majestuoşi, păduri misterioase, câmpii roditoare, râuri unduitoare, cascade năvalnice. Un tărâm cu o organizare perfectă, cu temple splendide şi oraşe frumoase, în care trăiesc fiinţe umane care împărtăşesc aceleaşi aspiraţii spirituale sublime şi o arzătoare dragoste de Dumnezeu. Astfel este Shambala, şi totodată ea este mult mai mult decât ne putem noi imagina, înainte de ajunge noi înşine acolo.

Citiţi aici prima parte a acestui articol:
Shambala este reală (I)

Am prezentat în articolul anterior viziunea spirituală asupra istoriei umanităţii, conform căreia planeta noastră şi umanitatea trec prin cicluri succesive de evoluţie, având o durată de milioane de ani fiecare. Acest adevăr revelat de toate textele fundamentale ale marilor religii şi sisteme iniţiatice se regăseşte în toate tradiţiile populare, care atestă cu uimitoare similitudini existenţa unor civilizaţii înfloritoare extrem de îndepărtate în timp. Dar mai mult decât atât, în ultima vreme apar tot mai multe descoperiri uluitoare ale cercetătorilor ştiinţifici contemporani, care confirmă veridicitatea tradiţiilor spirituale şi credinţelor populare în sensul prezentat anterior.

Descoperiri arheologice uluitoare

Iată câteva dintre aceste descoperiri ştiinţifice moderne: amprente fosile de picioare şi mâini omeneşti în straturi vechi de peste 100 de milioane de ani, unelte prelucrate vechi de 50 de milioane de ani, vase de argint îngropate în straturi geologice cu o vechime de 600 de milioane de ani, sfere metalice prelucrate perfect a căror vechime este estimată la 3 miliarde de ani. Toate acestea. în condiţiile în care la şcoală continuă să se predea faptul că *homo sapiens* a apărut cu cel mult 100.000 de ani în urmă.

Faptul că vocile curajoşilor cercetători ştiinţifici care au făcut aceste descoperiri trec greu de bariera aşa-ziselor autorităţi ştiinţifice contemporane nu trebuie să ne mire, deoarece dogmatismul ştiinţific şi religios caracterizează obscuritatea lui KALI YUGA. Un exemplu tipic este acela al iudaismului ultraortodox, care pe baza unor calcule nefondate şi a unei interpretări „originale" a Vechiului Testament, plasează începutul lumii în urmă cu aproximativ 6000 de ani. Descoperirile arheologice din propria lor ţară, care în mod indubitabil sunt atestate ca având o vechime mai mare, sunt în mod continuu atacate de aceştia, pe motivul că nimic nu poate exista înaintea Creaţiei, pe care ei au stabilit-o cu 6000 de ani în urmă.

România - viitorul centru spiritual al planetei

Conform legii ciclicităţii, după KALI YUGA va urma din nou o Epocă de Aur (SATYA YUGA), iar această trecere de la întunericul lui KALI YUGA la lumina spirituală a lui SATYA YUGA presupune reinstaurarea adevăratelor valori spirituale, divine, proces care nu poate fi nici uşor, nici rapid, deoarece de multe ori este necesară distrugerea aproape completă a manifestărilor malefice de pe Pământ şi a civilizaţiei umane decăzute.

Toate tradiţiile spirituale şi profeţiile sunt de acord în plasarea perioadei actuale la sfârşitul lui KALI YUGA, deci în perioada de mari transformări şi prefaceri care precede următoarea SATYA YUGA. Iar procesul de trecere în SATYA YUGA se va face prin intermediul fiinţelor umane încarnate în această perioadă.

Textele profetice ale marilor tradiţii spirituale sunt extrem de precise, afirmând că exact această perioadă pe care o trăim noi acum este determinantă pentru evoluţia umanităţii şi pentru modul în care se face trecerea către Epoca de Aur. Chiar mai mult decât atât, există profeţii clare care afirmă că *ţara noastră*, România, *va deveni în scurt timp focarul spiritual principal la nivel planetar* (unde va fi localizată, aşa cum am explicat anterior, proiecţia Shambalei pe Pământ) şi, mai mult decât atât, Iisus va veni în glorie aici, în România.

Profeţiile se împlinesc

Privind evoluţia spirituală a românilor în această perioadă putem intui veridicitatea acestor profeţii: în România există acum zeci de mii de practicanţi yoga. Există o şcoală

de yoga integrală de o evidentă forţă spirituală, în cadrul căreia sunt oferite iniţieri excepţionale, dintre care vom menţiona acum doar câteva: comuniunea cu Marile Puteri Cosmice, inducţia stării de eliberare prin miracol divin, Arta Binecuvântării, celebrul sistem tibetan *KALA CHAKRA TANTRA*(cea mai secretă iniţiere spirituală tibetană), proiecţia conştiinţei (*PHO-WA*), comuniunea cu entităţile angelice.

În cadrul acestei şcoli de YOGA au fost prezentate revelaţii clarificatoare, dintre care cea mai importantă este Legea Ocultă a Rezonanţei, a cărei înţelegere şi punere în practică ne oferă „cheia magică" ce permite înţelegerea tuturor sistemelor spirituale autentice. De asemenea, a fost „reînviat" cel mai înalt sistem esoteric indian, shivaismul din Kashmir. Există mii de oameni care au trăit experienţe iluminatorii, stări de comuniune cu Dumnezeu şi stări de revelare a Sinelui Suprem Divin (*ATMAN*) datorită practicii yoghine perseverente. Mii de yoghini realizează Arta Binecuvântării şi rugăciunea neîntreuptă către DUMNEZEU TATĂL timp de 24 de ore, sau apelează la unison manifestarea Graţiei Divine pentru planeta noastră. Şi este evident că nicăieri altundeva pe Pământ nu există o mişcare spirituală comparabilă ca amploare şi avânt.

Profeţiile privind rolul ţării noastre în trecerea planetei în SATYA YUGA implică de asemenea şi o imensă responsabilitate a fiinţelor umane conştiente: a şti şi a nu acţiona este suprema laşitate – spun pe bună dreptate yoghinii. A şti că facem parte din poporul ales de Dumnezeu nu trebuie să ne înfierbânte orgoliul, ci să ne mobilizeze pentru ca, plini de umilinţă, dăruire şi dragoste de Dumnezeu, să ne jucăm propriul rol, să ne îndeplinim propria menire în cadrul acestor grandioase prefaceri care se prefigurează. Să nu uităm nicio clipă faptul că cel care vrea să transforme lumea trebuie să înceapă această transformare cu sine însuşi.

Dumnezeu a dăruit acestei planete un tărâm spiritual care să o protejeze şi să o ghideze spiritual

Dacă rolul Shambalei este de a guverna evoluţia planetară şi de a impulsiona spiritual fiinţele umane încarnate pe Pământ în fiecare epocă a ciclului evoluţiei planetare, este evident că manifestarea ei diferă enorm în funcţie de specificul fiecărei epoci.

Putem înţelege acest lucru gândindu-ne la diferenţa dintre atribuţiile unui educator de grădiniţă, ale unui învăţător de la şcoala primară, ale unui profesor universitar, ale unui maestru spiritual sau ale unui instructor de yoga (şi chiar la polul opus, ale unui profesor la şcoala de corecţie).

Nu trebuie să ne imaginăm că în *Satya Yuga*, epoca de înflorire spirituală a umanităţii, nu este necesară ghidarea Shambalei. La fel cum fiecare fiinţă umană, oricât de evoluată spiritual (dar care încă nu a atins eliberarea spirituală ultimă), are un înger păzitor care îi susţine şi impulsionează evoluţia spirituală către starea de îndumnezeire, tot astfel şi Shambala, tărâmul înţelepţilor susţine şi impulsionează evoluţia umanităţii, în ansamblu – înţelepţii Shamabalei nu sunt fiinţe angelice, dar această analogie ne poate ajuta să înţelegem rolul Regatului Shambalei, de a proteja planeta Pământ şi de a-i guverna evoluţia spirituală. La fel cum Dumnezeu îi dăruieşte fiecărei fiinţe umane un înger

păzitor, putem spune că Dumnezeu i-a dăruit planetei noastre şi umanităţii o lume spirituală – Shambala – care să o susţină şi să o ghideze pentru a atinge desăvârşirea spirituală. În timpul lui *Satya Yuga* cu siguranţă marea majoritate a fiinţelor umane erau conştiente de existenţa Shambalei, o puteau contacta cu uşurinţă pentru a primi o ghidare spirituală telepatică, şi chiar aveau acces direct în această lume spirituală.

Ocultare şi revelare

Ne putem imagina cu uşurinţă modul în care, ulterior, atunci când a început procesul de decădere spirituală gradată a umanităţii, contactul cu lumea Shambalei a rămas cunoscut doar unor comunităţi spirituale din ce în ce mai restrânse, şi a devenit gradat un foarte mare secret, rezervat doar unor foarte puţini aleşi, în timpul lui *Kali Yuga*. Legătura cu Shambala a fost păstrată prin intermediul proiecţiei Shambalei pe Pământ, dar nu înseamnă că efortul acestei lumi de a ajuta şi susţine întregul glob terestru a fost întrerupt. Înseamnă numai că marea masă a umanităţii a beneficiat de acest ajutor în mod inconştient.

În ceea ce priveşte cel mai important eveniment petrecut pe planeta noastră – naştere lui Iisus – apare şi aici, oarecum indirect, lumea Shambalei. Iniţiaţii afirmă că „cei trei magi de la Răsărit" erau în realitate înţelepţi din Shambala, veniţi pe Pământ atât pentru a-l omagia pe Domnul, cât şi pentru a sublinia, pentru oamenii care au nevoie de semne exterioare, importanţa naşterii Sale.

Activitatea care se desfăşoară în lumea Shambalei diferă astfel în funcţie de epoca pe care o străbate umanitatea, de stadiul său evolutiv şi de predominanţa planetară. În plus, aşa cum am arătat, existenţa Shambalei este foarte evidentă pentru oameni în *Satya Yuga* şi aproape complet necunoscută în Kali Yuga. De aceea, cu excepţia tradiţiei tibetane, ea însăşi extrem de ocultată în ultimul timp, pentru restul planetei, pentru majoritatea omenirii, Shambala este încă învăluită într-un mare mister.

În această perioadă pe care o trăim noi acum, perioadă care precede intrarea planetei şi a umanităţii în *Satya Yuga*, Shambala şi Regele ei (ne spune tradiţia tibetană) vor juca un rol foarte important, conducând practic umanitatea către un destin spiritual luminos, ghidând, inspirând şi sprijinind activ fiinţele umane care se îndreaptă acum, cu toată fiinţa lor, spre Dumnezeu. Shambala, înainte „ascunsă" precum cel mai tainic secret spiritual al planetei, va reveni gradat în conştiinţa oamenilor, atât prin influenţa ei subtilă, cât şi datorită revelării directe a multor taine privitoare la existenţa acestui Centru Spiritual Planetar.

Istoria nu merge niciodată înapoi

În perioada anterioară Tibetul a fost, fără îndoială, zona de proiecţie a Shambalei pe Pământ, şi de aceea întreaga tradiţie tibetană este marcată de influenţa inspiratorie a Shambalei şi de fascinaţia pe care Shambala o exercită asupra căutătorilor spirituali.

Deloc întâmplător, până la ocuparea Tibetului de către China, peste 25% din populaţia Tibetului era alcătuită din călugări.

Din păcate, marile prefaceri istorice (distrugătoare) ale contemporaneităţii nu au ocolit Tibetul: ocupat de China comunistă, Tibetul este acum o foarte palidă amintire a gloriosului focar spiritual care a fost odată. Nu trebuie să fii un mare profet ca să înţelegi faptul că istoria nu merge niciodată înapoi, că Tibetul nu va reveni prea curând la măreţia spirituală de odinioară. În primul rând, oamenii sunt altfel acum, după jumătate de secol de persecuţii religioase, în care s-a urmărit instaurarea unei civilizaţii materialiste. Chiar dacă mâine Tibetul ar fi declarat liber şi Dalai Lama s-ar reîntoarce la Lhassa, nu ar putea reînvia imediat spiritualitatea acestei zone, altădată atât de viguroasă şi vie, acum în declin evident.

Şi să revenim la România, despre care profeţiile spun că va fi focarul spiritual predominant al Planetei, şi unde se manifestă în mod evident începutul acestor prefaceri spirituale. România va fi şi locul privilegiat al planetei care va fi proiecţia Shambalei. Faptul că aici, în România, se fac pentru prima dată în epoca noastră revelaţii clarificatoare privind lumea Shambalei, faptul că mulţi yoghini au experimentat deja în mod direct comuniunea cu lumea Shambalei, ne arată fără putinţă de tăgadă că aceste vremuri au început deja.

Shambala este reală (III)

Regele Shambalei este Regele Planetei noastre

de Monica Dascălu

Imaginaţi-vă un tărâm vast binecuvântat cu un cadru natural feeric şi o climă blândă, cu munţi majestuoşi, păduri misterioase, câmpii roditoare, râuri unduitoare, cascade năvalnice. Un tărâm cu o organizare perfectă, cu temple splendide şi oraşe frumoase, în care trăiesc fiinţe umane care împărtăşesc aceleaşi aspiraţii spirituale sublime şi o arzătoare dragoste de Dumnezeu. Astfel este Shambala şi totodată ea este mult mai mult decât ne putem imagina înainte de a ajunge noi înşine acolo.

Citiţi aici primele părţi ale acestui articol:
Shambala este reală (I)
Shambala este reală (II)

Aşa cum spuneam şi în articolul anterior, ţara noastră, România, este deja zona de proiecţie a Shambalei în planul fizic, iar această realitate incontestabilă va deveni din ce în ce mai evidentă în viitorul apropiat. Rezultă, conform tradiţiei, că aici sunt deja încarnate foarte multe fiinţe umane care au trăit anterior în Shambala. Ele s-au născut în această ţară tocmai pentru a actualiza legătura directă dintre umanitate şi Regatul Shambalei şi pentru a contribui ele însele la reîntoarcerea umanităţii către spiritualitatea autentică şi către Dumnezeu. Declinul spiritual al umanităţii este în mod evident tot mai accelerat în ultimii ani: forţele răului par să acţioneze dezlănţuit pentru a ucide în sufletele oamenilor orice urmă de bunătate autentică, iubire, frumuseţe, aspiraţie

spirituală şi dragoste de Dumnezeu. Ar fi absurd să ne imaginăm că înţelepţii Shambalei privesc impasibili şi neputincioşi din plan subtil această prăbuşire spirituală. Din contră, acum poate mai mult ca niciodată lumea Shambalei răspunde prompt şi în forţă tuturor apelurilor sincere ale acelor fiinţe umane care se orientează cu toată fiinţa lor către Dumnezeu. De altfel marii yoghini, de exemplu Sri Ramakrishna, afirmă explicit faptul că în epoca maximei decăderi spirituale, KALI YUGA, aparent paradoxal, fiinţele umane pot atinge eliberarea spirituală ultimă foarte repede, dacă aspiră cu fervoare către acest ideal sublim.

În concluzie, putem afirma că acum este, din punct de vedere subtil, un moment extrem de favorabil în plan spiritual, deoarece susţinerea telepatică a lumii Shambalei se manifestă prompt pentru toate fiinţele umane care se află pe o cale spirituală autentică, chiar dacă respectivele fiinţe umane nu apelează în mod explicit acest ajutor sau nu îl conştientizează ca atare. Mai mult decât atât, răspunsul telepatic al înţelepţilor Shambalei şi al Regelui Shambalei însuşi, atunci când sunt apelaţi direct cu aspiraţie sinceră, poate oferi un extraordinar imbold spiritual şi chiar o susţinere cât se poate de concretă a tuturor acelora care vor avea deschiderea necesară să experimenteze ei înşişi aceste realităţi de natură spirituală.

Ne inspiră pentru a ne afla menirea noastră în această lume

Conform tuturor tradiţiilor spirituale, fiecare fiinţă umană are un rost al său în jocul divin al manifestării. Perfecţiunea şi frumuseţea Creaţiei Divine sunt evidente în Natură şi finalitatea distinctă a tuturor elementelor şi manifestărilor ei, unde chiar şi cel mai (aparent) neînsemnat fir de iarbă îşi are rostul său, este unul dintre marile mistere ale Creaţiei. Cu atât mai mult, fiecare om are un rost al său în ordinea divină a creaţiei sau o menire proprie, desemnată în tradiţia yoghină prin termenul „DHARMA”. Dacă fiinţa umană nu îşi împlineşte această DHARMA, ea îşi iroseşte practic viaţa. Semnul cel mai clar care evidenţiază faptul că fiinţa umană nu este orientată corect în sensul împlinirii menirii sale spirituale este starea de neîmplinire sufletească, de nelinişte şi lipsă de sens şi semnificaţie a propriei vieţi. Din contră, starea de împlinire sufletească, de fericire, de entuziasm, sentimentul de a fi permanent ghidat şi susţinut de entităţi angelice, manifestarea unor sincronicităţi semnificative pot confirma faptul că fiinţa umană respectivă acţionează conştient sau nu, în sensul împlinirii DHARMA-ei sale. Prin urmare, conştientizarea menirii proprii este o necesitate fundamentală pentru toate fiinţele umane, şi în această direcţie putem apela cu fervoare sprijinul, ghidarea şi inspiraţia Shambalei. Regele Shambalei este, prin însăşi natura funcţiei sale, conducătorul spiritual şi suveranul incontestabil al planetei noastre. El este totodată Rege, Suveran, dar şi ghid spiritual. Prin urmare, el ne poate ajuta să ne revelăm propria menire fundamentală a vieţii noastre şi să ne împlinim ulterior această menire.

Tibetul – un univers viu şi miraculos

Am afirmat în repetate rânduri faptul că în perioada anterioară Tibetul a fost focarul spiritual principal al planetei noastre şi zona de proiecţie a Shambalei în planul fizic. Această afirmaţie se bazează şi pe faptul că tradiţia spirituală tibetană este singura care a păstrat, în ultimele sute de ani, informaţii esoterice referitoare la lumea Shambalei, precum şi practici spirituale de contactare a Shambalei şi a Regelui său. Spiritualitatea tibetană apare şi mai evident ca fiind excepţională, dacă o comparăm cu „întunericul" spiritual al Evului Mediu occidental. Secole de-a rândul, în timp ce în Occident devenea tot mai accentuată orientarea materialistă şi se succedau unul după altul războaie sângeroase, revoluţii, răscoale, cruciade, în Tibet principala orientare a majorităţii populaţiei era spiritualitatea, privită ca ceva firesc şi natural. Călătorii occidentali care străbăteau Tibetul pătrundeau astfel într-un cu totul alt Univers, viu şi miraculos, în care supranaturalul era profund şi incontestabil firesc şi cotidian.

KALA CHAKRA TANTRA – o cale de îndumnezeire a vieţii

Un exemplu elocvent al ghidării divine a Shambalei în Tibet este apariţia şi perpetuarea celui mai important şi secret sistem spiritual tibetan, denumit KALA CHAKRA TANTRA, despre care se spune că a fost transmis fiinţelor umane sub îndrumarea unui Rege al Shambalei, întrucât acest sistem spiritual provine din Shambala. Iniţierea în KALA CHAKRA TANTRA este considerată a fi cea mai importantă, esoterică şi secretă iniţiere a budismului tibetan şi în prezent ea este oferită de Dalai Lama doar într-o variantă simplificată şi parţială, care conţine numai primele trepte ale iniţierii complete secrete.

Afirmaţiile unor esoterişti occidentali care spun că în Shambala se practică sistemul tibetan KALA CHAKRA TANTRA trebuie, prin urmare, înţelese exact invers: în Tibet se practică acest sistem care provine din Shambala. Învăţăturile esoterice ale sistemului KALA CHAKRA TANTRA oferă o cale spirituală eficientă de îndumnezeire a vieţii şi fiinţei umane şi, de asemenea, oferă posibilitatea cunoaşterii directe şi comuniunii telepatice cu Shambala. Sistemul KALA CHAKRA TANTRA este un filon spiritual autentic, atestat de existenţa multor mari maeştri spirituali. Padma Sambhava, de exemplu, a fost un astfel de Ghid spiritual înzestrat cu o excepţională forţă spirituală, care a avut foarte mulţi elevi. Practic toţi marii yoghini tibetani ai ultimului mileniu, inclusiv Marpa şi Milarepa, au fost iniţiaţi în KALA CHAKRA TANTRA.

Legendele budiste afirmă că sistemul KALA CHAKRA TANTRA a fost transmis fiinţelor umane de către Buddha însuşi şi la această iniţiere spirituală excepţională au asistat din invizibil Regele Shambalei din acea epocă, precum şi nenumărate entităţi angelice şi BODDHISATTVA-şi. Trebuie să remarcăm totuşi cu obiectivitate că budismul dogmatic, ca orice dogmă religioasă, cade uneori în greşeala exclusivismului: astfel, unele texte budiste afirmă faptul că Regele Shambalei a primit şi el această iniţiere secretă de la Buddha şi a păstrat-o apoi în Shambala pentru a o retransmite fiinţelor umane nealterată. În realitate, această interpretare este ilogică, deoarece „inima" acestui

sistem esoteric se referă chiar la modalităţile de contactare a Shambalei şi a Regelui său. Este mult mai corectă interpretarea tradiţională, conform căreia orice revelaţii despre Shambala sunt făcute sub directa inspiraţie şi ghidare a Regelui Shambalei.

Idealul de BODDHISATTVA este unic în spiritualitatea planetară

Sub influenţa directă a lumii Shambalei, a cărei menire este de a ajuta întreaga umanitate în efortul său de evoluţie spirituală, idealurile cele mai înalte ale spiritualităţii tibetane sunt înţelepciunea şi compasiunea. Marile iniţieri tibetane sunt precedate întotdeauna de „sfinte legăminte" prin care cel iniţiat promite să folosească învăţăturile primite şi experienţele spirituale proprii doar pentru a ajuta toate fiinţele din Univers să se apropie de starea de îndumnezeire.

Generoasa tradiţie tibetană a BODDHISATTVA-şilor, fiinţe umane excepţionale încarnate nu din necesitate KARMA-ică, ci numai pentru a susţine evoluţia spirituală a umanităţii, slujindu-l astfel cu abnegaţie pe Dumnezeu, indică şi ea influenţa determinantă a Shambalei. Idealul de BODDHISATTVA este unic în peisajul spiritualităţii planetare, şi în ciuda interpretărilor occidentale conform cărora aceşti BODDHISATTVA-şi „renunţă" la eliberarea spirituală ultimă pentru a servi umanitatea, perspectiva spiritualităţii tibetane este profund pozitivă: BODDHISATTVA-şii sunt fiinţe care au atins starea de îndumnezeire (sau sunt orientate cu toată fiinţa lor către acest ideal spiritual suprem) şi, în deplin acord cu voinţa divină, se dăruiesc pline de abnegaţie ajutorării tuturor fiinţelor din Univers.

Regăsim în această tradiţie ecouri ale unor revelaţii esenţiale despre sferele spirituale angelice, prezentate în Occident de mari vizionari precum Swedenborg şi Lörber: activitatea neobosită în slujba lui Dumnezeu, prin care îngerii susţin transformarea spirituală a oamenilor, este o lege divină a lumilor spirituale. Fiinţele umane care aspiră la rândul lor, să atingă starea de îndumnezeire trebuie să se supună şi ele acestei legi a activităţii neobosite şi slujirii neîncetate a lui Dumnezeu Tatăl. Prin urmare, idealul uman de BODDHISATTVA la care aspiră yoghinii tibetani confirmă, atât prin existenţa lui, cât şi prin manifestarea a foarte mulţi BODDHISATTVA-şi în Tibet, ghidarea spirituală directă a Shambalei, tărâmul subtil în care trăiesc înţelepţi care îşi dedică întreaga viaţă lui Dumnezeu, sprijinind din plan subtil evoluţia umanităţii şi ajutând cu abnegaţie toate fiinţele umane care se află pe o cale spirituală autentică.

Shambala este reală (IV)

A fost odată în Tibet

de Monica Dascălu

Tibetul a fost timp de mai multe secole zona de proiecţie a Shambalei pe Pământ şi de aceea tradiţia tibetană conţine nenumărate legende legate de misteriosul Regat al Înţelepţilor,

incluzând relatări ale călătoriilor unor iniţiaţi către Shambala. Tocmai de aceea, occidentalii mai ales au avut tendinţa de a interpreta aceste legende în sensul foarte concret, presupunând că Shambala există chiar în planul fizic, ascunsă undeva într-una dintre nenumăratele zone încă neexp lorate ale Tibetului, Mongoliei sau munţilor Himalaya. De fapt, tendinţa occidentalilor, datorată înclinaţiei preponderent materialiste (care face să fie aproape imposibil de conceput existenţa lumilor paralele subtile), este fie de a considera că Shambala există în planul fizic, fie de a interpreta tradiţia legată de Shambala ca fiind pur simbolică, abstractă.

Citiţi aici primele părţi ale acestui articol:
Shambala este reală (I)
Shambala este reală (II)
Shambala este reală (III)

Vom urmări să elucidăm în acest articol în special aspecte legate de prima interpretare. Este interesant în acest context să prezentăm câteva date despre Tibet pentru a putea să înţelegem cât de profund a fost marcat Tibetul de legătura subtilă cu lumea Shambalei, care a făcut ca practic această ţară să fie complet diferită de toate celelalte. Pe de altă parte, această prezentare succintă ne ajută să ne explicăm şi de ce a apărut în Occidentul contemporan ideea că Shambala există chiar şi în planul fizic, cel mai probabil în Asia Centrală (în această regiune foarte vastă există încă şi acum multe zone neexplorate). Tibetul (acest nume înseamnă în limba tibetană „Ţara Zăpezilor”), supranumit pe drept cuvânt „acoperişul Lumii”, a rămas până în zilele noastre una dintre zonele cele mai izolate şi puţin cunoscute ale planetei noastre, datorită în special condiţiilor geografice, dar şi politicii conducătorilor Tibetului.

O ţară de călugări ocupată de comunişti

Tibetul este practic o fortăreaţă naturală, fiind înconjurat la sud, vest şi nord de lanţuri muntoase cu altitudini de peste 7500 m. Podişul arid al Tibetului are o înălţime medie de peste 4000 m şi este străbătut de lanţuri muntoase şi văi adânci; el coboară lent către răsărit, având un relief extrem de accidentat care a făcut de-a lungul secolelor imposibilă trasarea graniţei între China şi Tibet. Datorită izolării naturale şi politice, primele hărţi ale Tibetului au fost realizate de-abia în jurul anului 1900 de exploratorul suedez Hevin Sven Anders, iar localizarea precisă a capitalei Tibetului, Lhasa, a fost determinată numai în anul 1866 de exploratorul indian Nain Singh.

Tibetul este în zilele noastre inclus în China sub denumirea de „Regiunea Autonomă a Tibetului”, regiune cu o suprafaţă de 1.222.000 km^2 şi o populaţie de aproximativ 2.190.000 de locuitori. Prin comparaţie cu România, Tibetul are o suprafaţă de aproximativ 6 ori mai mare şi o populaţie de 10 ori mai redusă (mai mică decât chiar populaţia Bucureştiului). Un aspect inedit care reflectă spiritualitatea profundă a Tibetului dinaintea ocupaţiei chineze şi care este o dovadă în plus în sprijinul afirmaţiei că proiecţia Shambalei pe Pământ s-a aflat în Tibet este faptul că în anul

1950 aproximativ un sfert din populaţia Tibetului consta din călugări. Ca să ne putem reprezenta cam ce înseamnă această proporţie, să ne gândim că ea ar implica, în termenii comparaţiei cu ţara noastră, ca în România să existe aproximativ 5 milioane şi jumătate de aspiranţi spirituali!

Totuşi, nu trebuie să ne facem iluzii prea mari privind starea actuală a Tibetului: după ocuparea sa de către China comunistă, a urmat o perioadă de distrugere a civilizaţiei tradiţionale (dramatica „revoluţie culturală"), distrugere orientată în special asupra spiritualităţii tibetane.

Au fost astfel complet distruse majoritatea mănăstirilor, iar călugării au fost fie ucişi, fie persecutaţi, fie expulzaţi din Tibet. Adăugând la acestea faptul că educaţia a fost în ultima jumătate de veac predominant atee, conform principiilor comuniste, putem înţelege că Tibetul zilelor noastre este doar un „vestigiu" al spiritualităţii trecute, înzestrat desigur cu nenumărate locuri sacre şi cu o foarte puternică încărcătură subtilă. De asemenea este foarte important să înţelegem şi faptul că această distrugere spirituală a Tibetului înseamnă foarte precis că proiecţia Shambalei pe Pământ NU mai este în Tibet, ea fiind acum în România, aşa cum am mai precizat.

Palatul lui Dalai Lama seamănă cu Casa Poporului

Din motive politice, accesul străinilor, în special al europenilor, în Tibet a fost de-a lungul secolelor fie complet interzis, fie extrem de dificil. Călătorii care au reuşit totuşi să pătrundă în Tibet relatează cu admiraţie şi uimire despre fascinaţia exercitată asupra lor de acest ţinut de o frumuseţe neobişnuită, adeseori sălbatică şi misterioasă. Ei relatează că peisajul în sine, prin vastitatea sa, prin contrastul frapant dintre cer, munţi acoperiţi de gheţuri, întinderi pustii, prăpăstii ameţitoare sau văi adânci, produce o impresie puternică asupra sufletului şi minţii, orientându-le firesc către contemplaţie şi introspecţie. În plus, întregul Tibet este „presărat cu CHORTEN-e (construcţii religioase) şi mănăstiri; peste tot pot fi întâlnite nenumărate „flamuri", drapele pe care sunt înscrise formule sau simboluri religioase. Chiar pe stânci sau pe versanţii munţilor sunt pictate din loc în loc simboluri religioase sau sunt scrise MANTRA-e, de exemplu celebra MANTRA budistă „AUM MANI PADME HUM".

În ceea ce priveşte capitala Tibetului, Lhasa, restricţiile accesului erau şi mai severe: ea putea fi vizitată numai de către budişti. Dificultatea accesului în Lhasa, precum şi faptul că se cunoşteau practic foarte puţine lucruri despre acest oraş (inclusiv despre localizarea sa – nu se ştia precis până în 1866 unde este Lhasa) au făcut ca Lhasa să fie supranumită „Oraşul Pierdut" sau Oraşul Interzis".

În Lhasa se află Palatul Potala, sediul lui Dalai Lama (conducătorul spiritual al budiştilor tibetani). Ceea ce este foarte interesant pentru noi este faptul că Palatul Potala, construit în secolul XVII, seamănă foarte mult cu Casa Poporului (actualmente Palatul Parlamentului) din Bucureşti, deşi este puţin probabil ca arhitecţii acesteia din urmă să se fi inspirat din arhitectura palatului tibetan. Această sincronicitate este remarcabilă şi

foarte semnificativă în sensul confirmării profeţiilor care susţin că Bucureştiul va deveni în scurt timp Noul Ierusalim, adică principalul oraş sacru al planetei. Trebuie menţionat în acest context că celebrele profeţii ale lui Sundar Singh – referitoare la misiunea spirituală planetară a poporului român – au prezis corect construirea Casei Poporului, precum şi a canalului Dunăre-Marea Neagră, încă de pe vremea când nimeni nu şi le-ar fi imaginat.

Un alt loc sacru al Tibetului este muntele Kailasa, situat în sudul Tibetului, într-un lanţ muntos paralel cu Himalaya. Accesul europenilor nu era permis în acea zonă. Primul european care a reuşit să întreprindă acest pelerinaj a fost acelaşi Hevin Sven Anders (exploratorul care a realizat primele hărţi ale Tibetului), în anul 1907. Muntele sacru Kailasa este identificat atât de tradiţia budistă, cât şi de cea hindusă cu Muntele Meru, „axa lumii", şi se spune că realizarea de 108 ori a pelerinajului în jurul acestui munte, pe un traseu de 50 de km, aflat la 5000 de metri altitudine, asigură atingerea eliberării spirituale.

Este interesant de remarcat că şi în alte locuri în care a fost cu mult timp în urmă, proiecţia Shambalei pe Pământ, tradiţia locală asociază locul respectiv cu „centrul lumii": de exemplu la Delphi, în Grecia, există o piatră denumită „omphalos" (buricul pământului), care marca precis locul unde credeau grecii că se află acest centru al lumii. Despre Sfinxul şi Piramidele de la Gizeh, Egipt, se afirmă, de asemenea, că sunt plasate în centru suprafeţei Pământului: meridianul şi paralela care trec prin Gizeh împart globul în câte două părţi, fiecare conţinând aceeaşi suprafaţă de „uscat".

108 de pelerinaje la Kailasa înseamnă eliberarea spirituală

Un aspect inedit în ceea ce priveşte Tibetul, care reflectă de asemenea conexiunea foarte strânsă cu Shambala, este regimul teocratic, adică faptul că ţara era condusă de liderii spirituali (religioşi), Dalai Lama, care ofereau şi iniţierea în sistemul spiritual KALA CHAKRA TANTRA. Dalai Lama era supranumit „Rege-Zeu" şi era considerat a fi încarnarea lui AVALOKITESHVARA, BODHISATTVA al Compasiunii. În Shambala, Regele Shambalei este atât conducător, guvernator, cât şi Ghid spiritual – organizarea Shambalei fiind un model ideal ce a fost preluat în trecut de tibetani şi probabil, în viitoarea SATYA YUGA, se va reflecta şi în societatea umană. Cuvântul grecesc „teocraţie" înseamnă literal „conducere de către Dumnezeu" şi implică la modul ideal că în ţara respectivă Dumnezeu este privit ca unic conducător şi stăpân, iar legile ţării sunt chiar legile divine. Practic, teocraţia implică guvernarea unei ţări de către preoţi şi faptul că teocraţia tibetană reflectă influenţa Shambalei nu trebuie generalizat pentru orice alt regim teocratic, fără a ţine cont de valorile spirituale autentice.

De asemenea, Tibetul este singular în istoria modernă a planetei şi prin faptul că

interferenţa cu lumile subtile şi cu entităţile subtile era foarte pregnantă şi percepută ca o realitate obiectivă la nivelul conştiinţei colective.

Miracolele, magia, puterile paranormale, manifestările concrete ale divinităţilor sau ale demonilor făceau parte din realitatea cotidiană a tibetanilor. Astfel, istoria oficială tibetană, care de multe ori se suprapune cu istoria sa religioasă, conţine nenumărate referiri la apariţii spectaculoase ale unor divinităţi benefice sau terifiante, intervenţii paranormale ale unor Ghizi spirituali, precum şi manifestări miraculoase de genul ploilor de flori, curcubeelor, furtunilor etc.

Aceste relatări, precum şi toate legendele tibetane, pot părea pentru occidentali ca fiind fantastice şi imaginare, dar realitatea este că materialismul occidental a produs o limitare drastică a gamei de percepţie a conştiinţei umane, realitatea consensuală a conştiinţei occidentale făcând ca pentru omul obişnuit numai ceea ce este concret, material, fizic, să pară real.

Nu este moartă lumea zeilor

Este greu de înţeles pentru un om materialist faptul că lumile subtile sunt reale, ca şi diferitele entităţi subtile care le populează, şi că acestea se pot manifesta chiar în planul fizic. Totuşi, anumite studii psihologice contemporane confirmă faptul că în antichitate percepţia umană era complet diferită de cea contemporană, ea incluzând şi aceste realităţi de ordin subtil (lumi paralele, entităţi subtile precum zeii şi zeiţele). În Europa Evului Mediu se mai păstra încă o anumită percepţie a spiritelor naturii (gnomi, fee, spiriduşi etc.), aşa cum reiese din tradiţiile populare, dar cu timpul şi aceasta s-a estompat. Nu întâmplător, genialul poet Goethe afirma: nu este moartă lumea zeilor şi a spiritelor ascunse ale Naturii, sunt moarte inimile voastre". Pentru tibetani în schimb, diferitele divinităţi, printre care un loc aparte îl ocupă DAKINI-urile, entităţi feminine care adeseori joacă rolul de iniţiatoare pentru aspirantul spiritual, erau tot atât de reale ca şi fiinţele din planul fizic.

Tibetul este prin urmare un ţinut foarte vast, sălbatic şi misterios, profund marcat de legătura spirituală directă cu lumea Shambalei care a existat pe parcursul mai multor sute de ani, şi de aceea el exercită chiar acum o atracţie fascinantă asupra căutătorilor spirituali de pe întreaga planetă. Fără îndoială că există în Tibet nenumărate locuri tainice, peşteri ascunse, văi sau trecători puţin umblate şi practic necunoscute. Tradiţia tibetană abundă de relatări legate de existenţa unor anumite tratate spirituale care au fost ascunse de maeştrii din vechime în astfel de locuri tainice, precum şi de legende legate de călătorii iniţiatice sau meditaţii solitare pe care yoghinii veacurilor trecute le realizau în diferite locuri cu o încărcătură energetică şi spirituală extraordinară. În acest peisaj geografic, spiritual şi psihic misterios, este firesc ca mulţi să presupună că Shambala s-ar

James Redfield, Viziunea
de limitată şi practic nimic din spirituală pe care o tradiţionale ale
Ar fi posibil, oare, planul fizic? Poate comunitate
afla ascunsă undeva în Tibet (conform altor variante, ea s-ar putea afla şi în munţii Himalaya sau în partea de nord, spre Mongolia). De exemplu, romanul recent „Secretul Shambalei”, de propagă această idee. romanului este totuşi extrem rudimentară, neincluzând glorioasa măreţie şi forţă reflectă descrierile Shambalei.
ca Shambala să se afle în că da, dacă ar fi vorba de o restrânsă de înţelepţi sau despre un singur centru spiritual izolat precum o mănăstire, dar descrierea tradiţională a Shambalei vorbeşte de un tărâm vast locuit de milioane de înţelepţi! Acest tărâm este paradisiac, primitor, roditor şi în plus beneficiază de o climă blândă, ceea ce nu se poate spune despre podişul Tibetului, crestele Himalayei sau deşerturile Mongoliei. Faptul că Shambala nu se află în planul fizic nu este un motiv de descurajare pentru cei care doresc să experimenteze direct aventura spirituală a căutării Shambalei.

Faptul că ea este localizată în planul eteric nu o face să fie mai puţin reală, şi pentru adevăratul căutător spiritual înzestrat cu aspiraţie şi tenacitate, porţile Shambalei sunt larg deschise: „dacă există voinţă, există şi calea”. Şi în plus, tradiţia spirituală insistă asupra faptului că în planul fizic există multe porţi de trecere către lumea Shambalei – fără îndoială, unele dintre ele se află în Tibet şi aceasta a motivat încă o dată în plus ideea existenţei Shambalei în Tibet. Shambala, ne spune tradiţia, are forma unei flori de lotus cu opt petale, adică este împărţită în opt regiuni principale, iar în centru se află capitala, KALAPA, unde îşi are reşedinţa Regele Lumii. Fiecare dintre cele opt regiuni principale este împărţită în 12 domenii având fiecare un guvernator. Practic, în Shambala există 96 de provincii distincte, plus capitala, KALAPA, un oraş vast şi înfloritor, în care se află impresionantul palat al Regelui Shambalei. Toate acestea ne fac să afirmăm că este imposibil ca Shambala să fie localizată în planul fizic, chiar dacă mai există zone geografice neexplorate în Asia Centrală. Shambala există în planul eteric, nu în planul fizic, dar, repetăm, aceasta nu o face să fie mai puţin reală.

Shambala este reală (V)

Şi ei au fost în tărâmul înţelepţilor

de Monica Dascălu

Sunt chemaţi în Shambala să se dăruiască total căutării spirituale şi servirii umanităţii. Mesagerii Shambalei nu trăiesc izolaţi, ei călătoresc pretutindeni. Adeseori oamenii nu îi cunosc şi nici nu ştiu cine sunt. Uneori nici ei înşişi nu se cunosc unul pe altul. Dar ceea

ce aceste fiinţe excepţionale au în comun este faptul că îşi îndeplinesc misiunea spirituală proprie nu pentru ei înşişi, ci pentru Glorioasa Shambala.

Citiţi aici primele părţi ale acestui articol:
Shambala este reală (I)
Shambala este reală (II)
Shambala este reală (III)
Shambala este reală (IV)

Un celebru personaj istoric despre care se spune că ar fi vizitat Shambala este Apollonius din Tyana, un filosof grec care a trăit în secolul I al erei noastre. Adorat încă din timpul vieţii ca zeu, datorită puterilor lui oculte (paranormale), a înţelepciunii şi virtuţilor pe care le manifesta, Apollonius a devenit un „personaj controversat" în timpul creştinismului timpuriu. Despre miracolele înfăptuite de Apollonius, comparabile cu cele relatate în Evanghelii, creştinii fanatici spuneau că erau fie inventate, fie înfăptuite cu ajutorul forţelor demoniace. Dincolo de aceste controverse dogmatice, multe miracole înfăptuite de el, precum dispariţia sa din faţa Senatului roman şi apariţia simultană la o distanţă de mai mult de trei zile de mers, sau stoparea unei epidemii de ciumă sunt atestate în cronicile istorice ale perioadei.

Biografii lui Apollonius relatează faptul că în tinereţea sa, fiind adept al învăţăturilor lui Pitagora, el a primit de la un preot al lui Apolo nişte plăci de metal pe care era gravată harta călătoriilor întreprinse de Pitagora în Asia centrală. Apollonius era un veritabil ascet: a ţinut „legământul tăcerii" timp de cinci ani, nu mânca deloc carne şi nu accepta sacrificiile animale. În jurul vârstei de 30 de ani, a pornit într-o călătorie iniţiatică, în căutarea înţelepciunii ascunse, către inima Asiei.

Apollonius din Tyana a stopat ciuma

Este practic imposibil să reconstituim drumul urmat de Apollonius către răsărit, dincolo de Ninive şi cetatea Babilonului. Cert este că el a urmat cursul Indusului, râu care izvorăşte din Himalaya. După o călătorie extrem de dificilă şi aventuroasă, se spune că el a ajuns la un podiş unde se afla „Cetatea Înţelepţilor", condusă de regele Iarchas. Despre întâlnirea lui Apollonius cu aceşti înţelepţi şi învăţăturile pe care el le-a primit în cele (estimativ) câteva luni pe care le-a petrecut în compania lor, biografia sa nu ne dă prea multe detalii, comparativ cu importanţa acestor evenimente.

Printre învăţăturile primite de Apollonius în cetatea înţelepţilor se menţionează cunoştinţe legate de medicină şi utilizarea plantelor de leac, ştiinţele divinatorii, precum şi anumite aspecte esoterice legate de astrologie. El a primit în dar, se spune, un set de şapte inele, făcute din metale asociate celor şapte planete principale, pe care le-a purtat apoi toată viaţa, pe rând, fiecare inel în ziua guvernată de planeta respectivă. Se mai relatează şi un aspect mult mai misterios: că el ar fi primit anumite talismane pe care trebuia să le ascundă în anumite locuri din Occident care, într-o epocă viitoare, urmau să aibă o semnificaţie istorică specială.

Cert este că după călătoria sa în Asia, viaţa şi activitatea lui Apollonius s-au transformat radical. Astfel, el a călătorit tot restul vieţii, vizitând principalele temple şi grupări filozofice din Egipt, Imperiul Roman, Grecia, Spania, Orientul Apropiat. Peste tot pe unde mergea, el căuta să „restabilească valorile adevăratei credinţe şi ale adevăratei spiritualităţi". Se spune că el cunoştea toate limbile vorbite în perioada respectivă, toate sistemele religioase şi filosofice. De asemenea, a avut o influenţă pozitivă considerabilă asupra împăraţilor romani Vespasian şi Titus.

Înainte de a încheia această scurtă evocare a înţeleptului Apollonius, trebuie să precizăm – pentru corectitudine – că tentativele unor scriitori contemporani de a demonstra faptul că „Cetatea Înţelepţilor" vizitată de Apollonius s-ar afla în Tibet par oarecum forţate. Descrierea călătoriei sale este extrem de vagă, iar perioada scurtă – numai 18 zile – în care el a parcurs partea finală şi cea mai dificilă a călătoriei ne indică faptul că, mult mai probabil, el a ajuns în partea de nord a Indiei. Acest lucru nu infirmă deloc ipoteza că el ar fi vizitat Shambala, deoarece în acea perioadă, secolul I, Tibetul nu atinsese acea înflorire spirituală care l-a făcut să fie, în mileniul următor, zona de proiecţie a Shambalei pe Pământ. Pe atunci însă, India cunoştea o perioadă extrem de fertilă pentru spiritualitate şi este perfect posibil ca în acele vremuri, proiecţia Shambalei să fi fost localizată în India.

Părintele Sergiu s-a întors după 20 de ani

Tradiţia rusă, la rândul ei, conţine nenumărate legende şi referiri la o misterioasă „Ţară a Apelor Albe" care au multe similarităţi cu legendele din tradiţia indiană şi tibetană despre Shambala. Vom povesti pe scurt o foarte frumoasă relatare atestată istoric despre călătoria unui călugăr ortodox rus în „Ţara Apelor Albe", adică în Shambala. Acest călugăr, părintele Sergiu, a trăit câţiva ani într-o mănăstire de pe muntele Athos, renumită pentru că avea o bibliotecă străveche. Acolo el a aflat despre un misterios ţinut din Asia centrală, unde domneau virtutea şi dreptatea – Ţinutul Apelor Albe. Întors în Rusia, la Kiev, el i-a relatat această legendă Prinţului Vladimir, care a fost atât de entuziasmat, încât a pregătit şi a trimis o expediţie în Asia centrală pentru a găsi această misterioasă ţară. Expediţia a pornit la drum în anul 987 sub conducerea Părintelui Sergiu, în vârstă atunci, de peste 30 de ani. După mai mult de un sfert de secol, Părintele Sergiu a revenit, acum un om în vârstă, relatând uluitoarele aventuri ale expediţiei şi faptul că, dintre toţi, el singur a reuşit cu adevărat să ajungă în Ţara Apelor Albe – Shambala – după o dificilă călătorie care a durat aproximativ trei ani şi jumătate, de-a lungul căreia şi-a pierdut pe rând tovarăşii de drum, animalele şi proviziile. Niciun ghid nu a vrut să-l mai însoţească în ultima parte a călătoriei sale, care ar putea fi localizată undeva în pustietatea deşertului Gobi. Într-un sfârşit, el a fost întâmpinat de doi oameni, cu care a comunicat telepatic (înţelegându-le limba, deşi nu o cunoştea) şi care l-au condus la comunitatea Înţelepţilor, unde a trăit mai mult de 20 de ani, înainte de a reveni printre ai săi cu această uluitoare relatare, care s-a păstrat până în zilele noastre în tradiţia misticilor creştini ruşi.

Părintele Sergiu relatează despre cunoştinţele esoterice excepţionale pe care le-a primit de la Înţelepţi şi miracolele pe care aceştia erau capabili să le îndeplinească, precum

levitaţia şi vindecările miraculoase. Tot el ne spune şi despre o aşa-numită lege a acestei comunităţi iniţiatice, conform căreia vizitatorii, cu excepţia unor foarte puţini „aleşi" trebuiau să se întoarcă în lume pentru a transmite şi pune în practică, în folosul oamenilor, învăţăturile spirituale primite.

Preotul Ioan vedea într-o oglindă evenimentele viitoare

În istoria Europei Medievale găsim şi un alt indiciu foarte elocvent privitor la existenţa Shambalei. Astfel, pe foarte multe hărţi medievale, desigur redactate cu o anumită ambiguitate datorită cunoştinţelor geografice limitate ale epocii respective, găsim în centrul Asiei figurată o ţară întinsă desemnată cu numele de „Împărăţia preotului Ioan". Nu exista însă pe vremea respectivă nicio ţară de asemenea întindere în Asia, unde se aflau, mai degrabă, mici regate cu o întindere şi autoritate redusă. Împărăţia Preotului Ioan se întindea însă, pe aceste hărţi, din Turkestan până în Tibet şi de la Munţii Himalaya până dincolo de deşerturile Gobi. Istoricii occidentali medievali menţionează şi ei existenţa, în Orient, a unui Rege-Preot, descendent al Regilor Magi (despre care esoterişti afirmă că, de fapt, au venit din Shambala). Cel mai misterios aspect dintre toate acestea este acela că în arhivele occidentale au fost găsite numeroase documente, în special din secolul al XII-lea, care atestă corespondenţa întreţinută de Împăratul Bizanţului, de Împăratul Imperiului Romano-Germanic, de Papa Alexandru al III-lea şi alte personalităţi istorice ale epocii, cu „faimosul Rege al Indiilor", Preotul Ioan. Imperiul său este descris ca un tărâm de basm, unde oamenii trăiesc mai multe sute de ani, unde existau mijloace de transport aerian („dragoni zburători") şi elixiruri miraculoase care vindecau bolile şi purificau trupul şi mintea. Menţionăm încă o corelaţie uluitoare: tradiţia occidentală ne spune că acest Împărat-Preot avea un sceptru de jad (VAJRA în tradiţia tibetană) şi o oglindă miraculoasă în care putea să vadă toate evenimentele care se produceau în Împărăţia sa şi în celelalte ţări ale Pământului (aici asemănarea cu tradiţia tibetană este frapantă).

Studiind vieţile anumitor personalităţi excepţionale ale istoriei şi culturii occidentale şi orientale, descoperim ca element comun faptul că, în foarte multe cazuri, respectivii au călătorit foarte mult, vizitând anumite centre secrete ale înţelepciunii sau grupări spirituale, iar învăţătura primită a stat la baza marilor realizări ulterioare. Cu siguranţă au existat de-a lungul istoriei mulţi maeştri spirituali încarnaţi pe Pământ, cu siguranţă au existat mereu tradiţii spirituale vii şi fertile şi întotdeauna ele au fost inspirate şi susţinute de Shambala. Privind în ansamblu, putem vizualiza tabloul spiritual al planetei noastre ca fiind alcătuit din cercuri succesive de centre iniţiatice care gravitează în jurul centrului spiritual suprem, Shambala. De multe ori însă, relatările conţin anumite elemente similare, de o factură ieşită din comun, care ne indică faptul că, într-adevăr, în cazul anumitor fiinţe umane, ele au vizitat chiar Shambala şi nu un centru iniţiatic „obişnuit". În aceste cazuri, acele excepţionale fiinţe umane au jucat un rol foarte important în epoca lor, din punct de vedere cultural, politic, ştiinţific, social etc. Cert este că lor li se aplică foarte bine descrierea pe care am precizat-o în articolul precedent: „Ei sunt chemaţi (în Shambala) să se dăruiască cu toată fiinţa lor căutării spirituale şi servirii umanităţii. Cei care lucrează în această lume sub inspiraţia şi ghidarea Shambalei, iniţiaţii şi mesagerii

Shambalei, nu trăiesc retraşi, izolaţi şi departe de lume. Din contră, ei călătoresc pretutindeni. Adeseori oamenii nu îi recunosc şi nu ştiu cine sunt, iar uneori ei nu se cunosc nici între ei. Dar ceea ce aceste fiinţe excepţionale au în comun este faptul că ele îşi îndeplinesc menirea spirituală proprie, realizând anumite acţiuni benefice nu pentru ei înşişi, ci pentru Glorioasa Shambala."

De exemplu, celebrul alchimist Paracelsus (secolul al XVI-lea) a călătorit în Asia în tinereţea sa şi a petrecut 11 ani într-o „Fraternitate a Înţelepţilor". De acolo provin fără îndoială, cunoştinţele sale excepţionale – se spune, de exemplu, că el ar fi realizat un *homunculus* (fiinţă artificială, înzestrată cu viaţă). Se mai spune că stăpânea telepatia şi proiecţia astrală. În afară de misterioasele sale experienţe alchimice, el a introdus noi metode practice în medicină şi folosirea anumitor substanţe pe bază de plante şi minerale. Un alt alchimist, Nicholas Flamel (secolul XIV) şi-a dobândit cunoştinţele alchimice într-o călătorie misterioasă şi le-a folosit pentru a realiza opere caritabile. El cunoştea secretul producerii aurului, dar îl folosea pentru a construi biserici, aziluri, spitale. În cazul său, există mai multe menţionări în cronicile ulterioare perioadei în care a trăit, care atestă faptul că a fost cunoscut şi întâlnit de diverse persoane timp de patru secole după presupusa sa moarte, în diferite ţări ale Orientului.

Shambala este reală (VI)

Regele Shambalei este regele planetei noastre

de Monica Dascălu

„Lumina din Turnul Shambalei străluceşte precum un diamant cu mii de feţe scânteietoare.
El este acolo – Regele Shambalei – neobosit, mereu vigilent, veghind omenirea.
Ochii săi nu se închid niciodată. În oglinda sa magică el vede toate evenimentele de pe Pământ.
Puterea gândirii sale pătrunde în cele mai îndepărtate locuri de pe planetă.
Distanţa nu există pentru el: el poate veni instantaneu în ajutorul celor merituoşi.
Lumina sa atotputernică îndepărtează tenebrele întunericului.
Incomensurabilele sale bogăţii sunt pregătite permanent pentru a fi oferite celor care au nevoie de susţinere,
acelora care slujesc cauza dreptăţii. El poate modifica în bine chiar şi KARMA fiinţelor umane."
Nicholas Roerich, „Shambala – cea plină de splendoare"

Citiţi aici primele părţi ale acestui articol:
Shambala este reală (I)
Shambala este reală (II)
Shambala este reală (III)

Shambala este reală (IV)
Shambala este reală (V)

Tărâmul cel misterios al Shambalei ascunde nenumărate taine care ne incită curiozitatea şi ne înflăcărează aspiraţia şi imaginaţia. Cu certitudine însă, pentru toţi căutătorii spirituali ai Shambalei, cea mai mare taină a ei, cel mai mare mister, este însuşi Regele Shambalei, această extraordinară fiinţă înţeleaptă, puternică şi generoasă care, veghind asupra planetei noastre, conducând-o cu înţelepciune şi dragoste, ne ţine practic viitorul în mâinile sale. Întrupare a tuturor virtuţilor umane, morale şi spirituale, Regele Shambalei este bun, drept, viteaz, înţelept. Este el oare, prin aceasta, atât de departe de noi încât ne este inaccesibil? Categoric, nu. Dacă ne apropiem de realitatea prezenţei sale atotcuprinzătoare cu dragoste, puritate, umilinţă şi reverenţă, Regele Shambalei ne va răspunde cu certitudine, căci El este pentru toate fiinţele umane în egală măsură un Rege şi un Ghid spiritual plin de compasiune. Putem să ne raportăm la el ca la un părinte, ca la un Rege (Suveran), ca la un Ghid spiritual sau chiar ca la o manifestare divină. Esenţială este atitudinea: credinţa, aspiraţia, puritatea, dăruirea pot să deschidă cu uşurinţă porţi de care chiar unii mari învăţaţi nu reuşesc să treacă, fiind orbiţi de o cunoaştere intelectuală sterilă.

El vede totul în oglinda sa magică

Faptul că lumea tainică a Shambalei guvernează planeta noastră, faptul că regele Shambalei este la modul cel mai concret conducătorul divin al Planetei Pământ, implică printre altele şi faptul că el este efectiv omniprezent la nivelul Planetei şi, de asemenea, faptul că el cunoaşte în detaliu toate realităţile planetei, tot ce se petrece pe Pământ. El ştie în fiecare moment tot ce facem, ce gândim etc.

Aceasta este semnificaţia „oglinzii magice” despre care toate tradiţiile afirmă că se află în stăpânirea Regelui Shambalei. El nu este numai „cineva, acolo, sus”, care ne iubeşte, ne veghează şi ne îndrumă în mod tainic. El este efectiv aici, lângă noi, lângă fiecare dintre, desigur într-o dimensiune paralelă subtilă: el ne cunoaşte pe fiecare dintre noi mai bine chiar decât ne cunoaştem noi înşine, cu toate calităţile noastre, dar şi cu defectele, ezitările şi neputinţele noastre. Pe mulţi acest lucru poate o să-i sperie sau o să le confere o anumită stare de disconfort. Acestea sunt reacţii egotice tipice care în egală măsură îi fac pe anumiţi oameni să se închidă faţă de realitatea tainică a Îngerilor de lumină ai lui Dumnezeu. De aceea este important să înţelegem că, independent de convingerile noastre şi dorinţele noastre, realitatea spirituală este întotdeauna aceeaşi. Fie că noi acceptăm aceste realităţi sau nu, fie că noi credem sau nu în ele, Regele Shambalei există, puterea sa provine de la Dumnezeu însuşi, şi el este efectiv autoritatea spirituală absolută la nivel planetar.

Acţionând întotdeauna în conformitate cu legile divine, el nu ne va forţa niciodată, nu-şi va impune voinţa sau prezenţa, nu va trece peste liberul nostru arbitru. Mai mult, iubirea şi compasiunea sa sunt infinite. Prezenţa Regelui Shambalei şi manifestarea sa plină de graţie sunt practic nişte constante ale istoriei planetei noastre, deşi într-adevăr aceste aspecte au fost foarte mult ocultate în ultimele milenii. Însă pentru cei care au sufletele

deschise şi intuiţia spirituală trează, este evident faptul că în spatele marilor mituri planetare, precum şi în profunzimea şi taina marilor noastre speranţe, este mereu prezentă realitatea tainică a Regelui Shambalei. Printre multe altele, monarhul ascuns, eroul civilizator sau eroul salvator, marele Înţelept, sunt arhetipuri fundamentale inspirate de Regele Shambalei. Toate culturile tradiţionale asociază regalitatea cu divinitatea. Legendele care atribuie marilor dinastii o origine divină sau măcar supranaturală sunt legate de necesitatea profundă a oamenilor de a şti că cei care le guvernează mai mult sau mai puţin destinul terestru au o anumită investitură divină, având prin aceasta şi anumite calităţi divine. În general, rolul de Rege este asociat cu ideile forţă de pace şi justiţie. Există şi alt gen de culturi tradiţionale, unde conducerea comunităţilor umane revine bătrânilor sau înţelepţilor. Amândouă variantele au în comun viziunea înţeleaptă conform căreia conducerea, guvernarea anumitor grupuri sau societăţi umane implică o anumită stare de înţelepciune, o anumită investitură divină. Democraţia, conform acestei viziuni spirituale, este complet lipsită de sens şi are consecinţe dezastruoase (într-adevăr, democraţia contemporană a fost introdusă de francmasonerie).

Autoritatea autentică vine de la Dumnezeu

Oricum, privind înapoi în fragmentul de istorie planetară recentă care ne este relativ cunoscut, descoperim evidentă nevoia oamenilor de a crede în conducătorii lor. Este aproape înduioşătoare capacitatea nelimitată a popoarelor şi, în special, a oamenilor simpli de a-şi pune speranţele într-un nou Rege, Împărat, preşedinte, conducător. În special oamenii simpli (această simplitate fiind corelată cu o anumită stare de puritate sufletească) speră întotdeauna, în ciuda tuturor evidenţelor, că de data aceasta totul va fi bine, noul conducător va fi bun cu poporul, drept, cumpătat, chiar înţelept. Oricât ar ridiculiza intelectualii această tendinţă, ea este în realitate inspirată de intuiţia spirituală tainică a faptului că autoritatea autentică, chiar şi în planul fizic, provine de la Dumnezeu însuşi şi este susţinută de puterea divină. Totuşi, fiecare popor, conform KARMA-ei sale colective, are conducătorii pe care îi merită. Nu întâmplător în epoca noastră nu mai există aproape deloc conducători drepţi şi buni – trăim în KALI YUGA, epoca maximei decadenţe spirituale. De aceea, dacă simţim nevoia să ne raportăm la o autoritate autentică, existenţa Regelui Shambalei ne oferă un sprijin şi o speranţă. Căci el întrupează toate idealurile umane din acest punct de vedere şi el este, efectiv, Regele prin excelenţă.

Actualul Rege al Shambalei are, în plus faţă de funcţia sa fundamentală, un rol istoric cu totul special, deoarece în perioada domniei sale se va face trecerea de la KALI YUGA la SATYA YUGA (epoca de maximă înflorire spirituală). Regele Shambalei este cel care susţine acest proces gradat de transformare, este cel care inspiră curentele spirituale autentice şi, datorită rolului special pe care poporul român îl va avea în viitorul apropiat referitor la trecerea umanităţii în SATYA YUGA, cu siguranţă că el este unul din protectorii şi inspiratorii divini ai poporului nostru.

O imagine tradiţională tibetană de factură profetică redă lupta finală dintre forţele binelui şi răului: călare, în fruntea armatei sale, Regele Shambalei spulberă forţele negative care au luat în stăpânire planeta noastră. Această bătălie decisivă între bine şi rău se va desfăşura, se spune, preponderent în planurile subtile, exact în perioada pe care o trăim noi acum – sfârşitul lui KALI YUGA.

Să aparţii cu adevărat forţelor binelui

Regăsim în această imagine profetică anumite rezonanţe utopice foarte dragi omului contemporan: sperăm cu ardoare că altcineva ne va purta bătăliile, ne va susţine cauzele, ne va salva sufletele, în timp ce noi ne vedem liniştiţi de vieţile noastre, de interesele noastre egoiste şi meschine.

Presupunem implicit că noi suntem dintre cei buni şi vom fi cruţaţi de luptă, dar şi de eforturi. Ne imaginăm că meritărm cu prisosinţă acest ajutor divin salutar şi că ni se va permite eventual să privim şi noi de pe margine, în siguranţă fiind această luptă spectaculoasă. Ne spunem eventual că suntem prea mici în marea schemă a lucrurilor şi nu putem face nimic noi înşine.

Poate că lucrurile nu sunt chiar cum ni le imaginăm noi cu comoditate. Pentru că fiecare dintre noi, cu ceea ce avem bun, frumos şi divin în noi, suntem într-adevăr „în tabăra forţelor binelui”. Dar în egală măsură fiecare dintre noi, cu tot ceea ce mai există negativ în fiinţa noastră (egoism, lăcomie, minciună, orgoliu, materialism, lipsă de iubire etc.) îngroşăm rândurile „taberei adverse”. Dacă în vremuri de pace ne putem bizui liniştiţi pe sintagma „cine nu este împotriva noastră este cu noi”, în vremurile de luptă este mult mai valabilă sintagma: „cine nu este alături de noi este împotriva noastră”.

Semnele vremurilor pe care le trăim indică foarte clar faptul că lupta decisivă, la nivel planetar, dintre bine şi rău, bătălia apocaliptică profeţită şi de apocalipsa Sfântului Ioan, a început deja. Metaforic vorbind, dacă suntem atenţi putem auzi caii armatei celeste tropăind şi fornăind, putem auzi zăngănitul armelor şi mai ales chemarea la luptă a Regelui Shambalei, chemare prin care el ne cere imperios să ne trezim, să devenim lucizi, să conştientizăm semnificaţia epocii pe care o trăim şi propria noastră menire spirituală. Nu, nu este vorba de o simplă metaforă: dacă luăm în considerare toate profeţiile tradiţionale, într-adevăr Regele Shambalei trebuie că a lansat deja această chemare la luptă, acest apel decisiv prin care ne cere să ne deschidem faţă de realităţile spirituale tainice ale propriei noastre fiinţe şi să optăm o dată pentru totdeauna pentru bine, pentru spiritualitate, practic pentru viitorul luminos al planetei. Tradiţia spirituală planetară atestă faptul că în locurile în care se află într-o anumită perioadă istorică proiecţia Shamabalei în plan fizic – aşa cum este, acum, România – sunt încarnate multe fiinţe umane care au trăit anterior în Shambala. Deci aceste fiinţe „au plecat din Shambala pentru a se naşte în planul fizic. Unele dintre ele au uitat ceea ce au fost înainte şi, din păcate, au uitat şi promisiunile (legământele spirituale) pe care le-au făcut actualului Rege al Shambalei.

Acum este momentul să alegi

În această perioadă – crucială pentru viitorul Planetei Pământ – este prin urmare imperios necesar să ne punem întrebarea de partea cui suntem în realitate în această luptă decisivă dintre bine şi rău. Pentru că, dacă ne hotărâm să răspundem apelului Regelui Shambalei şi să fim alături de el, atunci avem foarte multe lucruri de făcut, dar mai ales trebuie să începem această „luptă" dintre bine şi rău în noi înşine, orientându-ne cu toată fiinţa către Dumnezeu, către Lumina şi Iubirea Divină. Această opţiune fundamentală necesită o autentică dăruire către valorile spirituale şi un efort sincer de autodepăşire, de transformare spirituală, de transcendere a ego-ului şi intereselor personale. În termenii transformării spirituale, „mâine" înseamnă cel mai adesea niciodată, de aceea trebuie să facem această alegere fermă acum, chiar în momentul prezent, căci acesta este singurul care contează cu adevărat. Acum este momentul cel mai favorabil pentru a ne deschide sufleteşte faţă de Dumnezeu şi faţă de Regele Shambalei, care este reprezentantul puterii sale tainice pentru noi, fiinţele încarnate pe Pământ.

Aşteptând venirea în glorie a lui Iisus, care va avea loc, de asemenea în viitorul apropiat, putem învăţa foarte multe din relatările legate de prima sa venire pe Pământ. O foarte importantă lecţie spirituală, relatată în Marea Evanghelie a lui Ioan, de Jacob Lorber, capitolele 211-217, este aceea pe care Iisus a dat-o unui grec stoic, pe nume Philopold. Philopold s-a manifestat cu foarte mult orgoliu şi scepticism faţă de Iisus, vorbind, de asemenea, blasfemiator la adresa divinului însuşi. Vorbele sale exprimau această idee: „De ce mi-aş pune eu problema să-l slujesc pe Dumnezeu, când cu siguranţă nu eu i-am cerut să mă nasc?". Acestui grec, Iisus i-a revelat faptul că el a fost, în viaţa sa anterioară o fiinţă foarte elevată spiritual (trăia atunci pe o altă planetă), care, aflând că Spiritul Divin Atotputernic urma să se încarneze pe Pământ, I-a cerut cu ardoare lui Dumnezeu să-i permită şi lui să se nască pe Pământ în aceeaşi perioadă, pentru a fi alături de Iisus. El făcuse, de asemenea, anumite legăminte spirituale, anumite promisiuni, consimţise să aibă o viaţă foarte dificilă pe Pământ şi să-şi uite temporar vieţile anterioare şi chiar legămintele spirituale – numai pentru a i se da şansa de a se naşte aici, în vremea venirii Domnului. Iisus i-a indicat, de asemenea, faptul că al şaptelea bărbat care se afla atunci lângă El era de fapt Îngerul în prezenţa căruia Philopold făcuse acele legăminte spirituale şi, atunci când Îngerul i-a rostit de trei ori numele său de atunci, Philopold şi-a amintit într-adevăr toate aceste lucruri, deschizându-se apoi sufleteşte cu foarte multă umilinţă faţă de fiul lui Dumnezeu.

El te ajută să-ţi îndeplineşti misiunea spirituală

Cu certitudine, pentru toţi cei care vor sincer să ştie care este calea pe care trebuie să-şi îndrepte paşii în această viaţă terestră, pentru toţi cei care aspiră să-şi cunoască propria menire (rostul existenţei lor), apelarea frenetică, cu o inimă pură şi vibrând de iubire pentru Dumnezeu, a inspiraţiei, susţinerii şi ghidării Regelui Shambalei va primi întotdeauna un răspuns. Raportându-ne cu dragoste la tot ceea ce ştim despre Shambala şi

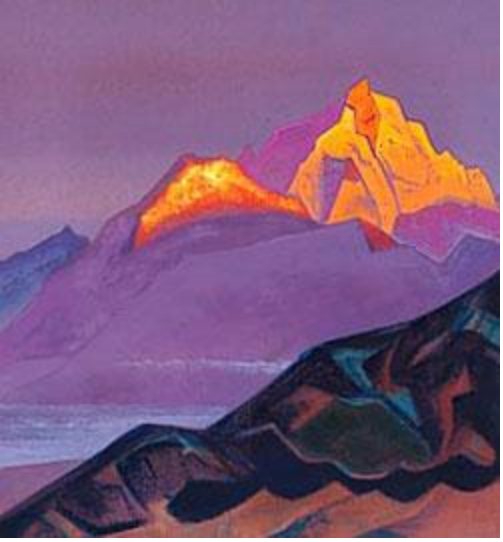

Regele său, contemplându-i transfigurator imaginea simbolică, dorind sincer să stabilim această legătură personală, directă, autentică, cu Regele Shambalei, vom primi un răspuns – corespunzător eforturilor, sincerităţii şi aspiraţiei noastre. Imaginea Regelui Shambalei radiază splendoare divină, compasiune, glorie, frumuseţe, înţelepciune şi trezeşte în sufletele pure o minunată uimire şi recunoştinţă. Pentru că El ne iubeşte, ne cheamă, ne aşteaptă, ne protejează. Flori cresc sub paşii săi, cu siguranţă...

Shambala este reală (VII)

de Monica Dascălu

Citiţi aici primele părţi ale acestui articol:
Shambala este reală (I)
Shambala este reală (II)
Shambala este reală (III)
Shambala este reală (IV)
Shambala este reală (V)
Shambala este reală (VI)

În Occident, primele referiri explicite la Regele Shambalei apar în scrierile lui Louis Jacolliot, autor controversat şi considerat „neserios" deopotrivă de critici şi de esoterişti, datorită faptului că nu îşi argumenta consistent afirmaţiile. A apărut apoi, în 1910, lucrarea postumă a lui Saint-Yves d'Alveydre. „Mission de l'Inde en Europe" (Misiunea Indiei în Europa) care, în ciuda autorităţii în domeniu a autorului său a fost la rândul ei foarte controversată în epocă, datorită revelaţiilor bulversante pe care le făcea despre existenţa unui centru iniţiatic planetar. Lucrarea lui Saint-Yves se încadrează nu întâmplător în rândul misterioaselor „cărţi blestemate" ale căror exemplare au fost în marea majoritate distruse, urmărindu-se desigur ocultarea anumitor revelaţii esoterice foarte importante pentru omenire. A urmat după aceea, în 1924, cartea lui Ferdinand Ossendowsky, „Animale, oameni şi zei" (publicată şi în limba română), care conţinea, la rândul ei, multe informaţii foarte asemănătoare cu revelaţiile făcute de Saint-Yves despre Shambala şi regele ei.

Dacă Saint-Yves era un ocultist celebru, asociat cu mişcarea teosofică, şi originea informaţiilor sale se află probabil în anumite texte sacre orientale, în schimb Ossendowsky era un om de ştiinţă, militar şi politician (a fost inginer de mine, profesor universitar de chimie, ataşat militar în Extremul Orient etc.). Puţin preocupat de aspecte filosofice sau esoterice, Ossendowsky a călătorit în Asia Centrală fugind din Siberia în 1920, căutat fiind de Armata Roşie. Toate informaţiile pe care el le relatează le-a aflat de la oameni simpli sau călugări – odată curiozitatea lui fiind stârnită de ceea ce el numea „taina tainelor", a căutat să afle cât mai multe detalii despre Regele Shambalei. De altfel, Ossendowsky este primul autor care se referă la regele Shambalei cu titulatura de „Regele Lumii", preluată şi de Rene Guenon într-un excelent studiu denumit chiar „Regele Lumii", apărut în 1927 (lucrare tradusă şi în limba română).

Deşi Guenon explică faptul că titulatura de „Rege al Lumii” este improprie pentru a-l desemna pe Regele Shambalei, deoarece în accepţiunea sa cea mai riguroasă ea se aplică mai degrabă lui Manu, guvernatorul ciclului cosmic actual totuşi, în mod paradoxal, după apariţia studiului său, denumirea de „Rege al Lumii” a devenit uzuală. Şi tot în mod paradoxal, lucrarea lui Guenon a fost considerată de atunci principala lucrare de referinţă în acest domeniu, iar cărţile lui Nicholas Roerich, apărute după 1929 în Statele Unite au trecut practic neobservate, deşi conţin mult mai multe informaţii referitoare la Regele Shambalei, culese de Roerich în cinci ani de călătorie prin Asia Centrală. Lui Guenon îi revine indiscutabil meritul de a fi prezentat sintetic şi argumentat, în contextul spiritualităţii planetare, existenţa indubitabilă a unui misterios centru iniţiatic planetar care guvernează destinele omenirii.

Saint-Yves d’Alveydre nu dezvăluie explicit sursele informaţiilor revelate despre Shambala (pentru care foloseşte denumirea de Agartha, dar este fără îndoială vorba de acelaşi lucru). Se ştie că el a avut legături cu mişcarea teosofică şi apropiaţii săi au dezvăluit faptul că el stăpânea dedublarea astrală, ceea ce poate explica într-adevăr cum a putut afla anumite aspecte extrem de ocultate chiar şi în Orient. Dincolo de consideraţiile şi teoriile personale ale autorului, cartea „Mission de l'Inde en Europe” conţine numeroase informaţii autentice şi chiar anumite revelaţii profetice excepţionale. Printre altele, Saint-Yves d’Aleveydre ne prezintă Shambala ca pe un centru iniţiatic structurat după o ierarhie esoterică precisă, de natură solară, profund religioasă. El asociază, într-un mod am putea spune chiar revoluţionar pentru ideile epocii, religia cu ştiinţa, prezentând atât bibliotecile inimaginabil de vaste ale acestui centru religios, care tezaurizează întreaga istorie, înţelepciune şi ştiinţă planetară, precum şi anumite experimente ştiinţifice realizate în Shambala, dintre care unele seamănă uluitor de mult cu ingineria genetică. Aparate de zbor, surse necunoscute de energie, dispozitive tehnice alambicate, practici ascetice, puteri paranormale, ritualuri mistice – toate se îmbină într-un mod fascinant în viziunile acestui esoterist.

O altă asociere remarcabilă pe care o face Saint-Yves este aceea dintre suveranitate (ca funcţie de guvernare) şi conducerea religioasă: astfel, el îl numeşte pe Regele Shambalei „Suveran Pontif”, Brahatmah, traducând această denumire prin: *„Cel care susţine sufletele spre a fi în comuniune cu Spiritul lui Dumnezeu Tatăl.”*

Iată un fragment din carte lui Saint-Yves care îl descrie pe Regele Shambalei: *„Cu excepţia celor mai mari iniţiaţi, nimeni nu a văzut vreodată chipul Suveranului Pontif. Totuşi, cu ocazia anumitor ceremonii excepţionale, de exemplu la cea de la Jaggrenat, el a apărut în faţa tuturor celor prezenţi, înveşmântat într-un costum splendid, călare pe un elefant alb. Întreaga sa făptură, de la cap şi până la picioare, radia o lumină strălucitoare orbitoare, care îl înconjura cu scânteieri mirifice. Trăsăturile chipului său nu puteau fi percepute distinct, din cauza numeroaselor diamante care îi împodobeau tiara reflectând lumina soarelui precum nişte focuri. Costumul ceremonial al lui Brahatmah este împodobit cu simbolurile fundamentale ale ştiinţei sacre care se află la*

baza organizării ierarhice a Aghartei. Astfel, diferitele sale veşminte sunt însemnate cu grupe de litere magice (MANTRA-e). Pe pieptul său strălucesc pietre preţioase simbolice, consacrate arhetipurilor celor 12 semne zodiacale. Suveranul Pontif poate realiza oricând, la voinţă, miracolul de a aprinde spontan flacăra sacră de pe altar, precum Aaron şi succesorii săi. Tiara sa alcătuită din şapte coroane suprapuse şi împodobită cu hieroglife sacre simbolizează cele şapte planuri ale manifestării pe care coboară sau ascensionează sufletele traversând splendorile divine.

Dar acest înalt sacerdot mi-a apărut chiar mai măreţ atunci când, dezbrăcând veşmintele ceremoniale, îndepărtând toate semnele puterii, toate ornamentele şi bijuteriile, a intrat singur în cripta sacră în care se afla mormântul predecesorului său, oferindu-i-se Îngerului Morţii în umilinţa sa absolută."

Într-un alt pasaj, Saint-Yves îl numeşte pe Regele Shambalei Prinţul morţii, deoarece el a învins moartea. Apariţii similare ale Regelui Shambalei sunt relatate şi de Ferdinand Ossendowsky: *„În timpul sărbătorilor solemne ce aveau drept cadru vechea formă de budism în Siam (Thailanda) şi India, Regele Lumii a apărut de cinci ori. El se afla într-un car magnific tras de elefanţi albi, împodobiţi cu aur, cu pietre preţioase şi cu stofe deosebit de fine: purta o mantie albă şi pe cap avea o mitră (tiară) roşie care avea râuri de diamante care-i ascundeau chipul. Binecuvânta poporul cu un măr de aur pe care se afla un miel. Orbii îşi recăpătau vederea, surzii auzeau, infirmii începeau să meargă, iar morţii se ridicau din mormânt. A mai fost văzut la sfârşitul secolului al XVIII-lea la Erdeni-Dzu, apoi a vizitat vechile mânăstiri din Sakkia (în Tibetul de Vest) şi Narabanchi Kure (în Mongolia). Buddha cel Viu (conducătorul Mongoliei) şi Tashi Lama au primit de la el un mesaj scris cu litere necunoscute pe tăbliţe de aur. Nimeni nu putea citi acele semne, însă Tashi Lama, intrând în templu, şi-a pus tăbliţa pe cap şi a început să se roage. Datorită rugăciuni sale, gândurile Regelui Lumii au pătruns în mintea lui şi fără să fi citit inscripţiile enigmatice, el i-a înţeles şi îndeplinit mesajul."*

În acest context, merită să menţionăm şi un eveniment remarcabil relatat într-un jurnal de călătorie al lui Nicholas Roerich, publicat sub titlul „Heart of Asia" (Inima Asiei), în 1929. În cursul călătoriei lor, Roerich şi patru dintre însoţitorii săi au fost cu toţii martorii unei apariţii de natură paranormală, care poate fi explicată fie prin interferenţa cu planul subtil eteric în care există lumea Shambalei, fie prin manifestarea excepţională a unui înalt prelat din Shambala în planul fizic, ca o manifestare de graţie divină. Evenimentul s-a produs în apropiere de mănăstirea tibetană Ghum. Cei cinci se deplasau cu maşina pe un drum îngust şi au trecut la un moment dat pe lângă o litieră purtată de patru oameni înveşmântaţi în haine de culoare cenuşie.

În litieră se afla un lama cu părul lung şi negru, cu o barbă scurtă, neagră (lucru destul de neobişnuit pentru un călugăr tibetan).

Şi mai neobişnuite erau straiele acestui lama, de culoare roşie şi galbenă, strălucind de curăţenie – prin contrast cu aspectul uzual al călugărilor tibetani, care sunt de regulă foarte murdari. În plus, lama purta pe cap o coroană. El le-a zâmbit călătorilor europeni şi le-a făcut de mai multe ori semn cu capul. Roerich şi însoţitorii săi au fost foarte impresionaţi de întâlnire şi în cursul următoarelor zile l-au căutat peste tot prin împrejurimi pe misteriosul lama. Cu ocazia aceasta au aflat că nu există niciun lama corespunzător descrierii făcute în întregul district, că în Tibet numai Dalai Lama şi Tashi Lama sunt purtaţi cu litiera şi, în plus, doar aceştia doi poartă coroană, dar numai în interiorul templelor, în cursul unor ceremonii religioase speciale.

Concluzia tibetanilor a fost unanimă: Roerich se întâlnise cu un înalt lama din Shambala. Faptul că Roerich a cunoscut direct lumea Shambalei este confirmat de o sincronicitate remarcabilă, petrecută de această dată în Mongolia. La vremea respectivă, în Mongolia erau construite frecvent temple şi mănăstiri consacrate Shambalei. Existau multe festivaluri dedicate Shambalei, şi chiar marşurile militare ale armatei mongole cântau viitorul război purtat de regele Shambalei. Pe scurt, atât mitul, cât şi realitatea şi profeţiile Shambalei erau un subiect la ordinea zilei în Mongolia începutului de secol XX, inclusiv în cercurile militare şi politice cele mai înalte. Impresionat fiind de aceste aspecte, Roerich a oferit în dar guvernului Mongoliei o pictură realizată de el, reprezentându-l pe Regele Shambalei.

În această pictură, Regele Shambalei este reprezentat înconjurat de flăcări. Reacţia politicienilor a fost uimitoare şi promptă: ei au hotărât imediat să clădească un templu special pentru acea pictură. Totuşi, l-au întrebat uluiţi pe Roerich cum a fost posibil să afle el despre viziunea pe care unul dintre cei mai respectaţi lama-şi mongoli tocmai o avusese, viziune în care Regele Shambalei arăta exact ca în pictura lui Nicholas Roerich. Iată ce viziune avusese acel lama, aşa cum i-a fost povestită pictorului de către un membru al guvernului mongol: „Lama a văzut o imensă mulţime de oameni de toate naţiile; toţi priveau către Apus. Apoi, în cerc a apărut un călăreţ gigantic călărind un armăsar înfocat, înconjurat de flăcări, purtând în mână stindardul Shambalei – era însuşi binecuvântatul Rege al Shambalei. El a poruncit mulţimii să-şi întoarcă privirile de la Apus către Răsărit. Descrierea chipului şi veşmintelor Regelui, făcută de acest lama, este identică cu imaginea pictată de dumneavoastră.”

Revenind la descrierea pe care Saint-Yves d’Alveydre o face Regelui Shambalei, un pasaj devenit ulterior celebru, deoarece este fără îndoială cel mai spectaculos, redă aşa-numita „rugăciune” a Regelui Shambalei, prin care el urmăreşte să intre în starea de comuniune cu Voinţa Divină, precum şi cu sufletele tuturor premergătorilor săi (anteriorii Regi ai Shambalei). Saint-Yves dă de înţeles că, prin modalităţi paranormale (dedublare şi proiecţie astrală) a asistat el însuşi la aceste momente sacre. Ferdinand Ossendowsky ne relatează şi el, în cartea „Animale, oameni şi zei”, printre altele şi discuţia pe care a avut-o la Urga – capitala Mongoliei – cu bibliotecarul lui Bogdo-Han (conducătorul Mongoliei în perioada respectivă, supranumit şi „Buddha cel Viu), care face o descriere

surprinzător de asemănătoare a „convorbirii cu Dumnezeu” purtată de Regele Lumii. Tot Ossendowsky ne povesteşte un moment remarcabil trăit în cursul călătoriei sale prin câmpiile Mongoliei. La un moment dat, cămila călăuzei a îngenuncheat, fără să primească vreun ordin. Călăuza şi ceilalţi mongoli s-au aruncat la pământ în rugăciune. Era un moment magic, suspendat între cer şi pământ, când toate vieţuitoarele naturii încremeniseră în aşteptare, ca paralizate.

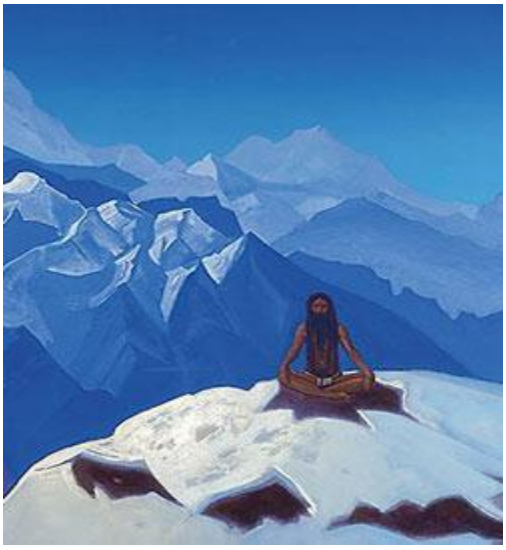

Credinţa mongolilor era aceea că, în astfel de momente speciale percepute intuitiv de animale şi chiar de unii oameni, Regele Lumii se roagă în palatul lui subteran, căutând să afle destinul popoarelor. Iată şi descrierea acestei rugăciuni speciale, aşa cum o prezintă Saint-Yves: „În cripta sacră este mormântul precedentului Rege, acoperit de un catafalc ai cărui ciucuri indică numărul secolelor trecute şi al Pontifilor precedenţi. Pe acest cadru mortuar, unde sunt plasate de asemenea şi anumite aparate ale Magiei sacre, urcă încet Brahatmah, rostind rugăciunile şi făcând gesturile adecvate unui ritual specific străvechi. El este simbolul viu al culmii unei ierarhii în acelaşi timp religioasă şi universitară, unificând indivizibil Religia şi Ştiinţa. Profund concentrat în sfinţenia rugii sale lăuntrice, Pontiful îşi uneşte mâinile şi apoi, prin manifestarea voinţei sale gigantice, iată că sicriul predecesorului său glisează, ieşind din locul său de sub catafalc. Pe măsură ce Brahatmah îşi continuă ritualul magic, sufletul predecesorului său, pe care el îl invocă, începe să se manifeste din înaltul cerurilor. Pentru a facilita această comunicare, Brahatmah se foloseşte de un dispozitiv special, alcătuit din şapte lamele sau conductoare metalice, care se reunesc formând două tuburi verticale, plasate în faţa Suveranului Pontif. Unul dintre acestea este alcătuit din aur, iar celălalt din argint şi ele corespund, respectiv, Soarelui, lui Christos şi arhanghelului Mihail (cel de aur) şi Lunii, lui Mahomed şi arhanghelului Gabriel (cel de argint). În apropiere sunt plasate şi alte instrumente ritualice şi obiecte magice: baghetele sacre ale Regelui Shambalei, o rodie de aur şi un corn de argint. Continuându-şi rugăciunea destinată unificării tuturor religiilor Pământului, Brahatmah plasează rodia de aur deasupra cornului de argint şi invocă simultan pe arhanghelii Mihail şi Gabriel. Pe măsură ce el rosteşte invocaţii misterioase, Puterile Celeste încep să se manifeste în faţa ochilor săi spirituali. El simte prezenţa şi aude cuvintele Sufletului pe care l-a invocat, a cărui manifestare este mult facilitată de armătura metalică realizată din cele şapte metale planetare corespunzătoare scării diatonice a celor şapte Ceruri. Atunci, în limba universală care este vorbită în Shambala, se stabileşte un colocviu teurgic între Suveranul Pontif şi Îngerii care îi transmit, din înaltul Cerurilor, răspunsurile la întrebările sale. În aer se manifestă semne magice, care alcătuiesc scrierea sacră a Logosului Divin. Pe măsură ce aceste sacre Mistere se împlinesc, începe să se audă muzica diafană a Sferelor Celeste. Din corpul îmbălsămat aflat în sicriu începe să se manifeste atunci un fel de foc, un fel de lavă incandescentă cu nenumărate filamente arborescente semi-fluidice, aproape materiale. Acesta este semnul

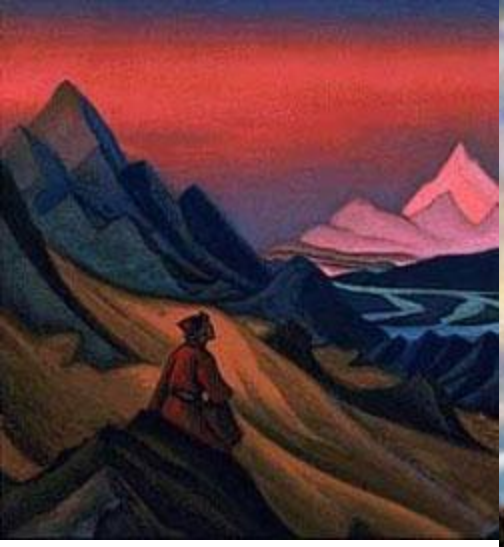

care arată că, din Paradisul îndepărtat unde se află acum, sufletul precedentului Pontif străbate prin ierarhiile celeste până în acest loc. Razele concentrate manifestă toate amintirile şi gândurile sale în cripta sacră unde se află sicriul său.

Reproducem în continuare şi relatarea bibliotecarului lui Bogdo-Han din Urga, citată de Ossendowsky:

„A recunoaşte existenţa celui mai sfânt şi mai puternic dintre oameni şi a Regatului Fericirii, a marelui Templu al ştiinţei sacre, este o consolare pentru inimile noastre păcătoase şi pentru vieţile noastre corupte, încât consider că este regretabil faptul că oamenii nu au în general acces la acest secret. În tot timpul anului Regele Lumii călăuzeşte misiunile preoţilor din Shambala. Doar uneori, el merge în peştera templului în care se află corpul îmbălsămat al predecesorului său, într-un sicriu negru de piatră. Caverna este întunecată, dar când Regele Lumii pătrunde în ea, pereţii ei sunt luminaţi de raze şi din capacul sicriului răsar limbi de foc. Cel mai în vârstă dintre preoţi merge în faţa lui, cu capul şi cu chipul acoperite şi cu mâinile împreunate pe piept. Acest preot poate comunica cu sufletele celor dispăruţi. Regele Lumii vorbeşte (rosteşte incantaţii) o vreme, apoi se apropie de sicriu, întinzând mâinile asupra lui. Flăcările îşi intensifică lucirea; dârele misterioase de pe pereţi se sting şi reapar, încrucişându-se, figurând semnele misterioase ale alfabetului sacru VATANNAN. Din sicriu încep să răsară raze translucide de lumină, care la început abia se văd, apoi devin tot mai intense. Acestea sunt gândurile predecesorului său. Curând, Regele Lumii este învăluit într-o aură alcătuită din lumina aceasta, iar literele de foc se modifică, alcătuind cuvinte care scriu fără încetare dorinţele şi ordinele lui Dumnezeu. În acel moment, Regele Lumii este în legătură cu gândurile tuturor celor care conduc destinele omenirii: regi, ţari, hani, războinici, mari preoţi, învăţaţi, oameni de seamă. El le cunoaşte astfel gândurile şi intenţiile. Când acestea sunt pe placul lui Dumnezeu, Regele Lumii le impulsionează cu ajutorul lui invizibil; dacă nu, el le face să eşueze. După convorbirea cu predecesorul său, Regele Lumii adună Marele Consiliu al Shambalei, judecă faptele şi gândurile marilor oameni, îi ajută sau îi doboară. Apoi, Regele Lumii intră în marele templu şi se roagă în singurătate. Focul apare pe altar, întinzându-se treptat şi la altarele din jur şi, prin flacăra incandescentă, apare chipul lui Dumnezeu. Plin de veneraţie, Regele Lumii Îi transmite hotărârile Consiliului şi primeşte în schimb ordinele cereşti. La ieşirea din templu, Regele Lumii este încoronat cu strălucirea divină.”

Shambala este reală (VIII)

Visele iniţiatice îţi deschid poarta Shambalei

de Monica Dascălu

Citiţi aici primele părţi ale acestui articol:

Shambala este reală (I)
Shambala este reală (II)
Shambala este reală (III)
Shambala este reală (IV)
Shambala este reală (V)
Shambala este reală (VI)
Shambala este reală (VII)

Pentru toţi care vor sincer să ştie care este calea pe care trebuie să păşească în această viaţă terestră, pentru toţi cei care aspiră să-şi cunoască propria menire, apelarea frenetică cu o inimă pură şi vibrând de iubire pentru Dumnezeu, a inspiraţiei, susţinerii şi ghidării Regatului şi Regelui Shambalei va primi întotdeauna răspuns.

Edwin Bernbaum, în cartea sa „Drumul spre Shambala", tipărită în Statele Unite în 1989, reproduce relatarea unei proiecţii astrale în Shambala. Această experienţă excepţională i-a fost povestită de un călugăr budist din anturajul lui Dalai Lama, pe nume Garje Khamtul Rinpoche. Khamtul avusese această experienţă cu mulţi ani înainte, la vârsta de 21 de ani, după ce realizase o perioadă de asceză în izolare, pe un munte sacru din Tibet. La vremea respectivă, el nu cunoştea aproape nimic despre Shambala şi nu primise iniţierea în KALA CHAKRA TANTRA, ceea ce face ca relatarea sa să fie şi mai interesantă. Ulterior, alţi LAMA-şi i-au explicat semnificaţia experienţei sale şi au identificat destinaţia proiecţiei sale astrale ca fiind, indubitabil, tărâmul Shambalei.

Ghidul spiritual te înghite pentru a te renaşte

Povestirea lui Khamtul începe cu apariţia miraculoasă a Marii Puteri Cosmice a Compasiunii Divine, TARA, care în mod tradiţional este considerată a fi cea care îi conduce în Shambala pe aspiranţii spirituali care au atins un înalt grad de puritate şi dăruire. Zeiţa TARA i-a apărut tânărului călugăr sub chipul unei fecioare indiene, care i-a spus că un înalt LAMA doreşte să îi vorbească. Pentru a spulbera scepticismul tânărului, Zeiţa i-a arătat însemnele magice de pe mâinile, picioarele şi chipul său. Imediat ce Khamtul a consimţit să o urmeze, ea a pocnit din degete (acest gest are în tradiţia yoghină un efect de îndepărtare a influenţelor negative, ostile) şi atunci tânărul a simţit cum corpul său fizic se topeşte, devenind din ce în ce mai mic, deşi el era în continuare perfect lucid. TARA l-a luat în palma sa, şi apoi l-a înghiţit. Khamtul a fost conştient că pătrunsese în trupul mântuitoarei TARA, iar aici el era purificat treptat, prin anumite iniţieri pe care le primea în fiecare din CHAKRA-ele Zeiţei. După ce a străbătut toate CHAKRA-ele acesteia, el a ieşit prin YONI-ul ei, având atunci o stare de conştiinţă cu totul specială. „Simţeam că nu mai am deloc corp sau formă. Mintea mea era liniştită, limpede şi lipsită de gânduri. Atunci mi se părea că puteam merge oriunde doresc, fără să păşesc", îşi aminteşte Khamtul. Iniţierile spirituale sunt întotdeauna considerate a fi veritabile renaşteri ale unui aspirant spiritual, iar în YOGA tibetană acest aspect este scos în evidenţă în cadrul unor tehnici speciale de vizualizare şi meditaţie care, dacă sunt practicate cu perseverenţă, pot conferi chiar starea de iluminare spirituală. De exemplu, un astfel de procedeu, practicat în scopul purificării aspirantului înaintea realizării unor ritualuri de iniţiere, implică transfigurarea Ghidului spiritual ca fiind VAJRA-GURU sau Ghidul spiritual primordial, suprem. Aspirantul vizualizează cum este practic înghiţit de

Ghidul său spiritual şi renaşte apoi ca fiul său spiritual. Există şi vizualizări mai complexe ale unor cupluri divine aflate într-o extatică fuziune amoroasă polară, nesfârşită, de exemplu cuplul divin KALA CHAKRA şi VISHVAMATA. Ghidul spiritual este identificat atunci cu KALA CHAKRA, care îl „înghite" pe aspirant, apoi el trece în corpul lui VISHVAMATA şi ea îl „naşte", transfigurat acum într-o divinitate precum AMITHABA sau AKSHOBYA. Aceste tehnici meditative îi pun foarte mult în încurcătură pe adepţii dogmatici ai sistemului KALA CHAKRA TANTRA şi au dat naştere unor nesfârşite dezbateri despre oportunitatea acestor procedee, având în vedere celibatul călugărilor budişti. Totuşi, datorită eficienţei lor spirituale extraordinare, aceste tehnici de vizualizare şi meditaţie continuă să fie practicate chiar şi în cadrul iniţierilor colective în KALA CHAKRA oferite de actualul Dalai Lama.

Revenind la relatarea lui Khamtul, după ce a fost azvârlit afară din trupul Zeiţei TARA, într-o nouă, mult mai elevată stare de conştiinţă, Zeiţa l-a luat de mână şi s-au înălţat împreună către cer. TARA i-a îndreptat atunci atenţia către pământul de sub ei, arătându-i diferite locuri şi ţări: India, Ceylon, China, Nepal, Munţii Himalaya. Khamtul nu văzuse până atunci nicio hartă şi a putut astfel să verifice ulterior corectitudinea percepţiilor sale astrale. Cei doi au zburat apoi către nord, mult dincolo de Tibet, Au trecut peste munţi înzăpeziţi şi teritorii de diferite culori, peisajul devenind din ce în ce mai mirific, mitic: munţi, podişuri şi câmpii pline de aur şi pietre preţioase, de diamante, rubine, smaralde şi safire.

În cele din urmă, au ajuns într-un ţinut extraordinar de frumos, înconjurat de munţi cu crestele acoperite de zăpadă, cu multe oraşe despărţite între ele de lacuri şi râuri. Stâncile erau ca de cleştar, argint, din mărgean şi alte pietre şi metale preţioase, iar pe câmpii creşteau flori minunate, aşa cum nu mai văzuse niciodată. În mijlocul acelui ţinut se întindea un lac mare, iar pe malul opus se înălţa un palat cu acoperişul de aur sclipitor. După ce au realizat anumite ritualuri de iniţiere, Khamtul şi călăuza lui au pătruns în palat prin intrarea de la răsărit, aşa cum se procedează în meditaţiile asupra MANDALA-ei KALA CHAKRA. Interiorul palatului părea imens, comparativ cu dimensiunile sale exterioare, părând să fie chiar o cu totul altă lume, impregnată de o misterioasă lumină de culoare turcoaz. Au străbătut apoi partea vestică a palatului, înainte de a se îndrepta spre zona centrală, unde se afla un alt palat, interior, reşedinţa Regelui Shambalei, înconjurat de o grădină încântătoare. Au urcat apoi o scară de marmură cu trepte albe şi negre şi, intrând în palatul central, au pătruns într-o sală vastă, asemănătoare unui templu sfânt, în centrul căreia se afla un tron de aur sprijinit de opt lei. Pe tron era aşezat un bătrân înţelept, care ţinea în mână un şirag de mătănii şi repeta celebra MANTRA AUM MANI PADME HUM. Atunci când Khamtul şi-a exprimat îndoiala privitor la împuternicirea spirituală a acestui înţelept, el s-a preschimbat brusc în BODDHISATTVA AVALOKITESHVARA (BODDHISATTVA al Compasiunii), având patru braţe. Cele două braţe din mijloc aveau palmele unite în gestul universal al rugăciunii, iar celelalte două ţineau un şirag de mătănii de cristal şi o floare de lotus. Păstrând această înfăţişare divină, înţeleptul – care era însuşi Regele Shambalei l-a iniţiat pe tânărul călugăr în

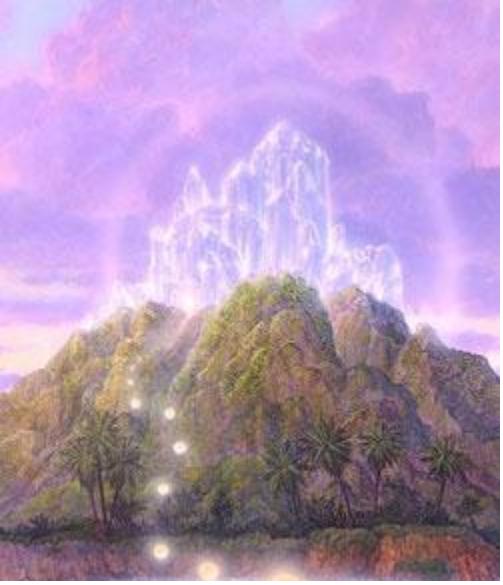

anumite tehnici spirituale menite să îl ajute să atingă starea de comuniune deplină cu AVALOKITESHVARA. El i-a dat şi anumite sfaturi de viaţă şi îndrumări privind practica sa spirituală, apoi i-a încredinţat anumite informaţii profetice privind declinul budismului în Tibet, revolta Tibetului împotriva Chinei şi războiul apocaliptic împotriva forţelor răului care va fi purtat de lumea Shambalei. În final, Regele i-a dezvăluit faptul că lumea aceea mirifică era chiar tărâmul Shambalei şi a prezis faptul că Khamtul va părăsi planul fizic înainte de a împlini 70 de ani, pentru a renaşte apoi în Shambala.

Dedublări astrale în tărâmul înţelepţilor

Proiecţia astrală în Shambala, deşi este o experienţă spirituală excepţională, nu trebuie deloc considerată exclusivă, în sensul de a fi foarte greu accesibilă. Orice yoghin perseverent, care practică cu consecvenţă concentrarea asupra YANTRA-ei Shambalei, realizează meditaţiile de comuniune cu lumea Shambalei sau cu Regele Shambalei, poate învăţa să se proiecteze astral conştient, la voinţă, în Shambala. Mai mult decât atât, yoghinul care aspiră cu sinceritate să cunoască acest centru iniţiatic suprem poate avea vise iniţiatice conştiente translatând astral în Shambala în starea de vis. Desigur, atât în cazul viselor iniţiatice cât şi în cel al dedublării astrale conştiente este necesară verificarea autenticităţii experienţelor. O confirmare fundamentală este oferită de intensitatea stărilor spirituale, profund pozitive, care nu doar însoţesc aceste experienţe autentice, ci se menţin mult timp după aceea: bucuria, fericirea, euforia, aspiraţia spirituală frenetică, entuziasmul, luciditatea, claritatea mentală. De asemenea, de multe ori pot apărea sincronicităţi uimitoare care confirmă anumite percepţii sau informaţii primite în cursul proiecţiilor astrale sau viselor iniţiatice.

Reproducem în continuare o foarte inspirată relatare a unui yoghin român:

„Mi s-a exemplificat starea de bunătate arhetipală”

„Visam că dorm într-un alt dormitor, care semăna cu un dormitor de cămin”, povesteşte Victor, 35 de ani, care practică YOGA de 12 ani. „Era un somn conştient, căci îi vedeam în paturile alăturate pe doi foarte buni prieteni ai mei, şi ei cufundaţi în somn. Ştiam în acel moment, cu acel gen de „cunoaştere” specifică viselor, că mă aflu într-un fel de şcoală internat din Shambala şi că imediat trebuia să ne trezim pentru că urma să mergem la cursuri. Într-adevăr, a apărut atunci un tânăr vesel şi plin de vitalitate, care ne-a strigat că trebuie să ne trezim pentru că primul curs din ziua respectivă urma să înceapă într-un sfert de oră. Prietenii mei au sărit vioi din paturi, eu însă m-am ascuns sub plapumă, în ciuda insistenţelor lor, care îmi tot repetau că primul curs, fiind cel în cadrul căruia învăţam alfabetul VATANNAN, este cel mai important, căci neştiind alfabetul VATANNAN nu vom putea niciodată citi minunatele cărţi din bibliotecile imense ale Shambalei. Degeaba avem acces acolo dacă nu înţelegem nimic, argumentau prietenii mei. I-am aşteptat să plece, căci aveam alte planuri: îmi aminteam că zărisem în ziua precedentă nişte săli foarte vaste, care mă atrăgeau magnetic şi voiam să le explorez în

voie.

Am aşteptat să înceapă cursurile şi m-am furişat apoi pe coridoarele frumos arcuite şi luminate mirific de vitralii colorate. Îmi plăcea nespus acea atmosferă de linişte, priveam către uşile diferitelor săli de curs şi amfiteatre căutând să percep telepatic ce curs se predă în fiecare dintre săli. Acest joc mi-a conferit o stare de dinamizare mentală excepţională. Am ajuns apoi la parterul clădirii, unde erau nişte săli de expoziţie foarte vaste şi frumos aranjate, prezentând istoricul Lumii Shambalei, diferite oraşe, temple, personalităţi sau peisaje. Îmi doream să am o hartă a acestui tărâm, ca să pot pleca să-l explorez în voie, să văd toate acele locuri minunate. Ultima sală în care am intrat era mult mai mare decât celelalte şi avea în centru o machetă foarte mare, tridimensională, despre care am ştiut imediat că reprezenta Shambala: înconjurată de munţi înzăpeziţi, având forma unui lotus cu opt petale. Am văzut oraşe, lacuri, râuri, cascade, poduri, câmpii, alţi munţi, temple, palate, păduri, grădini. Toate fiind foarte detaliate şi foarte clare. M-am apropiat din ce în ce mai emoţionat, mi s-a tăiat respiraţia şi mi-au dat lacrimile. Privind macheta respectivă, aveam sentimentul că mi se deschide ochiul spiritual (AJNA CHAKRA) şi sunt complet transfigurat şi transformat.

Doar privind acea imagine miniaturală a Shambalei, trăiam stări de meditaţie, de extaz, foarte nuanţate, variate şi profunde: simţeam cum conştiinţa mea se dilată din ce în ce mai mult, cum sunt gradat purificat. Aveam sentimentul inedit că sunt din ce în ce mai bun, iar la un moment dat am avut certitudinea că mi-a fost exemplificată starea de bunătate arhetipală (probabil, corelată cu starea de compasiune pe care o manifestă înţelepţii din Shambala).

Cercetam cu privirea diferitele părţi ale machetei şi remarcam cum în fiecare loc în care privesc ies în evidenţă tot mai multe detalii, ca şi cum aş fi avut la dispoziţie un telescop. Eram din ce în ce mai uimit, încântat şi transfigurat datorită perfecţiunii a tot ceea ce vedeam, căci imaginea Shambalei îmi apărea a fi nu numai cel mai frumos lucru văzut de mine vreodată, ci chiar întruchiparea tuturor viselor şi aspiraţiilor mele. Aveam impresia că doar contemplând acea veritabilă MANDALA, îmi sunt îndeplinite cel mai tainice dorinţe ale sufletului meu. Mai mult, starea de ghiduşie aventuroasă cu care pornisem această explorare a dispărut cu totul şi m-am simţit foarte „cuminte”. Cea mai intensă dorinţă a mea în acel moment era să îl pot percepe şi pe Dumnezeu la fel de clar cum priveam atunci în ansamblu lumea Shambalei. Voiam să îl cunosc pe Acela care a creat această lume desăvârşită. Îmi doream în plus, din tot sufletul, să devin un sfânt şi să fiu foarte pur. Am simţit că sunt capabil şi dispus să fac absolut orice efort, absolut orice asceză, numai pentru a simţi că sunt pe placul lui Dumnezeu. Am mai simţit, de asemenea, o extraordinară sete de cunoaştere care nu m-a caracterizat niciodată înainte. Îmi doream să învăţ, să aflu adevărul nu numai în diferite domenii spirituale, dar în special legat de istoria adevărată a Planetei Pământ (niciodată înainte nu mă pasionase istoria). Mi-am propus să studiez cât mai mult şi să cercetez cât mai multe lucrări din bibliotecile Shambalei, legate în special de istoria Pământului. Atunci a reapărut tânărul cel vesel şi mi-a spus râzând: „Pentru aceasta trebuie totuşi să înveţi alfabetul

VATANNAN". Am pornit împreună spre sala de curs unde trebuia să fiu de fapt, şi pe drum i-am relatat percepţiile avute. Îmi amintesc cum îi spuneam, entuziasmat, că am înţeles de ce nicio hartă nu poate reda cu adevărat structura acestei lumi, căci ea există simultan în mai multe dimensiuni şi ea nu poate fi reprodusă într-o hartă bidimensională.

Când m-am trezit a doua zi, îmi aminteam tot acest vis cu claritate, precum şi alte detalii din cursul la care am asistat. Dar cel mai important este că starea de extaz spiritual, de fericire beatifică, puritate, bunătate, conştiinţă infinit expansionată, s-a menţinut aproape o săptămână cu aceeaşi intensitate ca în vis. Mai mult chiar, am început să manifest şi acea „sete de cunoaştere" şi am început să citesc foarte mult. Nu întâmplător am găsit şi anumite cărţi despre Shambala şi astfel am avut nişte confirmări uluitoare. De exemplu, eu nu ştiam înainte că alfabetul folosit în Shambala se numeşte alfabetul VATANNAN. Nu citisem nicio descriere a Shambalei, şi totuşi ceea ce eu văzusem în vis, macheta Shambalei, semăna în toate detaliile cu descrierile tradiţionale ale acestui tărâm în scrierile KALA CHAKRA."

O altă relatare excepţională se referă la ajutorul şi impulsionarea spirituală oferite de însuşi Regele Shambalei.

„Numai Dumnezeu există, numai El, numai El"

„Mă confruntam cu o problemă de viaţă extrem de dificilă", povesteşte Alina, de 27 de ani, anul 9 de YOGA. „Simţeam că numai un ajutor de natură paranormală m-ar putea salva şi de aceea am realizat o meditaţie de comuniune cu îngerul meu păzitor. Spre surprinderea mea, m-am simţit atunci inspirată de acest înger să cer ajutorul Regelui Lumii din Shambala. Nu mai participasem decât de două ori la exemplificări spirituale de comuniune cu Regele Lumii şi de aceea am fost derutată, căci nu ştiam cum să procedez. Dar aveam foarte mare nevoie de ajutor, aşa că fără a mai sta pe gânduri, am început să privesc YANTRA Shambalei, repetând mental cu frenezie şi cu insistenţă: „Mărite Rege al Lumii din Shambala, te implor să mă ajuţi." După aproximativ un sfert de oră, am simţit o prezenţă copleşitoare care m-a făcut să închid ochii şi să intru într-o stare elevată de transă. Percepeam în faţa mea prezenţa unei fiinţe foarte puternice, care datorită forţei şi măreţiei sale părea gigantică, deşi în realitate nu era mult mai mare decât mine. Această prezenţă a căpătat gradat aparenţa unui bărbat tânăr, extraordinar de frumos. Nu îi puteam percepe detaliile chipului datorită intensităţii privirii sale. L-am întrebat: „Tu eşti Regele Lumii?" El mi-a răspuns: „Eu sunt numai Regele Shambalei. «Regele Lumii» este un titlu pe care impropriu mi l-au atribuit mie oamenii, pentru că adevăratul Rege al Lumii este numai bunul Dumnezeu". Apoi, el mi-a indicat pe rând toate direcţiile spaţiului, realizând nişte gesturi foarte armonioase, precum nişte MUDRA-e, cu braţele şi mi-a spus: „Aici este Dumnezeu. Şi acolo este tot Dumnezeu. Pretutindeni este Dumnezeu. Totul este Dumnezeu. Numai Dumnezeu contează, căci El este singurul care există cu adevărat. Numai El există, numai El, numai El! Nimic altceva nu are importanţă. Căci numai Dumnezeu există cu adevărat. De aceea, El trebuie să fie tot ceea ce este mai

important şi mai preţios pentru tine.”

Apoi, Regele Shambalei m-a asigurat cu multă căldură că mă va ajuta. Dar, mi-a spus el, era necesar să îmi reordonez prioritățile vieţii, căci problemele cu care mă confruntam se datorau faptului că „nu făceam ceea ce trebuie cu viaţa mea”. El mi-a indicat un TAPAS pe care l-am realizat timp de 49 de zile, şi în toată acea perioadă am avut foarte multe revelaţii legate de menirea existenţei mele şi chiar de vieţile anterioare în care am practicat YOGA.”
Shambala este reală (IX)

Tărâmul magic te cheamă

Drumul spre Shambala este liber şi deschis celor puri, îndrăzneţi şi plini de dăruire

de Monica Dascălu

Citiţi aici ultima parte a acestui articol:
Shambala este reală (VIII)

Tradiţia KALA CHAKRA conţine câteva legende şi povestiri foarte frumoase despre yoghini indieni, nepalezi sau tibetani care au călătorit în Shambala. Încă din perioada primelor călătorii şi relatări, tibetanii au fost fascinaţi de aceste povestiri adevărate. Nu întâmplător, scolasticii afirmă că tradiţia scrisă şi orală referitoare la Shambala cuprinde trei teme principale.

Prima se referă la descrierea acestui tărâm tainic, cu geografia şi organizarea sa socială şi spirituală.
Urmează apoi aşa-numitele profeţii ale Shambalei şi ale Regelui ei, legate de viitoarea „epocă a Shambalei”, epocă în care legătura umanităţii cu acest Sfânt Regat va fi foarte directă şi evidentă şi Shambala nu va mai fi ocultată ca în prezent.
În fine, a treia componentă fundamentală a tradiţiei despre Shambala descrie drumul într-acolo, călătoria propriu-zisă a iniţiatului care a primit chemarea Regelui Shambalei: KALAGIYA!

Practic, tibetanii afirmă că există patru modalităţi de a ajunge în Shambala: călătoria concretă în corpul fizic, călătoria astrală, prin proiectarea sau deplasarea corpului astral (pe care ei îl numesc corp spiritual) în tărâmul tainic al Shambala-ei, călătoria în vis (vise iniţiatice precum cele reproduse în articolul precedent) şi renaşterea în Shambala, după părăsirea corpului fizic prin aşa-numita moarte. Menţionăm ca o curiozitate care confirmă, din păcate, declinul contemporan al spiritualităţii tibetane, că tibetanii susţin că, în KALI YUGA, cea mai sigură şi mai accesibilă cale de acces în Shambala este aceasta din urmă şi de aceea au compus o întreagă gamă de rugăciuni pentru atingerea acestui scop: renaşterea în Shambala. Există chiar diferite personalităţi (în special LAMA-şi cu ranguri înalte) care afirmă că îşi cunosc de pe acum funcţia pe care o vor avea când vor renaşte în Shambala şi numele pe care îl vor purta atunci. Armata mongolă avea în secolul trecut un

imn care, printre altele, spunea: „Fie ca noi să murim în acest război pentru a renaşte în Shambala şi a lupta în armata preasfântului Rigden-Djepo.”

O poveste tibetană recentă relatează despre un aspirant yoghin care i-a cerut Ghidului său spiritual un TAPAS pentru a reuşi să ajungă în Shambala. Acesta i-a indicat anumite procedee speciale pe care aspirantul le-a practicat intens şi, după câteva săptămâni, a murit, ceea ce – în ciuda absenţei vreunei dovezi concrete asupra destinului său – a întărit convingerea tibetanilor că principala „poartă” de acces în Shambala implică părăsirea planului fizic prin aşa-numita moarte şi apoi renaşterea în Regatul Sfânt. Desigur că există şi relatări contemporane despre călătorii în Shambala care infirmă această teorie comodă a adepţilor dogmatici ce, în loc să facă eforturile spirituale necesare pentru a ajunge în Shambala, preferă să afirme că „drumul este închis”. Chiar în secolul trecut, Nicholas Roerich a reuşit să ajungă în Shambala. Fiind de o modestie exemplară, el nu a afirmat niciodată direct acest lucru, dar apropiaţii săi şi cei care l-au însoţit în expediţia în Asia Centrală susţin că el ar fi plecat la un moment dat singur, călare, din tabără şi s-a întors peste câteva săptămâni. Tibetanii l-au considerat, la întoarcere, ca fiind un om sfânt şi un mesager al Shambalei şi el s-a bucurat de o imensă consideraţie din partea tuturor LAMA-şilor şi personalităţilor spirituale asiatice care l-au cunoscut, cu toţii fiind uimiţi de cunoştinţele sale extrem de vaste despre Shambala şi Regele său.

Dintre cele trei modalităţi propriu-zise de a călători în Shambala, desigur că visele iniţiatice sunt cele mai accesibile. Atunci când un yoghin este sincer şi profund preocupat de aceste aspecte, studiind şi practicând meditaţia sau alte procedee yoghine de punere în rezonanţă cu lumea Shambalei (concentrarea pe YANTRA Shambalei este, de exemplu, o modalitate practică extrem de eficientă), el poate avea spontan vise iniţiatice autentice în care se proiectează în această lume subtilă. În cazul viselor iniţiatice se produce, de fapt, o translaţie a corpului astral al yoghinului în lumea Shambalei şi autenticitatea experienţei este confirmată de acuitatea percepţiilor, de claritatea cu care yoghinul îşi aminteşte visul, de impactul profund pozitiv şi puternic asupra fiinţei (pentru mulţi yoghini aceste vise sunt veritabile momente de răscruce în evoluţia lor spirituală) şi chiar de anumite informaţii esoterice care, în mod sincron, pot fi confirmate ulterior. Diferenţa dintre visele de acest gen şi proiecţia astrală propriu-zisă este în primul rând aceea că yoghinul care se proiectează la voinţă cu corpul astral în Shambala controlează în mare măsură procesele care se produc şi poate repeta această experienţă la voinţă, într-un mod perfect controlat. În plus, în cazul viselor este posibil să apară şi elemente onirice care se suprapun peste experienţa astrală propriu-zisă introducând anumite aspecte discordante sau fantastice care îşi au sursa mai degrabă în subconştientul „visătorului”. Proiecţia astrală conştientă, realizată chiar în cadrul unor meditaţii de comuniune cu lumea Shambalei, este net superioară viselor, dar şi acestea din urmă trebuie apreciate la adevărata lor valoare atunci când se produc, pentru mulţi aspiranţi yoghini ele reprezentând primul contact viu, cu o bogată încărcătură senzorială, cu lumea Shambalei. Există, de altfel, mulţi yoghini care intuiesc că au primit „chemarea Shambala-ei” în vis, ceea ce a sădit în inima lor o intensă aspiraţie de cunoaştere şi chiar de a călători concret către Centrul iniţiatic suprem al planetei noastre.

Revenind la subiectul călătoriilor în Shambala, tibetani scolastici afirmă că proiecţia (călătoria) aşa-numită spirituală este net superioară celei concrete, fizice, deoarece corpurile subtile sunt superioare ca frecvenţă de vibraţie corpului fizic. Desigur că este un punct de vedere discutabil, deoarece călătoria concretă este cu siguranţă mai dificilă, implică o dăruire totală a aspirantului în această căutare a Shambala-ei şi, nu în ultimul rând, mult mai puţine fiinţe umane reuşesc să ajungă pe „calea fizică" în Shambala! Dar punctul de vedere tibetan trebuie să ne dea de gândit în ceea ce priveşte valorizarea experienţelor proprii, atât individuale cât şi colective. Astfel, merită să remarcăm că pentru tibetani proiecţia în lumea Shambalei este considerată o experienţă spirituală extraordinară, accesibilă numai unor foarte puţini aleşi. Cazurile celor care au călătorit în Shambala în corpul „spiritual" sau în vis sunt menţionate în istoria religioasă a Tibetului, în legende şi povestiri ţinute la mare stimă de către toţi aspiranţii spirituali. Aceste rare fiinţe umane au devenit apoi mari Ghizi spirituali, veritabili reformatori şi deschizători de drumuri care au menţinut vie spiritualitatea autentică în Tibetul secolelor trecute.

Având în vedere legătura tainică subtilă extraordinar de puternică stabilită deja între ţara noastră (România) şi centrul spiritual planetar (Shambala), România fiind deja zona de proiecţie în plan fizic a lumii Shambalei, şi foarte multe fiinţe care au trăit în Shambala fiind deja născute în planul fizic aici, în România, contactul cu acest tărâm spiritual misterios este mult uşurat pentru mulţi yoghini români. Majoritatea dintre ei relatează că au trăit deja cel puţin o experienţă autentică de proiecţie astrală în Shambala. În general, deoarece condiţiile spirituale excepţionale create în România în această perioadă facilitează comuniunea cu lumea Shambalei, pentru noi aceste experienţe sunt relativ uşor accesibile, poate „prea" accesibile, în sensul că nu realizăm de fapt cât de valoroase sunt ele, deoarece le avem destul de uşor! Khamtul, cel al cărui vis iniţiatic l-am reprodus în articolul precedent, a fost marcat întreaga viaţă de un unic vis în care a fost în Shambala, şi chiar şi-a modificat viaţa după cum i s-a indicat în vis, părăsind Tibetul. Alţi foarte puţini LAMA-şi tibetani care au avut experienţe (chiar singulare) de proiecţie în Shambala sunt consideraţi mari Ghizi spirituali şi experienţele lor sunt relatate în preţioase cărţi spirituale păstrate cu sfinţenie de-a lungul veacurilor.

Acest fenomen colectiv uimitor care se produce acum în România astfel încât chiar şi unii yoghini începători reuşesc să ajungă în Shambala reflectă nu numai o veritabilă stare de graţie, ci şi eficienţa excepţională a tehnicilor yoghine revelate în cadrul şcolii româneşti de YOGA.

Swami Shivananda remarca foarte pertinent că un adevărat yoghin nu este acela care citeşte sau află anumite adevăruri spirituale, nici acela care ajunge, prin practică să aibă anumite intuiţii spirituale excepţionale; un yoghin adevărat este numai acela care este capabil să îşi transforme întreaga viaţă dacă este necesar, conform adevărurilor spirituale ce îi sunt revelate sau intuiţilor pe care le are. Prin urmare, cei care deja au avut experienţe de comuniune spirituală cu lumea Shambalei trebuie să realizeze valoarea cu totul excepţională a acestor trăiri şi să urmărească permanent să le aprofundeze. O condiţie indispensabilă a aprofundării comuniunii cu Regele Shambalei este aceea de a urmări ca întotdeauna să apreciem cu recunoştinţă la adevărata lor valoare atât

experienţele spirituale propriu-zise, cât şi informaţiile sau îndrumările de natură spirituală sau practică pe care le primim în cursul călătorilor astrale în Shambala, punându-le întotdeauna, fără preget în practică.

Foarte mulţi yoghini români au călătorit deja în Shambala, nu numai în vis ci şi prin proiecţii astrale conştiente realizate la voinţă. Aceştia trebuie să realizeze şi cât de importante, valoroase, preţioase sunt aceste experienţe! Mulţi călugări budişti tibetani şi-au dedicat întreaga viaţă acestui scop şi nu au reuşit să aibă nici măcar o singură experienţă de proiecţie în Shambala nici măcar în vis! Unii yoghini români au relatat că au întrezărit chipul Regelui Shambalei în cursul unor proiecţii astrale. Ei nu realizează că unii dintre marii yoghini indieni sau tibetani au realizat TAPAS-uri foarte lungi şi foarte dificile pentru a reuşi acelaşi lucru! Alţi yoghini români ne-au relatat faptul că au comunicat telepatic chiar de mai multe ori cu fiinţe din Shambala sau chiar cu Regele Shambalei, fiind deseori îndrumaţi, ajutaţi pentru a depăşi anumite situaţii de viaţă dificile sau încercări spirituale ori în alte situaţii au fost ghidaţi spiritual. Probabil că nici aceştia nu ştiu că în tradiţia tibetană există tratate întregi care îi învaţă pe căutătorii spirituali cum să se poarte în prezenţa acestor fiinţe extrem de elevate, cum să le abordeze pentru a le cere învăţături spirituale, ce întrebări să le pună etc. Concluzia firească este aceea că acum în România sunt create anumite conjuncturi de natură subtilă, spirituală cu totul excepţionale, fără egal în istoria recentă a planetei noastre. Anumite porţi s-au deschis. Chemarea subtilă a Shambalei a fost deja lansată. Drumul către Shambala este liber şi deschis celor puri, îndrăzneţi şi plini de dăruire.

Adevăr şi ficţiune

Ajungem astfel şi la subiectul fascinant al călătoriei concrete, „fizice" în Shambala. Atât tradiţia hindusă indiană cât şi cea budistă tibetană au acordat o importanţă deosebită acestui subiect, concretizată în celebrele „ghiduri de călătorie" către Shambala. Aceste tratate au fost considerate ultrasecrete de-a lungul secolelor, în scopul menţinerii ocultării Centrului iniţiatic planetar suprem. În plus, ele sunt scrise fie într-un limbaj filosofic foarte întortocheat şi greoi, fie într-un stil poetic foarte pretenţios şi înzorzonat, ceea ce face şi mai dificilă lecturarea şi interpretarea lor. Aproape toate „ghidurile de călătorie" către Shambala încep prin a menţiona faptul că acela sau aceea care se încumetă să plece în această călătorie trebuie să fi primit în prealabil chemarea sacră KALAGIYA, care îl autorizează să întreprindă această căutare. În caz contrar, demersul său este din start sortit eşecului, mulţi dintre cei care au încercat zadarnic să forţeze accesul în Shambala fără să fi fost, în prealabil, chemaţi pierzându-şi chiar viaţa în cursul căutărilor. Desigur că yoghinul trebuie să aibă şi o anumită pregătire spirituală precum şi înzestrări excepţionale, şi ele menţionate cu scrupulozitate în „ghid". Urmează apoi descrierea călătoriei propriu-zise, care întotdeauna începe în locuri cunoscute şi astăzi, din Tibet, India sau Nepal. În funcţie de traseul ales, călătoria poate dura între câteva luni şi câţiva ani. Unii autori sugerează un traseu tradiţional de pelerinaj în anumite locuri sacre din Tibet, India şi Nepal pentru o pregătire spirituală suplimentară înainte de a începe călătoria propriu-zisă. Problema este că toate aceste ghiduri, chiar şi cele mai detaliate, la un moment dat devin imposibil de urmat. De ce? Deoarece fie nu dau suficient de multe detalii, fie dau detalii de o precizie extremă, dar imposibil de depistat concret „în teren". Ele încep prin a

preciza anumite locuri cunoscute (oraşe, râuri, munţi), descriu o parte din drum relativ uşor de transpus pe hartă, şi apoi drumul „se pierde” fie din cauza folosirii unor denumiri arhaice, fie din cauza unor descrieri evazive, de exemplu: „trebuie să călătoreşti şase zile de-a lungul drumului care trece pe lângă Munţii de Fier”. Sau: „Călătorul trebuie să meargă 21 de zile către nord traversând un deşert în care nu există nicio urmă de iarbă, niciun copac, nicio picătură de apă”.

S-a discutat mult în ultimul secol, după ce aceste texte au ajuns să fie cunoscute şi în Occident, despre cum trebuie înţelese sau citite tratatele care descriu drumul spre Shambala. În ciuda nenumăratelor lor controverse dogmatice, în această privinţă tibetanii sunt unanimi: „există o extensie a Shambalei în planul fizic, susţin ei, localizată undeva la nord de munţii Kunlun (sau eventual în Himalaya), şi textele sacre trebuie înţelese ad-literam, ele descriind chiar drumul care trebuie urmat şi modul în care el trebuie parcurs.

Poate cel mai frumos aspect al acestor *Ghiduri de călătorie* către Shambala este acela că ele descriu în amănunt nu numai drumul, ci şi practica spirituală pe care trebuie să o realizeze aspirantul-călător pentru a avea succes în călătoriile sale.

Mai mult chiar, uneori se menţionează şi atitudinea, starea lăuntrică, gândurile şi aspiraţiile care favorizează succesul.

De aceea majoritatea occidentalilor preferă să considere că aceste descrieri sunt pur simbolice şi nu au nicio corespondenţă reală şi, prin urmare, nicio aplicaţie practică directă. Sau, unii autori preferă să creadă că este necesară o „cheie” secretă pentru a descifra textele – cheie care, din păcate, s-a pierdut. În fine, alţi autori interpretează *drumul spre Shambala* ca pe o cale spirituală pur interioară, etapele călătoriei corespunzând direct şi precis etapelor creşterii lăuntrice a yoghinului şi practicii spirituale pe care trebuie să o îndeplinească în fiecare etapă.

Edwin Bernbaum este un autor american contemporan care a optat pentru această ultimă interpretare. Totuşi el nu este un „scolastic”: din contră, a călătorit aproape 20 de ani în Asia centrală la sfârşitul secolului trecut (XX). El a cunoscut personal mulţi călugări tibetani, inclusiv pe Dalai Lama, şi a intervievat zeci de yoghini indieni şi nepalezi şi călugări tibetani, adunând preţioase informaţii transmise pe cale orală despre Shambala. El a descoperit chiar texte inedite care descriu drumul spre Shambala şi le-a tradus cu ajutorul unor învăţaţi tibetani. Interpretarea drumului către Shambala în termenii unei căutări şi creşteri interioare pe care Bernbaum o propune în cartea sa, „Drumul spre Shambala”, este remarcabil de inteligentă, frumoasă, plină de bun-simţ spiritual. Şi totuşi…

Bernbaum mai povesteşte în cartea sa un episod remarcabil care îi zdruncină din temelii ipoteza interpretării pur interioare a *Ghidurilor*. Astfel, el relatează cum, printr-o serie de sincronicităţi a descoperit un vechi ghid de călătorie către valea sacră Chembalung, o vale „secretă” despre care tradiţia tibetană afirmă că ar fi fost „sigilată” prin anumite procedee de factură tantrică de marele yoghin Padma-Sambhava, astfel încât nimeni să nu poată

pătrunde în ea până va veni vremea în care valea va trebui redescoperită şi „deschisă” spre a servi drept refugiu tibetanilor în vremuri grele. Extrem de surescitat, Bernbaum a tradus textul descoperit, numai pentru a descoperi apoi consternat că el dădea o descriere care – i s-a părut atunci – era o descriere complet evazivă şi imposibil de descifrat. De exemplu, textul preciza că trebuie să treci prin „Stomacul de oaie răsturnat” pentru a ajunge la „Piatra roşie spintecată”, iar apoi trebuie să traversezi muntele „Şaua Calului” şi să mergi spre „Capul şarpelui” şi tot aşa… Dezamăgit, a întrerupt căutările, dar din fericire i-a relatat stareţului mănăstirii tibetane Tengboche (mănăstire aflată în Nepal) despre acest text absurd pe care îl descifrase. „Ştii”, i-a replicat stareţul, „eu am copilărit în regiunea Khumbu. Era acolo o formaţiune de stânci foarte ciudată lângă satul nostru pe care n-aş putea-o descrie altfel decât ca un stomac de oaie răsturnat. Şi îmi aduce aminte şi de piatra cea roşie, o piatră cubică gigantică străbătută de o crăpătură oblică, despre care bătrânii spuneau că se va deschide când va începe Războiul Shambalei. Cred că trebuie să pleci în Khumbu.”

Bernbaum a alcătuit o expediţie şi a plecat în Khumbu. El a căutat luni de zile prin labirintul munţilor şi văilor din masivul Himalaya, la est de Everest, regăsind pe rând toate elementele descrierii pe care la început o considerase absurdă şi fantastică. În final, el a găsit şi Chembalung: o vale secretă de o frumuseţe feerică în care se părea că nu mai călcase niciodată picior de om, o vale atât de bine tăinuită în labirintul munţilor încât nimeni nici nu îi bănuia existenţa. Ceea ce ridică întrebarea: sunt *Ghidurile de călătorie* doar nişte texte simbolice sau doar ghiduri de practică spirituală? Cu siguranţă nu!

Proiecţia astrală

În ceea ce priveşte proiecţia astrală este necesară o clarificare a terminologiei. Se ştie că fiinţa umană este înzestrată cu trei corpuri, denumite corpul fizic, corpul astral şi corpul cauzal. O descriere mai detaliată a structurilor fiinţei umane este aceea a celor cinci „învelişuri” (KOSHA, în limba sanscrită) care sunt, în ordinea crescătoare a subtilităţii sau frecvenţei de vibraţie: învelişul fizic (corpul propriu-zis, ANNAMAYA KOSHA), eteric (structura bioenergetică, PRANAMAYA KOSHA), astral (sau mental, MANOMAYA KOSHA), mental superior (sau intuitiv, VIJNANAMAYA KOSHA) şi învelişul „beatitudinii” (ANANDAMAYA KOSHA). În funcţie de tehnica de proiecţie aplicată şi de procesele subtile care se produc atunci şi care au la bază principiul rezonanţei, yoghinul îşi poate deplasa fie toate cele trei învelişuri subtile superioare, fie numai pe ultimele două (VIJNANAMAYA KOSHA şi ANANDAMAYA KOSHA), fie numai învelişul beatitudinii, ANANDAMAYA KOSHA. În toate aceste cazuri – trebuie să precizăm pentru o înţelegere corectă – yoghinul îşi proiectează întotdeauna Sinele Suprem ATMAN însoţit de unul, două (ANANDAMAYA KOSHA şi VIJNANAMAYA KOSHA) sau trei dintre învelişurile subtile superioare şi putem vorbi în cele trei cazuri de proiecţia conştiinţei (PHO-WA din tradiţia tibetană), proiecţia mentală şi respectiv proiecţia astrală. Tibetanii denumesc global aceste proiecţii cu termenul de „proiecţie spirituală sau mentală” iar în Occident este uzuală denumirea de „proiecţie astrală”. Un yoghin experimentat poate să deosebească cu uşurinţă procesele care se produc şi chiar să

le declanşeze el însuşi, la voinţă. De altfel, experienţele care apar sunt calitativ diferite ca şi gamă a percepţiilor şi informaţiilor recepţionate.

Shambala este reală (X)

Mesagerul purtător al cunoaşterii

de Monica Dascălu

Citiţi aici ultima parte a acestui articol:
Shambala este reală (IX)

Călătoria către Shambala îi fascinează şi în zilele noastre pe toţi căutătorii spirituali care cunosc existenţa şi realitatea concretă a Centrului iniţiatic planetar. Încă de la prima menţionare istorică a Shambalei în textele tradiţionale tibetane, mulţi yoghini şi-au pus întrebarea firească şi foarte practică a drumului care trebuie urmat pentru a ajunge acolo. Desigur, yoghinii pot călători în Shambala în corpul lor astral, dar mult mai incitantă pentru cei îndrăzneţi este călătoria care porneşte din planul fizic.

Dacă urmărim un anumit scop sau vrem să ajungem la o anumită destinaţie, putem privi drumul către ţelul nostru final cu două atitudini complet diferite. Astfel, unii călători – prea puţin dăruiţi ţelului lor sublim – consideră că drumul reprezintă distanţa pe care o mai au de parcurs până să ajungă la destinaţie, sau altfel spus, spaţiul care îi separă şi îi menţine departe de ţelul final şi astfel ei ajung chiar să urască drumul pe care îl mai au de parcurs. Alţi călători însă îl privesc precum un fir călăuzitor care îi leagă de ţelul lor, conducându-i în final acolo. Adevăraţii căutători spirituali, ne învaţă tradiţia înţelepciunii planetare, iubesc calea spirituală pentru că ea îi conduce la Dumnezeu. Adevăraţii călători către Shambala sunt îndrăgostiţi de calea către Shambala, de drumul pe care îl mai au de parcurs.

Tradiţia tibetană referitoare la Shambala conţine un anumit număr de Ghiduri de călătorie care descriu calea către acest tărâm tainic al înţelepţilor. Majoritatea acestor ghiduri sunt inspirate din Tenjur (sau Tengyur), cea de-a doua parte a canonului tibetan, care este alcătuit din 255 de volume de comentarii ale învăţăturilor tradiţionale budiste. Vom prezenta în continuare câteva fragmente dintr-un text de o factură oarecum diferită de celelalte, pentru a ilustra modul în care iniţiaţii tibetani au prezentat, într-o formă codificată, drumul către Shambala.

Ghidul de călătorie din care vom cita câteva pasaje-cheie se numeşte „Mesagerul purtător al cunoaşterii” şi diferă de toate celelalte în primul rând prin stilul în care este scris şi contextul în care este integrat. Autorul acestui Ghid este un prinţ tibetan, Rinpung Ngawang Jigdag (pe scurt, Rinpungpa), care a trăit în secolul al XVI-lea şi a domnit peste o parte considerabilă a Tibetului. El este considerat până în zilele noastre unul dintre cei mai mari poeţi tibetani – chiar Ghidul este scris sub formă de poem – dar, din păcate, se pare că nu a fost la fel de priceput şi în rolul de conducător, fiind de altfel înlăturat de la domnie de un ministru de-al său, la câţiva ani după ce a compus acest text.

Rinpungpa a compus „Mesagerul purtător al cunoaşterii” în 1557, sub forma unei scrisori către tatăl său, care părăsise planul fizic şi, credea el, renăscuse în Shambala. În această scrisoare, prinţul tibetan mai întâi se confesează tatălui său, îi explică acestuia diferitele probleme de ordin administrativ şi social cu care se confruntă, se lamentează cu privire la dificultăţile pe care le întâmpină etc. Partea din poem care conţine Ghidul către Shambala este introdusă foarte ingenios: autorul vizualizează manifestarea unui „Mesager”, un yoghin căruia îi încredinţează scrisoarea către tatăl său. Apoi autorul îi indică Mesagerului care este drumul pe care trebuie să-l parcurgă pentru a ajunge în Shambala. Dar să-i dăm cuvântul, în continuare, acestui iniţiat tibetan care a descris într-un mod detaliat drumul spre Shambala cu jumătate de secol înainte de traducerea Ghidului de călătorie inclus în Tenjur. Textul este parafrazat în proză, deoarece poezia cultă tibetană este extrem de stufoasă, plină de înfloriturişi întorsături de frază.

În poemul „Mesagerul purtător al cunoaşterii” scris de poetul iniţiat Rinpungpa putem distinge şi un nivel pur interior al călătoriei iniţiatice, datorită atenţiei pe care autorul o acordă experienţelor lăuntrice, în special în ceea ce priveşte meditaţia yoghină. Această interpretare simbolică porneşte de la analogia fundamentală dintre microcosmosul fiinţei umane şi Macrocosmos (Univers): tot ceea ce există în Univers există, într-o anumită formă şi într-o anumită măsură, şi în fiinţa umană – şi reciproc. Astfel, Centrului iniţiatic planetar suprem îi corespunde „centrul” fiinţei umane, Inima sa spirituală, Sinele suprem, nemuritor, ATMAN. Drumul către Shambala este analogic pus în corespondenţă cu calea spirituală care ne conduce de la condiţia iniţială profană la revelarea Sinelui nostru suprem, ATMAN.

Ghidul lui Rinpungpa este cu siguranţă destinat unor yoghini care stăpânesc destul de bine anumite procedee şi tehnici yoghine secrete, tantrice. Pentru aceşti adepţi tantrici avansaţi, distincţia uzuală dintre exterior şi interior dispare şi, în consecinţă, lumea exterioară şi lumea interioară a yoghinului se întrepătrund şi se reflectă reciproc în mod explicit şi evident. De asemenea, călătoria exterioară către Shambala are în mod firesc şi semnificaţii lăuntrice puse în corespondenţă cu diferitele etape pe care le parcurge yoghinul pentru a atinge eliberarea supremă.

În primul rând, este profund semnificativ faptul că autorul poemului caută la început pe cineva exterior pentru a-i încredinţa mesajul pentru tatăl său, dar nu reuşeşte să găsească pe nimeni potrivit pentru această sarcină dificilă. Acest eşec îl face să-şi îndrepte atenţia către interiorul fiinţei sale, el vizualizând un yoghin înzestrat cu puterea şi înţelepciunea necesare pentru a ajunge în Regatul ascuns. Ca şi divinităţile vizualizate în anumite forme de meditaţie din yoga tantrică tibetană, acest yoghin este manifestarea unui nivel mult mai pur şi mai profund al fiinţei decât conştiinţa din starea de veghe. Altfel spus, în această interpretare, cel care va întreprinde călătoria este chiar Rinpungpa, dar nu în starea comună de conştiinţă a majorităţii oamenilor (care este de fapt o stare de inconştienţă), deoarece nimic din această stare de conştiinţă nu poate oferi nici energia

nici înţelepciunea necesare pentru a avea acces în Shambala. Numai trezirea aspectelor profunde superioare ale mentalului şi ale sufletului ne poate ajuta să învingem obstacolele care apar pe această cale.

„Ia acest mesaj şi du-i-l tatălui meu în Shambala. Fie ca aceste cuvinte purtătoare de adevăr să cucerească munţii dualismului şi să te ghideze de-a lungul drumului, ajutându-te, de asemenea, să depăşeşti toate obstacolele care se vor manifesta în calea ta. Du-te mai întâi la altarul aflat în palatul de la Rinpung şi cere-i Tatălui meu să te binecuvânteze. De acolo, îndreaptă-te spre Shigatse, mănăstirea patronată de divinităţile mele tutelare şi cere-le ajutorul pentru a izbândi în călătoria ta spre Shambala. Trebuie să traversezi apoi Tibetul central, vizitând mănăstirile şi altarele aflate de-a lungul drumului”… (aici textul include un lung traseu de pelerinaj prin Tibet, Himalaya, Nepal, reîntorcându-se apoi la muntele sacru Kailasa. Mesagerul este sfătuit să caute să obţină astfel sprijinul diferitelor divinităţi, dar şi să caute să întâlnească diferiţi mari yoghini).

Rinpungpa îl trimite pe mesagerul său într-un pelerinaj la locurile sacre din Tibet şi Nepal, ceea ce corespunde în termeni interiori cu conştientizarea amprentei pe care mediul cultural în care suntem formaţi o impregnează asupra modului nostru de a gândi, a acţiona şi a simţi. Această amprentă a mediului ne afectează, de asemenea, toate percepţiile, viziunea despre noi înşine şi despre lume. Conştientizarea acestor influenţe ne permite autocunoaşterea care ne va ajuta în cele din urmă să pătrundem până la „rădăcinile” ego-ului nostru, pentru a reuşi să-l anihilăm. Chiar şi la acest nivel al mediului cultural şi spiritual, yoghinul poate primi anumite indicaţii şi poate avea intuiţii inspiratoare, semnificate de binecuvântările pe care le primeşte. Ideea de bază este că nu e posibil să progresăm spiritual dacă ne ignorăm complet condiţia actuală, imaginându-ne că suntem cu totul altfel (de exemplu, mai inteligenţi, mai generoşi, mai liberi, mai elevaţi) decât suntem în mod obiectiv.

„De la Muntele Kailasa continuă-ţi drumul către nord-vest, spre Ladakh, iar după aceea du-te spre sud, prin munţi şi păduri, până când vei ajunge în valea Kashmirului. Acolo sunt minunate dumbrăvi de şofran şi santal care răspândesc parfumuri suave, precum şi încântătoare pajişti verzi. În acel loc paradisiac există trei milioane de localităţi şi în toate aceste localităţi toate casele sunt împodobite cu pietre preţioase şi au pereţi din cristal… Femei frumoase cu ochi albaştri întunecaţi şi sâni incitanţi îţi vor arunca priviri seducătoare… fii atent şi evită capcana pasiunii, aminteşte-ţi de ţelul tău şi porneşte mai departe.”

Următoarea etapă a călătoriei îl conduce pe yoghin în încântătoarea vale a Kashmirului, unde întreaga descriere ne sugerează o stare de reverie în care apar multe elemente fantastice, stare care se manifestă de multe ori la yoghinii începători în practica meditaţiei, care alunecă în astfel de stări de reverie extrem de plăcute. Această stare idilică, foarte plăcută, a minţii, este primul obstacol major pe calea către Shambala, deoarece ea dă naştere unui puternic ataşament pe care yoghinul trebuie să-l depăşească amintindu-şi de ţelul pe care îl urmăreşte. În special fanteziile erotice (simbolizate de femeile încântătoare)

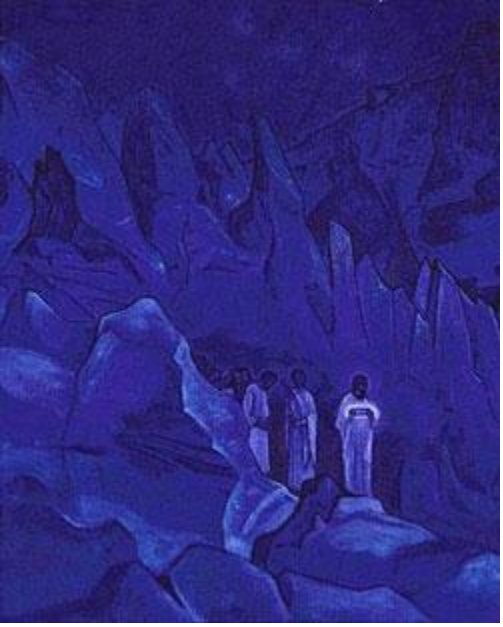

sunt foarte tentante la acest nivel, şi, deşi ele pot fi profund benefice pentru fiinţa umană, locul lor nu este în acele meditaţii!

„Călătoria va deveni după aceea mai dificilă. Va trebui să urmezi cărări înguste printr-un labirint de munţi înfricoşători. Multe dintre aceste cărări duc în văi de unde călătorul nu se mai poate întoarce. Dacă alegi una dintre aceste cărări greşite vei fi, fără speranţă, pierdut. Dar dacă vei fi îndrăzneţ şi îţi vei consacra toate eforturile pentru binele tuturor fiinţelor umane, vei reuşi să răzbeşti prin munţi şi vei ajunge într-o regiune locuită de tribul Paksik, tribul călăreţilor care poartă turbane albe şi tunici umplute cu bumbac. Deşi au pieptul larg şi o privire ameninţătoare, ei sunt destul de prietenoşi şi nu îţi vor face niciun rău.

Lasă-i în urmă pe aceşti călăreţi şi îndreaptă-te către nord, traversând câmpiile. După mai multe zile de călătorie, vei intra într-o pădure deasă cu copaci atât de înalţi încât ajung până la nori. Din acest motiv, tot ceea ce se află sub ei este cufundat într-un întuneric apăsător. Deşi nu vei avea niciun fel de lumină care să te ajute să vezi drumul, va trebui să-ţi găseşti calea prin pădure. De partea cealaltă a acestui pasaj întunecat şi sumbru vei da peste un râu sălbatic şi înspumat care este râul Sita.”
În cele mai multe ghiduri de călătorie spre Shambala, râul Sita (identificat de unii cercetători ca fiind râul Tarim din Asia Centrală) este ultimul reper identificabil pe hărţile geografice cunoscute.

Părăsind Kashmirul, yoghinul intră într-un labirint ameţitor şi înspăimântător de munţi unde nenumărate cărări înşelătoare îl pot devia definitiv de la drumul său. Aceşti munţi simbolizează domeniul deocamdată nefamiliar şi derutant al subconştientului propriu, unde există riscul ca yoghinul începător să se rătăcească , să devieze de pe calea spirituală urmând falşi maeştri sau false căi spirituale, sau în anumite conjuncturi chiar să aibă probleme psihice sau mentale care uneori pot fi ireversibile. În acest stadiu al evoluţiei sale, yoghinul trebuie să caute cu stăruinţă şi credinţă înlăuntrul său, devenind receptiv faţă de ghidarea tainică a propriei sale voci interioare, aşa cum sugerează foarte expresiv călătoria prin pădurea cea întunecată unde yoghinul, deşi nu are nicio sursă de lumină exterioară, trebuie să-şi găsească în el însuşi resursele şi o anumită formă de cunoaştere directă, experimentală, care îi va permite să traverseze tenebrele nivelurilor profunde ale „pădurii” subconştientului.

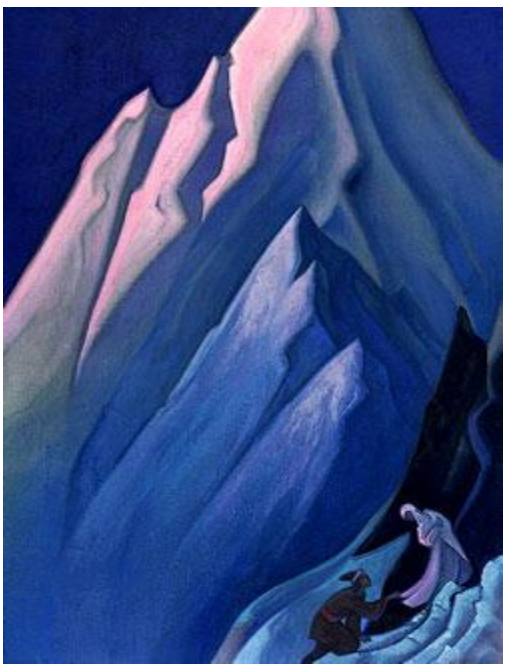

Shambala este reală (XI)

Mesagerul purtător al cunoaşterii (II)

de Monica Dascălu

Citiţi aici ultima parte a acestui articol:
Shambala este reală (X)

Drumul către Shambala este jalonat de obstacole

dificile. Pentru yoghinul tantric, osmoza dintre lumea interioară şi lumea exterioară face ca tot ceea ce se manifestă în exterior să aibă un corespondent interior. Astfel, pentru cei iniţiaţi ghidurile de călătorie către Shambala se traduc în termenii evoluţiei spirituale lăuntrice şi obstacolele interioare ridicate de ego sunt mult mai dificile şi mai periculoase decât orice obstacol exterior. Ghidul de călătorie spre Shambala a cărui prezentare am început-o în articolul anterior ne învaţă cum să abordăm aceste obstacole pentru a reuşi să le depăşim cu succes.

„De partea cealaltă a acestui pasaj întunecat şi sumbru vei da peste un râu sălbatic şi înspumat care este râul Sita. Apele sale tumultoase fac un zgomot asemenea vuietului vântului turbat care bate atunci când se sfârşeşte lumea. Orice lucru stropit de această apă se preschimbă imediat în piatră.
Fereşte-te. Apucă o creangă de copac, trage-o cu grijă înapoi precum coarda unui arc şi ea te va arunca prin aer, astfel încât vei zbura precum o pasăre peste râu.”

După ce a traversat „pădurea” subconştientului, yoghinul ajunge la râul Sita, periculos deoarece este turbulent şi foarte rece. Precum privirea Meduzei din mitologia grecească, apa râului Sita transformă tot ceea ce atinge în stană de piatră. Această metaforă exprimă cea mai completă formă de înlănţuire posibilă, căci ea este consecinţa „fixării” minţii într-o anumită imagine despre ea însăşi.

Această înlănţuire vine din dorinţa eronată a egoului de a obţine un fel de nemurire a unei forme materiale, ceea ce este pe de o parte imposibil, pe de altă parte chiar moartea spiritului. Prin urmare obstacolul constituit de râul Sita simbolizează esenţa tuturor forţelor inconştientului care se opun eliberării spirituale; turbulenţa râului ilustrează plastic natura grosieră şi impură a energiei teribile pe care aceste forţe o posedă. Yoghinul reuşeşte să depăşească această barieră dificilă cu ajutorul ramurii unui copac care îl poate face să zboare fără să fie atins de nicio picătură ucigătoare. Copacii simbolizează, printre altele, sursa vitalităţii interioare în care yoghinul găseşte resursele necesare pentru a învinge forţele ucigătoare şi înlănţuitoare pe care le descoperă în el însuşi.

„Pe celălalt mal vei descoperi cu încântare un parc liniştit unde elefanţii se joacă pe sub arcade de vegetaţie sălbatică, verde strălucitoare precum gâtul păunului. Crengi de santal, umezite cu picături de rouă se arcuiesc deasupra precum nişte cobre, alcătuind bolţi de umbră răcoroasă. Fructe delicioase, de culoare galben-aurie, atârnă în copaci, aşteptând să fie culese şi mâncate. Căprioarele au lăsat lapte pentru puii lor în forma unor farfurioare, ca şi cum zeii înşişi ţi-ar oferi să bei. Opreşte-te acolo şi odihneşte-te un pic.”

Ca urmare a zborului său peste acest obstacol (zbor care reprezintă de fapt un salt în transcendenţă), yoghinul trece deodată într-o binecuvântată stare de pace lăuntrică şi armonie, simbolizată de parcul liniştit de pe celălalt mal al râului. Tot ce are el nevoie se manifestă spontan, aparent fără efort: laptele căprioarelor, fructele hrănitoare, umbra răcoroasă, toate vin în întâmpinarea nevoilor yoghinului. Astfel de stări de aparentă

realizare spirituală survin pe calea spirituală de câte ori este depăşită o încercare dificilă. Dar ele nu durează prea mult: după parcul cel liniştit urmează o pădure teribilă.

„Odihneşte-te, pentru că vor urma apoi multe zile obositoare de călătorie printr-o pădure întunecată şi înfricoşătoare. Turme de animale ucigaşe cu ochii ca nişte scântei de foc şi coame ţepoase de blană încâlcită mânjită cu sânge cutreieră desişul pădurii, îndopate cu grăsimea şi sângele victimelor lor. Peste tot în jur, pe măsură ce vei înainta, le vei auzi mârâind ameninţător şi rupând oase cu un zgomot oribil asemănător topoarelor cu care ciopârţesc lemnul. Bucăţile de carne şi de oase, calde încă, ale victimelor recente, sunt presărate de-a lungul potecii. Din desişul întunecat din ambele părţi, ochi demoniaci, roşii ca arama, te vor spiona când treci. În timpul zilei vor apărea vrăjitoare în formă umană, iar noaptea ele vor lua forma unor lei sau tigri. Precum nişte mesageri ai Stăpânului Morţii, hoarde de călători nocturni fantomatici care se hrănesc cu carne vor încerca să se hrănească cu carnea ta. Îndreptând asupra tuturor acestor monştri înfricoşători o stare de compasiune profundă şi inepuizabilă, le poţi supune furia de a ucide şi poţi trece în siguranţă prin pădure.”

Călătoria pare a consta mai mult dintr-un şir demoralizant de obstacole: tocmai atunci când crezi că ai atins o stare de linişte permanentă, se revarsă din profunzimile subconştientului valuri de haos interior, deseori mai cutremurătoare decât orice ai experimentat anterior. Lucrurile se petrec aşa tocmai pentru că aceste stări iluminatorii de armonie sunt însoţite de o clarificare la nivelul conştiinţei, care la rândul ei revelează conţinutul reprimat al subconştientului pe niveluri din ce în ce mai profunde, până atunci ascunse, care în continuare vor trebui armonizate. Manifestarea acestor obstacole indică, dintr-un punct de vedere, chiar progresul pe calea spirituală.

Creaturile înspăimântătoare din pădurea de dincolo de parc simbolizează conţinutul „feroce” al subconştientului pe care Rinpungpa trebuie să-l înfrunte acum. Impulsurile destructive ale mâniei reprimate, poftei şi invidiei se ridică sub forma unor animale ucigaşe, demoni şi alţi „mâncători de carne”. Măcelul care are loc în pădure reprezintă carnagiul interior provocat de aceste impulsuri războinice – conflictele interioare îl vlăguiesc pe yoghin şi deseori îl fac să piardă nivelul de conştiinţă atins anterior. Vrăjitoarele care se manifestă ziua în formă umană, iar noaptea în forma unor lei sau tigri ne indică natura iluzorie şi schimbătoare a forţelor subconştiente. A căuta să îndepărtăm aceste forţe sau a lupta împotriva lor cu agresivitate duce cel mult la reprimarea lor, ceea ce în final le va face să aibă o şi mai mare putere asupra noastră. Aşa încât Rinpungpa recunoaşte şi acceptă forţele cu care se confruntă ca fiind propriile sale impulsuri şi nu manifestarea unor duşmani exteriori.
Nemaifiind întărâtate prin suprimare, dar nici ascunse în cotloane de unde să macine, ele îşi pierd caracterul feroce şi încetează să-şi mai dezlănţuie răzbunarea asupra lui. Privind cu compasiune către fiinţele care îl ameninţă, yoghinul face să dispară ura lor şi dorinţa de a ucide.

„După aceea vei ajunge la o imensă întindere de apă, care pare la fel de vastă şi fără sfârşit precum cerul. Şansa datorată acumulării de merite va face ca o barcă să te aştepte pe ţărm pentru a te purta peste această întindere de apă.
Tot virtutea datorată faptelor tale anterioare va face ca un vânt plăcut să se stârnească şi, dacă manevrezi barca cu atenţie, acest vânt te va purta pe ţărmul îndepărtat, unde doreşti să ajungi.”

Ieşind din pădure, yoghinul ajunge la o apă imensă care pare a nu avea sfârşit.
Nemaifiind acum încorsetat de teama de impulsurile sălbatice care vin din interiorul lui, Rinpungpa experimentează deodată vastitatea subconştientului şi în primul moment este copleşit de ea. Ajutorul vine acum ca o consecinţă a faptelor sale bune şi virtuoase din trecut, sub forma bărcii şi a brizei care îl poartă peste ape.
Conform unei metafore budiste, imaginea unei bărci şi a vântului care o împinge simbolizează corpul şi forţa KARMA-ei. Folosindu-le pe acestea două cu pricepere şi înţelepciune, călătorul poate traversa oceanul iluziei – vastele şi înşelătoarele domenii ale subconştientului care îl separă deocamdată pe Rinpungpa de starea de conştiinţă pură a supramentalului.

„De acolo trebuie să mergi spre nord, străbătând un deşert dezolant lipsit de apă care se va întinde înaintea ta precum cărările dezolante ale suferinţei care străbate această lume a iluziei.
Reflectată orbitor de nisip, căldura neostenită a soarelui te va prăji precum focul unui furnal care topeşte argintul şi îl transformă în picături de lichid.
Dacă vei încerca să te răcoreşti făcându-ţi vânt cu evantaie din frunze uscate, nu vei reuşi

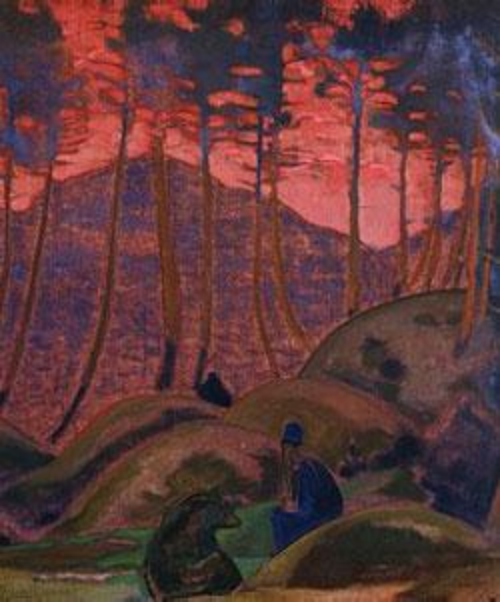

decât să-ţi arzi pielea cu aer fierbinte. Şuieratul tânguitor al vântului care suflă prin iarba uscată te va face să oftezi de tristeţe şi de disperare.
Aminteşte-ţi cunoştinţele mistice pe care le ai şi foloseşte-le. Freacă-ţi gâtlejul (amigdalele) pentru ca un nectar răcoros să picure din luna secretă din interiorul fiinţei tale. Dacă ştii cum să savurezi acest lichid calmant, setea şi foamea vor dispărea, ca de altfel şi vârsta înaintată sau moartea."

Străbaterea deşertului, care urmează apoi, simbolizează un stadiu comun tuturor căutărilor mistice: sentimentul aproape de nesuportat de „sete" spirituală şi dezolare care apare atunci când căutătorul spiritual trebuie să abandoneze anumite idei şi sentimente inspiratoare care, deşi l-au susţinut până acum, nu îi mai sunt folositoare şi trebuie abandonate înainte de a deveni piedici pe calea spirituală. Iluziile liniştitoare nu îi mai oferă de acum protecţie exterioară yoghinului, de aceea el trebuie să caute în interiorul său resurse necesare pentru a rezista acestei etape dureroase.

Centrul secret al lunii se referă fără îndoială la centru secret de forţă, SOMA CHAKRA, cel care este izvorul lui SOMA, nectarul nemuririi, iar procedeul prin care yoghinul face să se declanşeze în fiinţa lui curgerea lui SOMA este probabil o referire la celebra KECHARI MUDRA din HATHA şi TANTRA YOGA.

„După deşert, la capătul căruia vei ajunge după multe zile şi nopţi de mers, va trebui să treci peste un lanţ de munţi foarte înalţi. Pe măsură ce vei urca, un vânt năprasnic va arunca asupra ta nisip aspru, bucăţi de frunze şi crengi care îţi vor lovi faţa, zgâriindu-ţi pielea şi provocându-ţi dureri foarte mari.
Din nou va trebui să îţi foloseşti cunoaşterea pentru a prepara un unguent secret care îţi va proteja pielea împotriva vântului. Acest medicament este foarte puternic şi de asemenea îţi va purifica viziunea şi îţi va face ochii mai strălucitori."

În acest punct al călătoriei însă, forţele subconştiente care se opun călătoriei interioare către Sinele Suprem izbucnesc din nou, sub forma unui munte înalt şi a vântului care aruncă în faţa yoghinului nisip, frunze uscate şi crengi – teribila rezistenţă a legăturilor care se opun progresului spiritual prin menţinerea unei anumite imagini a egoului despre el însuşi. Pentru a face faţă acestui atac sălbatic al „vântului" care îi aruncă în faţă resturi ale imaginii sale despre el însuşi şi despre lume, yoghinul trebuie să îşi facă un unguent protector care în acelaşi timp îi va clarifica şi vederea spirituală: ca şi înainte, confruntarea cu un anumit nivel al subconştientului ne poate duce la aprofundarea viziunii spirituale, la o stare de conştiinţă mai pură şi mai profundă. Şi din nou, stimulându-ne să ne dezvoltăm forţa lăuntrică pentru a le putea depăşi, obstacolele pot juca un rol pozitiv în călătoria noastră interioară către Shambala. Abordate corect şi depăşite cu succes, obstacolele pe calea spirituală pot fi alchimizate în oportunităţi care ne ajută să ne trezim aspecte din ce în ce mai profunde ale sufletului şi mentalului.

„După munţi, drumul va coborî către înspăimântătoarea Pădure de Aramă, unde îşi au

vizuina nişte şerpi gigantici cu maxilarele mari cât o casă. Ei au ochii roşii de cupru şi trupuri mari şi negre care de la distanţă arată ca nişte munţi. Şase luni pe an, aceşti şerpi dorm, dar apoi se trezesc pentru a ucide doar ca să se hrănească. Respiraţia lor este ca un abur otrăvitor care împroaşcă la o distanţă de un kilometru un suflu care transformă în praf tot ce-i stă în cale. Dar dacă vei pregăti antidotul potrivit, acesta îţi va reface corpul şi te va ajuta să treci prin respiraţia otrăvitoare a şerpilor fără să fi rănit.
Vei ajunge apoi la un munte înalt cu trei piscuri ascuţite. Pantele sale sunt acoperite de pietre cu muchii ascuţite, astfel încât nimeni nu îl poate străbate având încălţări obişnuite. Folosindu-ţi încă o dată cunoştinţele secrete, îţi poţi face tălpile picioarelor dure şi rezistente precum o placă metalică şi astfel poţi reuşi să traversezi acest obstacol dureros."

Acelaşi proces este ilustrat şi în cazul următoarelor două obstacole care apar: primul, răsuflarea otrăvitoare a şerpilor gigantici, simbolizează forţele destructive ale egoului care îl fac să creadă pe aspirantul spiritual că evoluţia spirituală prin transcenderea egoului îi va distruge însăşi existenţa.

Cunoscând faptul că evoluţia şi cunoaşterea spirituală îi vor distruge doar iluziile despre el însuşi, şi nu natura sa reală, Rinpungpa are antidotul necesar pentru depăşirea acestui obstacol. Această cunoaştere spirituală îi dă curajul necesar să treacă prin procesul morţii egoului şi renaşterii spirituale, care îl va elibera de identificarea cu egoul.

Şi din nou, următorul obstacol, muntele acoperit de pietre ascuţite şi tăioase, ne arată cum renunţarea la anumite iluzii duce mai întâi la conştientizarea, dureroasă şi neplăcută, a unor aspecte şi mai profund reprimate ale conştiinţei superficiale. Şi aici, cunoaşterea secretă pe care Rinpungpa o utilizează pentru a-şi proteja tălpile picioarelor simbolizează o înţelegere mai profundă care îi permite să privească în faţă aceste părţi ascunse ale egoului său, fără a fi copleşit de reacţii precum dezgustul şi ruşinea, simbolizate de pietrele ascuţite.

„Câţiva kilometrii spre nord se află un alt pisc, care se numeşte Muntele de Tămâie. Pajiştile sale verzi şi frunzişul vegetaţiei bogate îi dau acestui munte aparenţa unei grămezi de smaralde strălucitoare. Ierburi de leac şi copaci parfumaţi cresc pe pantele sale dulci, umplând aerul cu o mireasmă încântătoare. Numeroşi înţelepţi şi yoghini înzestraţi cu puteri oculte trăiesc pe acest munte în peşteri de pietre preţioase. Drepţi, nemişcaţi, cufundaţi permanent în meditaţie ei privesc drept înainte, iar ochii lor profunzi şi albaştri nu clipesc niciodată.
Pielea lor este aurie şi un zâmbet uşor le arcuieşte buzele. Când îi vezi, prosterneză-te în faţa lor în semn de omagiu şi oferă-le ofrande de flori. Apoi cere-le ajutorul şi sfatul pentru a ajunge în Shambala. Deoarece ei sunt capabili să îndeplinească tot ceea ce îşi doresc, ei te pot proteja de pericolele călătoriei şi te pot ajuta să depăşeşti toate obstacolele pe care le vei întâmpina."

După eforturile considerabile pe care le-a făcut pentru a învinge toate aceste obstacole, yoghinul ajunge în cele din urmă la un nou popas liniştit şi odihnitor: minunatul Munte de Tămâie, locuit de sfinţi şi înţelepţi. Yoghinii care meditează acolo, într-o atmosferă de sublimă sanctitate, simbolizează un nivel foarte profund şi pur al conştiinţei individuale.

De fapt, acest nivel reflectă chiar lumina naturii ultime a yoghinului, Sinele Suprem Atman, care însă nu este, deocamdată, experimentă direct. La acest stadiu al evoluţiei sale, el poate percepe doar „reflectarea" acestui adevăr ultim şi îl poate intui privindu-i pe înţelepţii Muntelui de Tămâie. Prosternarea în faţa înţelepţilor simbolizează supunerea capriciilor şi dorinţelor inferioare ale egoului în faţa aspectelor superioare ale fiinţei. În acest fel, yoghinul are din ce în ce mai mult acces la înţelepciunea supramentalului, care îi şi dă puterea de a-şi continua călătoria iniţiatică.

Shambala este reală (XII)

Mesagerul purtător al cunoaşterii (III)

de Monica Dascălu

Citiţi aici ultima parte a acestui articol:
Shambala este reală (XI)

Drumul către Shambala este jalonat de obstacole dificile. Pentru yoghinul tantric, osmoza dintre lumea interioară şi lumea exterioară face ca tot ceea ce se manifestă în exterior să aibă un corespondent interior. Astfel, pentru cei iniţiaţi ghidurile de călătorie către Shambala se traduc în termenii evoluţiei spirituale lăuntrice şi obstacolele interioare ridicate de ego sunt mult mai dificile şi mai periculoase decât orice obstacol exterior. Ghidul de călătorie spre Shambala – „Mesagerul purtător al cunoaşterii", scris în secolul al XVI-lea de prinţul tibetan Rinpungpa – a cărui prezentare o vom încheia în acest articol, ne învaţă cum să abordăm aceste obstacole pentru a reuşi să le depăşim cu succes. După o dificilă călătorie marcată de reluarea „în spirală" a anumitor tipuri de încercări spirituale, manifestate la un nivel din ce în ce mai profund, yoghinul a ajuns la Muntele de Tămâie şi a oferit ofrande marilor sfinţi şi yoghini care simbolizează însuşi Sinele Suprem. Binecuvântarea acestor fiinţe desăvârşite îl va ajuta să-şi continue cu succes călătoria spre Shambala.

„Înaintea ta se află acum o lungă călătorie printr-o regiune periculoasă în care deseori izbucnesc furtuni de praf roşu, care explodează în atmosferă ca nişte ofrande de foc. Fulgere şi tunete vor lovi peste tot în jurul tău, bombardând pământul cu duşuri mortale de grindină cu diamante. În orice moment pot să apară stoluri de vulturi scoţând ţipete stridente, având ghearele scoase pentru a te sfâşia în bucăţi. Demoni cu ochii roşii care întrupează temeri fără de nume stau la pândă peste tot în jur, aşteptând să se hrănească cu carnea ta. Dar puterea învăţăturilor primite de la înţelepţii din Muntele de Tămâie te va proteja împotriva acestor ameninţări şi îţi va permite să urmezi calea care duce către nord, spre Shambala."

Cu ajutorul înţelepţilor, yoghinul este capabil să supravieţuiască pericolelor care îl asaltează: furtunile înspăimântătoare şi atacurile mortale ale vulturilor şi demonilor. Renunţând la ego şi implicit la liniştitorul (dar falsul) simţ al identităţii pe care acesta îl generează, Rinpungpa experimentează groaza terifiantă a anihilării instantanee. În orice moment, simte el, cu uşurinţa unui vultur care se prăvăleşte din cer, ar putea înceta să existe. Anxietăţi imprecise, dar copleşitoare, care pândesc în adâncurile subconştientului, apar acum sub chipul unor demoni cu ochii roşii şi al altor fiinţe care întrupează temeri fără de nume. Numai şi numai conştientizarea naturii sale reale, a Spiritului Suprem Nemuritor (ATMAN), realizată măcar parţial, îi poate conferi yoghinului sentimentul unităţii sale interioare indestructibile, atât de necesar pentru a merge înainte fără a se lăsa pradă terorii şi a fi dezintegrat de nebunie.

„După multe zile chinuitoare de călătorie vei ajunge într-o ţară frumoasă, bogată în aur şi pietre preţioase – ţara fiinţelor fabuloase care nu sunt nici oameni, nici zei. Pretutindeni în această ţară vei vedea bazine încântătoare făcute din nestemate, în care clipoceşte o apă proaspătă şi limpede. Vei vedea, de asemenea, case construite din pietre preţioase, înconjurate de ziduri de cristal strălucitor; în grădinile lor vei descoperi copaci care îndeplinesc toate dorinţele, care pot face să obţii tot ceea ce îţi doreşti. Fecioarele extraordinare care locuiesc în acest tărâm sunt permanent fericite şi cântă melodii suave tot timpul, au chipuri încântătoare precum chipul lunii, sunt frumoase precum florile de lotus, iar ochii lor sunt ca florile albastre. Eşarfe diafane decorate cu perle le învăluie trupurile de aur. Mâinile şi picioarele lor graţioase sunt acoperite de bijuterii şi se mişcă precum ramurile copacilor legănate de o briză uşoară. De cum te vor zări, aceste fecioare vor simţi o pasiune năvalnică pentru tine şi se vor apropia de tine, înconjurându-te, precum albinele excitate de pofta pentru miere. Zâmbindu-ţi galeş, aruncându-ţi priviri seducătoare cu coada ochiului, te vor face să simţi instantaneu că sufletele voastre se topesc într-unul singur; te vor îmbrăţişa apoi şi îşi vor petrece mâinile şi picioarele lor graţioase în jurul tău, precum mlădiţele tinere care se caţără pe copaci. De ce să nu savurezi încântarea fuziunii amoroase cu aceste fecioare care au atins starea de puritate şi putere spirituală ale DAKINI-urilor iluminate? Gustă mierea sânilor lor, împinşi către tine precum nişte flori care îţi oferă nectarul.

Dacă vei face aceasta, vei simţi un val uriaş de bucurie şi beatitudine ridicându-se din adâncurile fiinţei tale şi purtându-te dincolo de orice senzaţie fizică. Căldura focului interior, asemenea acelui foc care arde la graniţa de sud a universului, se va ridica prin corpul tău, arzând pentru totdeauna hăţişul gândurilor şi limitările mentalului. Când va ajunge în creştetul capului, în lotusul cu o mie de petale (SAHASRARA), acest foc va face să se dizolve MANTRA mistică secretă în picături lichide de culoarea lunii topite. Un şuvoi de nectar argintiu se va revărsa în jos eliminând toate blocajele energetice şi

făcând să ţi se deschidă complet centrii de forţă (CHAKRA). Răspândindu-se prin miile de canale subtile (NADI-uri) care iradiază din centrii de forţă, acest nectar îţi va purifica întregul corp, alchimizându-l în indestructibilul corp de diamant al beatitudinii. Nu există niciun alt procedeu spiritual care să te poată conduce rapid la această realizare spirituală. Odată ce ai obţinut acest corp miraculos, poţi fi sigur că vei reuşi să ajungi în tărâmul cel pur al Shambalei. Traversează acum cu încântare minunatele ţări care se întind în faţa ta. Drumul tău trece prin oraşele idilice care arată frânturi de rai coborâte aici pe Pământ. Vei trece pe lângă munţii sclipind în soare datorită nenumăratelor pietre preţioase care îi acoperă, vei traversa râuri strălucind precum o revărsare de perle. Vei înainta cu uşurinţă şi o minunată bucurie îţi va înălţa sufletul."

După mai multe zile de călătorie, mereu hărţuit de obstacole şi dificultăţi, yoghinul ajunge într-un tărâm paradisiac, locuit de fiinţe fabuloase. Apa cea limpede şi clară, nestematele scânteietoare care abundă aici reflectă puritatea nivelurilor profunde ale conştiinţei şi preţioasele stări elevate care îi devin accesibile yoghinului care a atins acest nivel. După ce a transcens frica de a-şi pierde identitatea (de fapt ego-ul), Rinpungpa descoperă în adâncul subconştientului său un adevărat paradis. Deoarece şi-a depăşit tendinţele de posesiune şi acumulare ale ego-ului, el se poate bucura de obiectele dorinţelor sale elevate fără a risca să devină ataşat de ele: practic, a descoperit în el însuşi copacul care îndeplineşte toate dorinţele. Din acest motiv, el poate acum să savureze cu încântare fuziunea amoroasă transfiguratoare, în care energia sexuală este controlată prin realizarea perfectă a continenţei sexuale, cu minunatele fecioare ale acestei lumi fabuloase. Reamintindu-ne începutul acestei călătorii, să remarcăm că, în Caşmir, yoghinul a fost sfătuit să evite orice interacţiune cu femeile seducătoare de acolo. Dar aceste fecioare de aici au atins starea de puritate a DAKINI-urilor iluminate şi, în loc să genereze ataşamente, fuziunea amoroasă cu o astfel de fiinţă trezeşte în yoghin o puternică şi arzătoare aspiraţie de a atinge iluminarea spirituală. În plus, prin transformarea lăuntrică survenită de-a lungul călătoriei, yoghinul este acum capabil să-şi controleze perfect energia sexuală şi să o folosească cu măiestrie ca pe o trambulină către stări din ce în ce mai elevate de conştiinţă. Textul descrie foarte clar efectele miraculoase care apar în urma fuziunii amoroase transfiguratoare şi perfect controlate cu fecioarele asemănătoare DAKINI-urilor: purificarea, energizarea şi deschiderea centrilor secreţi de forţă (CHAKRA), trezirea energiei KUNDALINI, revărsarea nectarului beatific al nemuririi (AMRITA), energizarea tuturor canalelor subtile (NADI-uri) ale învelişurilor energetice ale fiinţei umane, transformarea chiar a corpului fizic în misticul corp de diamant. Acelaşi pasaj poate fi interpretat şi ca o referire la practicile esoterice tibetane de generare a căldurii interioare (TUMO) prin intermediul unor procedee speciale de vizualizare. Practicile yoghine asociate MANTRA-ei secrete includ vizualizarea unui foc care izbucneşte la baza coloanei vertebrale, se ridică apoi în creştetul capului şi dizolvă însăşi MANTRA, făcând în final să se reverse valuri de nectar în întregul corp fizic, precum şi în corpurile subtile. Unele texte tibetane recomandă chiar, pentru a produce căldura interioară, vizualizarea unor fuziuni amoroase asemănătoare celor experimentate de Rinpungpa în această etapă a călătoriei sale. Din punct de vedere al eficienţei practice, desigur că fuziunea amoroasă propriu-zisă, atunci când ea este însoţită de transfigurare şi

continenţă, este mult mai puternică decât vizualizarea unui act amoros. În plus, transfigurarea fiinţei iubite într-o fiinţă spirituală elevată (chiar sub chipul unei divinităţi, feminine sau masculine, cum ar fi o Mare Putere Cosmică sau o DAKINI – pentru a transfigura o femeie – sau o anumită ipostază a lui SHIVA sau un mare yoghin – pentru a transfigura un bărbat) are o valoare cu totul magică, prin aceasta yoghinul (sau yoghina) având acces la realităţi spirituale de ordin superior.

Atunci când energia sexuală sublimată ajunge în creştetul capului, în centrul suprem al fiinţei umane, SAHASRARA, silaba sacră vizualizată în creştetul capului, ce simbolizează aspiraţia către starea de iluminare, este „topită", dizolvată şi răspândită în întregul corp. Aceasta face să se trezească în sufletul yoghinului o fundamentală aspiraţie de a atinge starea de iluminare spirituală cu o atât de mare putere, încât ea îi umple complet mintea şi inima, îndepărtând, în acelaşi timp, orice alte scopuri sau dorinţe. Focalizându-şi total atenţia şi energia lăuntrică asupra atingerii stării de eliberare spirituală, yoghinul se simte complet transformat chiar la nivel fizic, înzestrat fiind acum cu un nou corp, indestructibil, capabil să susţină efortul necesar pentru a ajunge în Shambala. Numai prin atingerea nivelului de puritate simbolizat de corpul de diamant al beatitudinii va putea Rinpungpa să pătrundă în domeniul supramentalului. Curăţat de toate mizeriile, ego-ul său s-a transformat într-o fereastră transparentă prin care el poate percepe lumea şi propria sa fiinţă într-un mod mult mai corect decât înainte. Această percepţie transformată asupra lumii este simbolizată de minunatele tărâmuri pe care yoghinul le străbate în continuare.
Totul apare acum în lumina naturii sale adevărate şi divine, exact ca şi cum frânturi de paradis ar fi coborât aici pe Pământ.

„Şi astfel, vei ajunge într-un sfârşit la ultimul mare obstacol al călătoriei – un perete ameţitor de munţi acoperiţi de zăpadă peste care nici vulturii nu pot zbura. Împungând cerul cu vârfurile lor ascuţite, aceşti munţi se ridică precum nişte demoni enormi care vor să-ţi ucidă orice speranţă că ai putea să te laşi amăgit: aminteşte-ţi de atotputerea plină de compasiune a conştiinţei iluminate şi îndepărtează cu fermitate orice urmă de îndoială din mintea şi din inima ta.
Evocă lumina clară a conştiinţei iluminate pentru a-ţi depăşi ultimele temeri şi iluzii şi iată, ele se vor evapora precum mirajele amăgitoare ale întunericului care dispar la apariţia strălucitoare a zorilor. Atunci, în sunetul cristalin al clopoţeilor de aur de la gleznelor lor, Cei Nobili te vor ridica pe umerii lor, în carul triumfal al Zeilor, şi te vor purta dincolo de zidul munţilor de zăpadă. Prin puterea lor miraculoasă vei zbura în tăriile cerurilor, făcându-i şi pe vulturi să se ruşineze."

Marele zid al munţilor de zăpadă, care apare în toate Ghidurile de călătorie pentru Shambala, din tradiţia tibetană, reprezintă, de fapt, bariera lăuntrică ridicată chiar de nivelurile profunde ale conştiinţei în scopul de a evita interferenţa impurităţilor din subconştient. Ca şi înspăimântătoarele divinităţi gardiene (de exemplu, aşa-numiţii păzitori ai pragurilor), piscurile iau forma ameninţătoare a unor demoni care par să blocheze drumul, spulberând orice speranţă de a mai ajunge în Shambala. Vederea lor

scoate la lumină ultima dintre fricile yoghinului: teama că nu va fi capabil să îşi transceandă limitările minţii. Cum poate el spera să ajungă acolo unde nici vulturii nu se pot înălţa? Aşa cum se subliniază foarte clar în text, yoghinul trebuie să înţeleagă faptul că această frică nu este decât un obstacol iluzoriu. Şi atunci când acesta se va dizolva precum fantomele nopţii în lumina plină de promisiuni a zorilor, cele mai profunde resurse ale fiinţei sale (cele mai profunde niveluri ale conştiinţei) vor ieşi la suprafaţa conştiinţei sale sub chipul şi forma Celor Nobili – BODDHISATTVA-şi şi DAKINI-uri – ce îl vor purta peste munţii de zăpadă în misticul regat al transcendenţei.

„Iar după ce vei fi traversat munţii mai este o ultimă pădure plină de şerpi şi animale sălbatice pe care trebuie să o străbaţi. Va trebui să manifeşti prietenie şi compasiune pentru orice creatură pe care o întâlneşti în cale şi astfel nu vei avea nicio problemă cu ele. Şi chiar de te vei simţi extenuat şi bolnav datorită tuturor dificultăţilor călătoriei, continuă să aspiri cu fermitate către ţelul tău nobil de a ajunge în Shambala şi continuă să îţi consacri toate eforturile pentru ajutorarea tuturor fiinţelor din Univers.”

Uşurinţa suverană cu care yoghinul călătoreşte pe deasupra acestui ultim obstacol în carul regal al zeilor (comparativ cu eforturile şi strădania şi dificultăţile menţionate la toate încercările anterioare) indică faptul că el a atins acum nivelul suprem al non-efortului menţionat în tratatele yoghine. Aceasta implică şi faptul că yoghinul nu va mai trebui de acum înainte să lupte împotriva lui însuşi, căci el a trecut dincolo de conflictele subconştientului şi a atins starea de unitate armonioasă şi durabilă cu nivelurile profunde ale fiinţei sale. Nimic, nici măcar şerpii şi fiarele sălbatice care mişună în următoarea pădure nu pot afecta progresul său interior constant; compasiunea şi prietenia care radiază acum din el îndepărtează spontan ostilitatea oricărei fiinţe. Drumul merge de acum limpede şi direct până în marile oraşe sacre ale Shambalei.

„Şi atunci, într-un sfârşit, vei vedea oraşele Shambalei strălucind printre lanţuri muntoase ca şi stelele pe undele Oceanului de Lapte, ca nişte flori de lumină la vederea cărora ignoranţa va dispărea pentru totdeauna din mintea ta. Şi atunci vei fi cu adevărat fericit şi împrospătat şi, dintr-o dată, îţi vei reveni complet după toate eforturile şi dificultăţile călătoriei. Acum poţi să te odihneşti, să mănânci şi să bei şi să savurezi roadele tuturor eforturilor tale…”

Şi astfel ajunge yoghinul la sfârşitul călătoriei sale iniţiatice: în lumea sacră a Shambalei, centrul spiritual suprem planetar, căruia îi corespunde, analogic, în microcosmosul fiinţei umane Sinele Suprem Nemuritor ATMAN. Dar este acesta oare sfârşitul călătoriei sale? Ne punem această întrebare pentru că, în realitate, calea spirituală care ne conduce la fuziunea extatică cu Dumnezeu Tatăl începe cu adevărat doar în momentul în care yoghinul şi-a revelat Sinele său Suprem. Cu siguranţă, sfârşitul călătoriei spirituale – căci dintotdeauna yoghinii au mers în Shambala pentru a primi anumite învăţături sacre. Mai degrabă, el reprezintă pentru un yoghin un nou început: eternul, miraculosul început al unicei, adevăratei şi minunatei călătorii către Dumnezeu Tatăl.

Shambala este reală (XIII)

Cum să comunici cu lumea şi Regele Shambalei

de Monica Dascălu

Citiţi articolul anterior: Shambala este reală (XII)

A fi într-o stare de comuniune spirituală cu Shambala înseamnă a ne pune la unison conştiinţa cu realitatea tainică a acestei lumi, a vibra la unison cu ea şi cu fiinţele extrem de pure şi de elevate care trăiesc acolo, pe un fond de maximă receptivitate elevată, neutralitate psihică şi, pe cât posibil, absenţă a gândurilor. Înseamnă să ne deschidem cât mai mult lăuntric, sufleteşte şi mental totodată, pentru a fi în acele clipe, asemenea înţelepţilor din Shambala. Atunci vom putea să ne „contaminăm" cu stările spirituale minunate de aspiraţie spirituală, bucurie, dragoste, lumină, iubire pentru Dumnezeu, dăruire, înţelepciune care sunt trăite mai mereu de fiinţele care trăiesc în Shambala.

Tărâmul cel tainic al înţelepţilor, Shambala, în calitatea sa de centru spiritual fundamental al planetei Pământ, a inspirat, de-a lungul istoriei planetare, atât toate şcolile spirituale autentice, cât şi pe marii eroi, marii conducători, creatorii de geniu, marii inventatori ai umanităţii. Inspiraţia, susţinerea şi ghidarea lumii Shambalei se manifestă însă cel mai adesea într-un mod nebănuit de fiinţele umane ignorante precum în cazul extrem de elocvent al inventatorilor care visează anumite lucruri care îi ajută apoi să ducă la capăt munca în care sunt angrenaţi (Mendeleev, de exemplu, a visat celebrul tabel periodic al elementelor chimice). Cu excepţia unor puţini iniţiaţi, majoritatea fiinţelor umane care beneficiază de ajutorul Shambalei nu au bănuit niciodată nici existenţa acestei lumi, nici influenţa majoră profund benefică, uneori chiar salutară, pe care ea a avut-o asupra lor. În ceea ce priveşte aspiranţii spirituali, fiinţele umane angrenate cu sinceritate, din tot sufletul pe o cale spirituală autentică, cu atât mai mult acestea sunt – desigur şi în funcţie de deschiderea lor lăuntrică – permanent ajutate, susţinute, ghidate, inspirate de către înţelepţii din Shambala. „Orice cale spirituală autentică trece prin Shambala", spunea un iniţiat tibetan citat de Nicholas Roerich.

Ca yoghini, noi putem nu numai să conştientizăm această legătură tainică ce ne leagă precum un sui-generis cordon ombilical cu lumea Shambalei, ci şi să o amplificăm şi să o aprofundăm, beneficiind astfel înmiit de ghidarea şi susţinerea Shambalei şi a Regelui ei. Antrenamentul spiritual în această direcţie necesită o mare perseverenţă şi dăruire şi, de asemenea, o cât mai mare autenticitate sau sinceritate a aspiraţiilor noastre spirituale. Putem percepe în starea de comuniune spirituală anumite imagini din lumea Shambalei sau chipurile unor înţelepţi sau chiar chipul Regelui Lumii, precum şi alte senzaţii (sunete,

mirosuri, atingeri, arome). Şi chiar mai important decât acestea, putem percepe telepatic anumite idei şi gânduri benefice, putem primi răspunsuri la anumite întrebări care ne frământă, putem fi inspiraţi să realizăm anumite acţiuni benefice sau ne pot fi exemplificate anumite stări spirituale model. Practic în starea de comuniune spirituală profundă are loc un foarte mare transfer de energie şi informaţii care se acumulează în aura noastră, chiar dacă noi nu le putem decodifica explicit mental.

A fi în stare de comuniune spirituală profundă cu un mare înţelept sau un model divin, cu o anumită formă de energie divină, cu un anumit aspect profund benefic al manifestării sau cu o anumită lume subtilă etc., necesită în primul rând intrarea în rezonanţă cu respectiva fiinţă, energie, aspect, plan, lume subtilă etc. Pentru a iniţia această stare de rezonanţă avem întotdeauna nevoie de o cheie tainică de punere în rezonanţă, cum ar fi o MANTRA sau o fotografie (dacă este vorba de un mare înţelept), o reprezentare simbolică etc. Pentru a intra în rezonanţă cu lumea Shambalei avem la dispoziţie o astfel de „cheie" extrem de eficientă, şi anume YANTRA Shambalei. Primul pas şi cel mai important este acela de a ne concentra profund, focalizându-ne cu atenţie privirea asupra acestei YANTRA, de preferinţă zilnic, la aceeaşi oră, un anumit interval de timp. Cu cât acesta este mai mare, cu cât antrenamentul nostru spiritual este mai perseverent, cu atât mai semnificative vor fi rezultatele. Practicând cu perseverenţă concentrarea asupra YANTRA-ei Shambalei, vom remarca obiectiv faptul că ea ne facilitează accesul la o nouă stare de conştiinţă, specifică acestei lumi, caracterizată, printre altele, de o pace profundă şi euforică, de înţelepciune, iubire, forţă spirituală. Atunci când simţim că această stare de comuniune spirituală este stabilă, putem iniţia un inefabil dialog tainic lăuntric, cerând, de exemplu, răspuns la anumite întrebări care ne preocupă, cerând exemplificarea unor stări spirituale sau solicitând susţinerea şi protecţia lumii Shambalei.

Reguli de aur pentru a aprofunda comuniunea şi comunicarea cu lumea Shambalei şi cu Regele său:

- dacă primiţi un răspuns clar, însoţit de o stare de certitudine lăuntrică, şi vi se sugerează să realizaţi un anumit efort spiritual (TAPAS) sau unele acţiuni profund benefice, respectaţi întotdeauna aceste indicaţii cu cât mai multă rigurozitate, consacrând întotdeauna fructe acelor acţiuni către Dumnezeu Tatăl, către o Mare Putere Cosmică sau chiar către Regele Shambalei;
- nu uitaţi niciodată să mulţumiţi pentru ajutorul primit;
- căutaţi întotdeauna să vă confirmaţi percepţiile; de exemplu, dacă vi se sugerează o anumită acţiune, urmăriţi să percepeţi detaşat efectele ei;
- dacă anumite lucruri percepute sunt mai greu de înţeles, vă nedumeresc sau vă contrariază, formulaţi din nou, dar în alt mod, dintr-o altă perspectivă, întrebarea, şi nu renunţaţi la ea;
- urmăriţi să vă preocupaţi în primul rând de aspecte legate de practica voastră spirituală, orientând întotdeauna întrebările mai ales în sensul creşterii spirituale, al modului în care

vă puteţi apropia mai mult de Dumnezeu etc.;
- întotdeauna răspunsurile cu adevărat inspirate de înţelepţii Shambalei şi de Regele Shambalei au o foarte mare încărcătură spirituală pe care o putem simţi în spatele cuvintelor – dacă aceasta nu există, dacă ele nu ne generează niciun fel de trăiri spirituale profund pozitive, atunci sigur că nu este vorba de o comunicare autentică;
- nu uitaţi că răspunsurile primite sunt cel mai adesea personale, deci nu căutaţi niciodată să impuneţi şi altora revelaţiile voastre;
- dacă doriţi cu adevărat să folosiţi ceea ce aţi perceput pentru a-i ajuta şi pe colegii voştri să se transforme spiritual, urmăriţi mai degrabă să îi contaminaţi cu starea voastră de aspiraţie şi entuziasm legată de comuniunea şi comunicarea cu lumea Shambalei.

Dacă aspiraţi să comunicaţi telepatic cu înţelepţii din Shambala şi cu Regele Lumii din Shambala, este bine să ţineţi cont de următoarele sfaturi practice:

- realizaţi întotdeauna consacrarea fructelor acestei comunicări spirituale către Dumnezeu Tatăl, către o Mare Putere Cosmică sau chiar direct Regelui Lumii;
- înainte de a începe dialogul propriu-zis, urmăriţi să intraţi în stare de comuniune profundă cu Shambala, realizând fie concentrarea pe YANTRA, fie o meditaţie de comuniune spirituală cu Shambala, timp de minim 15 minute;
- urmăriţi să vă stabiliţi într-o stare de pace profundă sufletească şi o stare de vid mental (absenţa gândurilor);
- menţineţi permanent o stare de transfigurare şi chiar respect faţă de fiinţele elevate din Shambala şi faţă de Regele Shambalei, care este, de asemenea, şi Regele Planetei noastre şi al nostru, al fiecăruia dintre noi;
- formulaţi apoi întrebarea la care doriţi să primiţi un răspuns foarte clar, cât mai simplu şi direct, menţinând-o atât la nivel mental cât şi în inimă;
- urmăriţi apoi ca într-o stare de neutralitate şi receptivitate elevată să percepeţi obiectiv toate trăirile, ideile, gândurile, eventual imaginile care apar atunci;
- nu analizaţi mental aceste percepţii, doar observaţi-le detaşat şi urmăriţi să le memoraţi;
- notaţi-vă cu atenţie, în final, tot ceea ce aţi perceput, dar nu încercaţi nici acum să analizaţi aceste lucruri; cel mai bine este să recitiţi ceea ce aţi scris după 3-4 ore şi să vă gândiţi atunci la semnificaţia răspunsului primit;
- este posibil să stabiliţi o comunicare fluidă, în care să scrieţi chiar ca după dictare anumite lucruri inspirate de fiinţele cu care comunicaţi, dar trebuie să aveţi o foarte mare puritate mentală şi să vă abandonaţi atunci complet voinţa individuală în faţa Voinţei Divine, căci altfel nu veţi scrie decât propriile voastre idei. Şi în acest caz se recomandă să nu recitiţi decât peste 3-4 ore ceea ce aţi notat şi dacă veţi sesiza, de exemplu, că anumite lucruri scrise vă surprind şi că e ca şi cum le-aţi citi pentru prima dată, atunci e foarte probabil să fie nişte percepţii autentice.

Precauţii

- nu puneţi întrebări puerile, absurde sau care nu sunt semnificative pentru voi;

- preocupaţi-vă, pe parcursul acestor comunicări, în special de aspectele spirituale care vă preocupă foarte mult şi mai puţin de problemele materiale sau sociale;
- de multe ori este greu să percepem corect răspunsul referitor la o problemă de ordin concret în care suntem foarte implicaţi; cel mai bine este atunci să cerem să ni se reveleze lecţia tainică spirituală pe care trebuie să o învăţăm graţie acelei probleme;
- întotdeauna răspunsurile sunt primite în termenii (şi limitele) mentalului nostru, dar cu siguranţă anumite exprimări „de cartier" nu au ce căuta în aceste comunicări;
- a păstra tăcerea asupra comunicărilor este un semn de maturitate spirituală;
- dacă simţiţi imperios nevoia să transmiteţi tuturor revelaţiile primite, crezând că face parte din menirea voastră să îi îndrumaţi pe ceilalţi, opriţi-vă! Orgoliul este cel care vă sugerează această idee şi este imperios necesar să vă amplificaţi starea de umilinţă;
- nu vă preocupaţi de problemele altora, punând întrebări de genul: „Ce ar trebui să facă X ca să se transforme?";
- nu comunicaţi doar de dragul comunicării, adunând tone de informaţii;
- dacă în toate răspunsurile pe care le primiţi vi se spune (credeţi voi) numai „DA", de genul: „Tu ai dreptate, Gigel, aşa este foarte bine, cum te-ai gândit tu, persoanele cu care eşti în conflict sunt întotdeauna cele care greşesc, tu eşti foarte umil, iar ceilalţi sunt orgolioşi, ceilalţi ar trebui să te asculte şi să te ia de exemplu sau să te considere un profet, spune tuturor ce ai perceput acum etc.", este clar că atunci voi dialogaţi, de fapt, cu propria voastră minte sau altfel spus cu propriul vostru ego!;
- evitaţi să vă destăinuiţi şi să vă deschideţi sufletul referitor la comunicarea subtilă pe care aţi avut-o în prezenţa unor persoane sceptice.

Cele mai mari obstacole în calea comunicării cu entităţile subtile care ne pot ghida spiritual sunt orgoliul şi voinţa egotică (urmărirea unor interese personale), acestea alcătuind o veritabilă „carapace" aurică prin care nu vom putea percepe niciodată nimic diferit de propriile noastre intenţii şi păreri despre noi înşine.
Câteva întrebări fundamentale pe care fiecare dintre noi ar trebui să le adreseze cât mai curând Regelui Shambalei:

Care este menirea mea spirituală în această existenţă?

Ce trebuie să fac pentru a mă angrena eficient în sensul împlinirii menirii mele spirituale?

Care sunt calităţile mele care mă pot susţine cel mai mult în transformarea mea interioară?

Cum pot depăşi încercarea spirituală cu care mă confrunt (în cazul în care ne confruntăm cu o astfel de încercare)?

Cum să procedez pentru a-mi amplifica iubirea?

Care este pentru mine modalitatea cea mai eficientă de a-mi transcende ego-ul şi a mă apropia de Dumnezeu?

O modalitate inedită de a aprofunda comuniunea spirituală cu Regele Lumii din Shambala este aceea de a îi consacra lui fructele acţiunilor noastre (mai ales în cazul unor acţiuni inspirate de el sau pe care le realizăm tocmai pentru a ne apropia de el).

Shambala este reală (XIV)

Cum să atragem graţia fiinţelor din Shambala

de Monica Dascălu

Citiţi articolul anterior:
Shambala este reală (XIII)

Pentru a înţelege intuitiv mesajul acestui articol, vom porni de la o analogie. Imaginaţi-vă că faceţi parte dintr-un grup de adulţi însărcinaţi cu supravegherea şi îndrumarea unei mulţimi de copii. Imaginaţi-vă în plus că dispuneţi de anumite modalităţi tehnice sau paranormale care fac posibil să ştiţi ce face, ce gândeşte şi ce simte fiecare copil în parte în fiecare moment. Astfel, trebuie să îi vegheaţi permanent pe copii (nu numai atunci când învăţă, dar şi atunci când se joacă, şi când mănâncă, şi când dorm etc.), să îi protejaţi, să îi ajutaţi la lecţii, să îi îndrumaţi pentru a deveni nişte fiinţe umane armonioase, echilibrate, pregătite pentru Jocul Divin al Vieţii. Ca îndrumători ai copiilor, aveţi desigur acces la diferite informaţii, cărţi, obiecte care ar putea fi necesare acestora. Dar în plus, imaginaţi-vă şi faptul că aveţi buzunarele pline de bomboane pe care le puteţi dărui cui doriţi voi… Această poveste include şi o regulă suplimentară: voi nu interacţionaţi întotdeauna direct cu copiii, ci sunteţi, ca să spunem aşa, în ierarhia superioară a şcolii.

Cui îi daţi bomboanele?

Şi acum căutaţi să vă ipostaziaţi ca fiinţe înţelepte, armonioase, iubitoare, echilibrate, mature. Haideţi să răspundem împreună la câteva întrebări.
În primul rând, pe care dintre copii i-aţi sprijini mai mult la învăţătură? Desigur, pe cei care sunt dornici să înveţe, pe cei care se străduie în acest sens, care manifestă bunăvoinţă. În care copii aţi investi însă cel mai mult în ceea ce priveşte studiul? Cu siguranţă, în cei care sunt extraordinar de dotaţi, dar totodată manifestă şi dorinţa de a aprofunda studiile. Pe cei care au aptitudini către artă îi veţi îndruma către un domeniu artistic, pe cei care manifestă înclinaţii filozofice îi veţi ghida către studiul filosofiei, pe cei fascinaţi de matematică îi veţi sprijini în studiul acesteia. Ce veţi face însă dacă un copil se îndreaptă, datorită anumitor idei preconcepute, către un domeniu care nu este cel cu care el are cea mai mare afinitate nativă sau, chiar mai rău, nu i se potriveşte deloc? Probabil veţi discuta cu el şi veţi căuta să îl ajutaţi să se orienteze către ceea ce ar trebui el să facă de fapt. Dacă nu va asculta, îl veţi forţa să facă ceea ce voi ştiţi, datorită discernământului spiritual, că ar trebui el să facă? Cu siguranţă nu. Îl veţi lăsa să decidă singur, conform

liberului său arbitru.

Să presupunem că aveţi o carte foarte rară de alchimie. Cui o veţi da? Probabil unui copil care este preocupat de acest subiect şi care ar aprecia-o, mai ales dacă acesta v-a şi întrebat anterior despre ea. Dacă apar conflicte între copii, pe cine veţi sprijini? Probabil pe acei copii despre care ştiţi că sunt „buni”. Dacă unii dintre copii fac mereu pozne şi chiar sunt răutăcioşi sau cruzi, îi veţi lăsa de capul lor? Nu! Probabil că le veţi da câteva avertismente şi apoi chiar îi veţi pedepsi, până când vor renunţa la atitudinea lor negativă. Iar dacă sunt excesiv de răi, până la urmă chiar îi veţi da afară din şcoală.
Haideţi să ne gândim acum că aţi remarcat câţiva copii excepţionali, care manifestă şi diferite calităţi umane cum ar fi altruismul, onestitatea, generozitatea, bunul-simţ, veselia dar totodată sunt şi foarte serioşi în studiul lor şi excelează pe domeniile pe care şi le-au ales. Nu credeţi că, cel puţin periodic, veţi căuta să vă apropiaţi de ei şi să interacţionaţi direct cu ei?

Dar, poate cea mai importantă întrebare, pentru ca această poveste să nu devină prea serioasă: cui veţi da bomboanele? Atenţie, aveţi oricât de multe bomboane la dispoziţie şi le puteţi da absolut oricui doriţi, fără nicio regulă. Cred că, dezbătând această problemă, vom ajung la concluzia unanimă că vom da bomboane mai ales acelor copii care se joacă cel mai frumos. Aceia care ne încântă prin puritatea, drăgălăşenia şi frumuseţea lor sufletească şi prin aceasta ne fac să îi îndrăgim cel mai mult. Le vom da acelor copii care ne iubesc şi prin aceasta atrag spontan un răspuns. Ne vom apropia deci deseori de aceşti copii minunaţi şi le vom dărui bomboane, chiar dacă ei nu sunt cei mai buni la învăţătură, la sport sau cei mai dotaţi artistic. Îi vom iubi cel mai mult, chiar dacă nu sunt cei mai ordonaţi sau cei mai cuminţi sau cei mai riguroşi în a-şi face temele. Şi fiindcă tot suntem împreună cu ei, îi vom ajuta în diferite moduri astfel încât ei, cu timpul, să devină exemplari din toate punctele de vedere. Aceştia vor fi copiii pe care, ca pedagogi, ni-i vom aminti peste generaţii, chiar mai mult decât pe cei ultradotaţi.
În concluzie, care sunt copiii care vor beneficia cel mai mult de ghidarea, susţinerea şi atenţia noastră? Cei puri şi frumoşi sufleteşte, cărora le vom dărui bomboane, astfel încât ei ne vor cunoaşte apoi direct. Ei sunt şi cei care ne iubesc cel mai mult şi se raportează transfigurator la noi. Apoi urmează cei care au anumite aspiraţii pozitive, clar definite şi conforme cu înzestrările sau menirea lor. Cine credeţi că sunt cei care vor beneficia cel mai puţin? Desigur, cei care sunt orientaţi negativ, care sunt recalcitranţi faţă de autoritatea noastră, care urmăresc anumite scopuri precise neconforme menirii lor şi, de asemenea, cei foarte orgolioşi, chiar dacă ei sunt excepţional dotaţi.

Porţile tărâmului magic sunt larg deschise

De ce am făcut această analogie? Pentru că este foarte important să reuşim să ne depăşim anumite şabloane mentale care ne blochează foarte mult atunci când este vorba de comuniunea cu lumea Shambalei. De-a lungul ultimelor secole din istoria umanităţii, ideea că Shambala este inaccesibilă sau accesibilă doar unor foarte puţini aleşi s-a

întipărit foarte puternic în subconştientul colectiv. Astfel, în loc să se raporteze firesc şi direct la fiinţele din Shambala, oamenii au anumite stresuri şi idei preconcepute, preferă să citească texte absconse decât să-şi folosească intuiţia spirituală şi astfel ei îşi închid singuri accesul către ajutorul, ghidarea şi susţinerea Shambalei. Este adevărat că lumea Shambalei s-a ocultat în ultimele secole, dar este, de asemenea, adevărat că această perioadă s-a încheiat. Din ce în ce mai mult, Shambala revine în conştiinţa oamenilor. În această perioadă de mari prefaceri spirituale în care trăim noi acum, putem spune că porţile Shambalei sunt larg deschise pentru toţi cei care doresc să cunoască această lume şi care, desigur, se angrenează într-un demers spiritual just şi susţinut în acest sens. Prin aceasta nu înţelegem neapărat faptul că oricine vrea să meargă în Shambala poate ajunge oricând vrea el acolo. Înţelegem în special faptul că orice fiinţă umană poate beneficia de graţia, sprijinul, protecţia, ghidarea fiinţelor din Shambala AICI şi ACUM.

Trebuie să ştiţi că, deşi analogia anterioară îşi are desigur limitele ei, totuşi ea vă poate ajuta să înţelegeţi intuitiv cum acţionează fiinţele din Shambala şi ce anume puteţi face pentru a vă atrage graţia lor. Probabil că aţi ghicit deja că, în această analogie, graţia este sugerată în primul rând de bomboane, dar şi de toate celelalte forme de ajutor. În libertatea lor, fiinţele din Shamabala şi Regele Shambalei îşi oferă graţia absolut oricui doresc ei să o facă, în deplin acord cu voinţa divină. Noi nu putem în niciun fel să le determinăm (obligăm) pe aceste fiinţe să ne acorde graţia lor. Nici ţinând TAPAS-uri, nici urmând mecanic anumite prescripţii spirituale. Dar deşi nu putem determina acordarea graţiei fiinţelor din Shambala, noi putem totuşi să atragem această graţie, prin modul nostru de a fi, de a gândi şi de a acţiona, printr-o practică spirituală perseverentă, prin asumarea matură a menirii noastre spirituale, dar mai ales iubindu-L foarte mult pe Dumnezeu Tatăl. Adeseori graţia fiinţelor din Shambala se revarsă mai degrabă asupra fiinţelor umane pure şi altruiste, chiar dacă ele nu cer explicit această graţie, chiar dacă ele nici nu au auzit vreodată despre Shambala, decât asupra celor care se angrenează într-un efort spiritual încrâncenat şi egotic. Astfel, o fiinţă umană care este angrenată într-un dificil efort pentru a-i ajuta pe ceilalţi oameni, fie că este vorba de acte de caritate, fie că este vorba de servicii cotidiene sau de lucruri mai grandioase, cum ar fi un proiect pacifist sau cercetarea ştiinţifică în vederea eradicării unor maladii grave, beneficiază întotdeauna de sprijinul Shambalei, exact în sensul în care ea este angrenată.

Astfel, din invizibil, înţelepţii din Shambala acţionează de multe ori ca şi pedagogii din povestea pe care am prezentat-o. Ei sunt cei care oferă anumite informaţii, fie că ele se manifestă sub forma unor revelaţii, fie chiar a unor cărţi pe care le primesc cei care sunt implicaţi într-un efort de studiu sau cercetare în scopuri pozitive. Ei sunt, de asemenea, cei care ne îndrumă în mod tainic spre a descoperi care este menirea noastră fundamentală în această existenţă. Din păcate, tocmai în această direcţie care este crucială, obtuzitatea şi închiderea fiinţelor umane este – în epoca noastră – maximă. Deseori, fiinţele din Shambala îi protejează, din invizibil, pe aceia care luptă pentru o cauză dreaptă. Ei îi susţin pe cei angrenaţi în acţiuni dificile şi ample care vizează binele

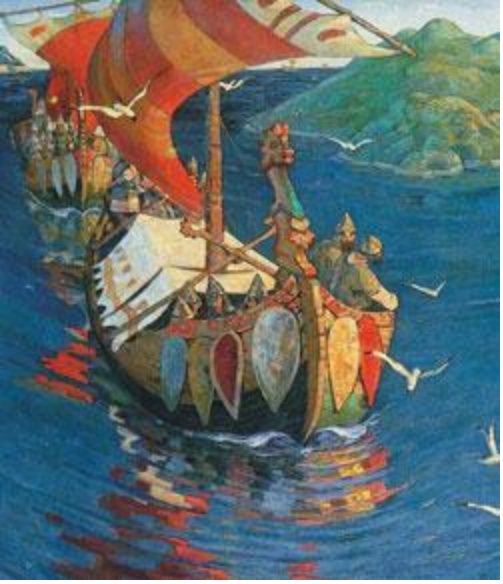

umanităţii. Ei ne îndrumă spiritual şi ne sprijină chiar în eforturile noastre spirituale. Toate acestea se pot petrece atât de firesc şi discret încât noi nici să nu bănuim acest lucru. Dar, dacă acum cunoaştem aceste realităţi de natură spirituală, este infinit mai bine să meditǎm asupra acestor aspecte şi să ajungem să avem o viziune realistă asupra diferitelor moduri în care putem interacţiona cu fiinţele din Shambala, pentru a beneficia cât mai mult de ajutorul lor, atât în practica noastră spirituală, cât şi în acţiunile pe care noi le facem, în special în sensul împlinirii menirii noastre fundamentale. Ca yoghini, noi putem cu certitudine să facem anumite demersuri, care, mai ales dacă vin dintr-o inimă pură şi iubitoare, vor fi recompensate – în timp – de primirea graţiei Shambalei.

Pentru a atrage graţia fiinţelor din Shambala, este necesar ca mai întâi să renunţăm la orice idee preconceputǎ despre Shambala şi înţelepţii care trăiesc acolo. Să renunţăm, altfel spus, la şabloanele noastre mentale şi să ne raportăm la Shambala cu aceeaşi încredere şi dragoste cu care ne raportăm, de exemplu, la îngerul nostru păzitor sau la ghidul nostru spiritual. Sau cu aceeaşi încredere cu care copiii din povestea noastră se raportează la pedagogii şi protectorii lor. Trebuie să devenim conştienţi de faptul că nenumărate entităţi elevate, inclusiv fiinţele din Shambala, ne veghează permanent şi sunt foarte dornice să ne vină în ajutor, dacă noi reuşim lăuntric să ne creăm un spaţiu sacru propice manifestării lor. Toate aceste fiinţe sunt atât de pure şi generoase, încât noi aproape că nu ne putem imagina cum gândesc ele şi cât de mare este bunătatea lor şi dorinţa de a ne ajuta. Ele nu cunosc niciun fel de supărare, neîncredere sau ranchiună, având ceea ce am putea numi un „spirit de fairplay” de neînţeles uneori pentru oameni. Astfel, deseori ele ne iartă greşelile, suspiciunile şi neîncrederea, chiar şi o anumită închidere afectivă şi mentală pe care noi o menţinem faţă de ele. Ceea ce însă le poate îndepărta definitiv de noi este lipsa noastră de recunoştinţă, deoarece aceasta ne face să nu mai putem beneficia efectiv de ajutorul lor.

O modalitate privilegiată prin care noi putem atrage graţia fiinţelor din Shambala este aspiraţia noastră sinceră de a ne descoperi menirea noastră fundamentală în această existenţă. Textele sacre precum BHAGAVAD-GITA afirmă că, dacă nu ne îndeplinim menirea spirituală sau rostul nostru în această viaţă, atunci noi am trăit degeaba şi ne-am ratat existenţa. Astfel, conştientizarea menirii noastre este un moment cheie al existenţei noastre şi trebuie să facem toate eforturile necesare în acest sens.

Cu siguranţă, yoghinul care aspiră sincer să îşi reveleze menirea fundamentală, fiind perfect deschis sufleteşte şi mental către orice revelaţie va avea atunci, chiar dacă ea nu se potriveşte cu ideile sale anterioare şi cu viaţa pe care a dus-o până în acel moment, va atrage asupra sa ghidarea telepatică a fiinţelor din Shambala. Iar acel yoghin care va începe apoi, cu dăruire, să îşi îndeplinească menirea spirituală, va resimţi din plin revărsarea copleşitoare de graţie echivalentă cu susţinerea, ghidarea, ajutorul fiinţelor din Shambala şi a Regelui Shambalei.

Shambala este reală (XV)

Cum putem atrage graţia fiinţelor din Shambala

de Monica Dascălu

Citiţi articolul anterior:
Shambala este reală (XIV)

Dacă dorim în mod sincer să atragem asupra noastră graţia lumii Shambalei, ne vor ajuta foarte mult:
- puritatea sufletească şi aspiraţia arzătoare către Dumnezeu;
- practica spirituală perseverentă, mai ales atunci când ea NU este realizată într-un mod mecanic, egotic sau încrâncenat, ci atunci când suntem animaţi de iubire pentru Dumnezeu şi de aspiraţia sinceră de a-L cunoaşte pe Dumnezeu;
- aspiraţia sinceră, izvorâtă din iubire, de a cunoaşte direct lumea Shambalei sau anumite fiinţe care trăiesc acolo, inclusiv pe Regele Shambalei;
- abandonarea voinţei individuale egotice în faţa voinţei lui Dumnezeu Tatăl şi, deopotrivă, abandonarea oricăror scopuri şi interese personale, egotice, pentru a ne putea împlini menirea spirituală;
- altruismul, compasiunea, orientarea noastră către acţiuni prin care vom face cât mai mult bine celorlalte fiinţe umane din imediata noastră apropiere sau întregii umanităţi;
- apelarea ajutorului lumii Shambalei în tot ceea ce facem benefic şi altruist orientat, precum şi în practica noastră spirituală.

Descoperă sacrul în tot ce te înconjoară

Planeta Pământ este pentru fiinţele umane precum o şcoală spirituală, iar înţelepţii din lumea Shambalei sunt pentru noi pedagogi, profesori, protectori, chiar dacă de multe ori acţiunea lor, subtilă fiind, rămâne ascunsă percepţiei noastre. În procesul laborios şi lung de creştere spirituală a noastră, de transformare lăuntrică, primim de multe ori ajutorul unor entităţi elevate, a căror menire în complexa ierarhie a Creaţiei Divine implică, printre altele, intermedierea relaţiei noastre cu Dumnezeu, acordarea Graţiei Divine (ajutorului divin), în diferite forme, fiinţelor umane.

Pentru a atrage graţia fiinţelor din Shambala, este bine să ne obişnuim să avem o viziune transfiguratoare asupra realităţii şi asupra fiinţelor umane, căutând permanent să descoperim sacrul în tot ceea ce ne înconjoară. Trebuie, altfel spus, să învăţăm să ne deschidem lăuntric faţă de planurile şi aspectele benefice „nevăzute”, subtile, ale manifestării şi faţă de entităţile subtile elevate. În timp, putem ajunge ca aproape permanent, graţie atenţiei noastre distributive, să putem percepe în simultaneitate atât lumea fizică,cât şi influenţa tainică, subtilă a Shambalei, care ne ghidează din invizibil.

Participă conştient la jocul creşterii tale spirituale

Este, prin urmare, necesar să devenim conştienţi de faptul că nenumărate entităţi elevate, inclusiv fiinţele din Shambala ne veghează permanent şi sunt foarte dornice să ne vină în ajutor, dacă noi reuşim lăuntric să ne creăm un spaţiu sacru propice manifestării lor.

Toate aceste fiinţe sunt atât de pure şi generoase, încât noi aproape că nu ne putem imagina cum gândesc ele şi cât de mare este bunătatea lor şi dorinţa de a ne ajuta. Ele nu cunosc niciun fel de supărare, neîncredere sau ranchiună, având ceea ce am putea numi un „spirit de fairplay" de neînţeles uneori pentru oameni. Astfel, deseori ele ne iartă greşelile, suspiciunile şi neîncrederea, chiar şi o anumită închidere afectivă şi mentală pe care noi o menţinem faţă de ele. Ceea ce însă le poate îndepărta definitiv de noi este lipsa noastră de recunoştinţă, deoarece aceasta ne face să nu mai putem beneficia efectiv de ajutorul lor. Aceste minunate entităţi elevate acţionează într-un mod armonios concertat, astfel încât uneori este foarte dificil pentru noi să înţelegem sau să percepem modul în care acţiunile diferitelor entităţi subtile divine se împletesc, se completează, decurg una din alta etc. Mai ales atunci când noi participăm conştient, cu sufletul deschis şi plin de recunoştinţă, la acest inefabil joc divin al creşterii spirituale, vom remarca faptul că toate aceste interferenţe şi influenţe benefice subtile acţionează în mod armonios, întotdeauna la unison, într-o impresionantă stare de unitate. În acest joc divin, Ghidul nostru spiritual ocupă de multe ori un rol central.

Ia nota maximă la examenul vieţii tale

Să ne gândim deci că aici, pe Pământ, noi suntem la „şcoală", şi că, printre altele, rostul existenţei noastre implică să ne dezvoltăm calităţile spirituale latente ale fiinţei noastre, pentru a atinge cât mai curând starea de desăvârşire spirituală şi a ne apropia cât mai mult de realitatea cea tainică a lui Dumnezeu Tatăl. Aceia dintre noi care nu vor reuşi să înveţe anumite „lecţii" şi să treacă anumite „examene" spirituale, vor „repeta clasa" din nou şi din nou, adică se vor naşte în condiţii KARMA-ice similare, se vor confrunta în mod repetat cu acelaşi gen de dificultăţi, suferinţe, tentaţii. De multe ori, încercările cu care ne confruntăm şi fiinţele din jurul nostru sunt pentru noi veritabili „profesori", care ne ajută să asimilăm diferite lecţii spirituale. În acest veritabil proces educativ, ne va ajuta foarte mult să înţelegem faptul că totuşi noi nu suntem singuri şi că cea mai mare graţie de care putem beneficia din această perspectivă este aceea de a întâlni un ghid spiritual autentic. Dar există şi alte fiinţe care ne însoţesc şi ne ajută permanent, cum ar fi, de exemplu, îngerul păzitor al fiecăruia dintre noi.

Fii atent la semnele divine

Printre nenumăratele entităţi subtile divine care ne veghează şi ne inspiră, înţelepţii din lumea Shambalei ocupă un loc aparte. Ca nişte excelenţi pedagogi, ei ne pot ajuta să ne dăm seama cât mai curând care sunt înzestrările noastre native, ce ne pot ajuta cel mai mult în procesul creşterii noastre spirituale şi care sunt calităţile pe care trebuie să ni le dezvoltăm, tot aşa cum un foarte bun profesor îşi încurajează elevii să se orienteze către

domeniile de studiu cu care ei au cea mai mare afinitate şi îi ajută deopotrivă să îşi compenseze carenţele sau lipsurile pe care le au în alte direcţii. De multe ori, atunci când suntem foarte preocupaţi de anumite aspecte, primim, prin intermediul unor sincronicităţi, exact informaţiile de care noi avem atunci nevoie. Aceste sincronicităţi, care exprimă în mod tainic omniprezenţa lui Dumnezeu Tatăl, se petrec de multe ori prin intermedierea entităţilor divine din lumile invizibile. Altfel spus, aşa cum un profesor îi dă unui elev care se preocupă cu seriozitate de studiul unei anumite discipline o carte ce depăşeşte programa şcolară, tot astfel şi „profesorii" noştri din lumile invizibile fac să ne parvină, în diferite ocazii, informaţii sau cărţi de care avem mare nevoie, alteori oferindu-ne şi un sprijin material mult mai concret. Aparent, toate acestea ne vin prin intermediul unor conjuncturi şi fiinţe din planul fizic, dar şi evenimentele din planul fizic se înscriu, la rândul lor, în perspectiva mai vastă a tainicului joc divin.

Observă impactul acţiunilor tale asupra celorlalţi

Prin urmare, fiind cu toţii înscrişi la şcoala spirituală a vieţii şi înţelegând semnificaţia acestui proces „educativ" şi rolul pe care îl joacă în cadrul acestui proces lumea Shambalei, este relativ uşor să ne dăm seama că există diferite atitudini, acţiuni, gânduri, modalităţi de a fi şi de a acţiona, care atrag în mod spontan graţia fiinţelor din Shambala, tot astfel cum, la şcoală, anumiţi copii atrag mai mult decât alţii atenţia, bunăvoinţa şi sprijinul profesorilor lor. Cu foarte rare excepţii, şi anume în cazul fiinţelor umane orientate în totalitate malefic, toţi oamenii sunt ghidaţi spiritual de Shambala, dar ghidarea şi ajutorul Shambalei se pot manifesta în moduri şi măsuri foarte variate.

- Cei fascinaţi de ştiinţă sau de cunoaştere trebuie să ştie că şi aici ajutorul Shambalei se va manifesta copleşitor, dacă studiul şi cercetările lor sunt orientate într-un sens complet benefic şi altruist (ceea ce nu este cazul, din păcate, pentru foarte multe domenii ale ştiinţei contemporane, care sunt fie orientate într-un sens negativ, fie complet inutile).
- Dintre domeniile predilecte a căror dezvoltare este susţinută de Shambala menţionăm: ştiinţele vindecării; cercetările ştiinţifice din diverse domenii (fizică, chimie, biologie etc.), care pot evidenţia anumite realităţi tainice divine şi astfel să îi ajute pe oameni să se deschidă la nivel intelectual pentru a înţelege corect, de exemplu, existenţa diferitelor forme de energie, a diferitelor planuri ale manifestării etc.; domeniile de „graniţă", precum parapsihologia, transcomunicaţia, radionica, alchimia, istoria reală a planetei noastre, contactarea fiinţelor extraterestre benefice şi multe, multe altele, cu condiţia să existe la modul fundamental o orientare benefică.
- Şi cei fascinaţi de artă, mai ales dacă urmăresc prin ceea ce fac să contribuie la depăşirea bizarei orientări a artei contemporane şi revenirea la adevărata artă încărcată de frumuseţe, vor beneficia din plin de ajutorul Shambalei.
- Atunci când ne angrenăm în acţiuni benefice, generoase, inspiraţi de un ideal nobil, mai ales dacă realizăm aceste acţiuni în spiritul sistemului KARMA-YOGA, consacrând cu anticipaţie lui Dumnezeu toate fructele acţiunilor noastre,

atragem în mod spontan susţinerea lumii Shambalei.
- Dacă, de asemenea, aproape permanent vom urmări ca în tot ceea ce facem frumos şi bun să ne dezvoltăm totodată şi capacitatea de a percepe modul în care această acţiune a noastră are un impact benefic asupra ambianţei sau asupra fiinţelor umane care se află atunci în preajma noastră sau se află în stare de rezonanţă cu noi, de asemenea vom fi susţinuţi de Shambala. De exemplu, atunci când facem o meditaţie yoghină, atunci când practicăm arta binecuvântării, atunci când facem dragoste cu continenţă sau atunci când suntem foarte fericiţi sau foarte veseli, noi deopotrivă influenţăm foarte mult în bine ambianţa subtilă planetară. Acesta este un alt mod de a face bine. În acest sens, este bine să nu lăsăm să treacă nici măcar o singură zi fără ca noi să facem ceva bun, ceva complet dezinteresat pentru cei din jur.
În lumina legii oculte a rezonanţei, pentru a intra cu uşurinţă în starea de comuniune cu lumea Shambalei, pentru a atrage graţia fiinţelor înţelepte ce trăiesc în această lume subtilă şi mai ales a Regelui Shambalei, orice acţiune, stare, atitudine spirituală inspirată de modelul acestor fiinţe nobile, reprezintă o modalitate eficientă de a ne amplifica rezonanţa cu Shambala. Pentru că în acest mod şi noi, în măsura în care suntem deocamdată capabili, aspirăm să fim asemenea lor şi, în timp, putem să devenim veritabile „canale” de manifestare a lumii Shambalei. Astfel, puritatea, iubirea, generozitatea, abnegaţia, spiritul de sacrificiu, dăruirea, aspiraţia plină de dragoste către Dumnezeu Tatăl, pacea profundă, studiul textelor spirituale şi, în special, acţiunile dezinteresate prin care urmărim să îi ajutăm pe ceilalţi oameni din punct de vedere material, sufletesc, intelectual sau spiritual, sunt tot atâtea modalităţi de a ne amplifica starea de rezonanţă cu Shambala şi de a atrage graţia fiinţelor din Shambala. De asemenea, orice demers sincer de autocunoaştere şi transformare spirituală, prin care noi urmărim pe de o parte să ne dezvoltăm calităţile spirituale şi pe de altă parte să eliminăm din fiinţa noastră inerţia, egoismul, orgoliul, obiceiurile negative şi toate rezonanţele inferioare care ne împiedică să ne apropiem de Dumnezeu şi să ne împlinim menirea noastră proprie în această existenţă, vor atrage cu certitudine sprijinul şi ghidarea Shambalei. Mai ales dacă ne vom raporta cât mai des, cu aspiraţie şi dăruire, la Shambala şi la Regele Lumii din Shambala, implorând cu umilinţă ajutorul lor subtil, acest ajutor va fi foarte mult amplificat.